

Giới thiệu Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ

Tên Khác: Princess Medical Doctor

Editor: Emily_Ton

Nàng là vị hôn thê của thái tử nhưng ngay trước đại hôn lại bị ban cho hai chân bị phế, tê liệt nằm trên giường của vị Vương gia được mệnh danh là chiến thần....

Ngay đêm động phòng, tân lang lại đè lên thân thể vốn đang tê liệt của nàng mà nói: "Người muốn bổn vương giết người hay là đem độc chết người?"

Lâm Sơ Cửu nàng thân là bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng, từ sau khi thành danh chưa từng có người dám uy hiếp qua. Cái xoay người nhẹ nhàng làm cho nàng chiếm thế chủ động, đè nam nhân kia xuống dưới: "Người nói, muốn ta phế đi hai chân của người hay là phế đi chân thứ ba của người đây?"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ép gả, một bàn tay tát chết

"Bang!"

Một bàn tay nặng nề tát lên mặt nàng, *Lâm Sơ Cửu* (林初九) phát hiện, chính mình cứ nhiên bị đánh bay ra ngoài.....

Nàng đây là có bao nhiêu yếu nhược?

Mặt bên trái bông rất vì đau, toàn thân đau nhức không ngừng, đôi mắt cũng không mở ra được, trong miệng nồng đậm mùi máu tươi, làm *Lâm Sơ Cửu* nhũn nhũn.....

Cho dù chức nghiệp của nàng là *bác sĩ khoa ngoại (bác sĩ phẫu thuật)*, nhưng nàng thực rất chán ghét mùi máu tươi, đặc biệt là máu này còn nằm ở miệng nàng!

"Phi" một tiếng, phun máu loãng trong miệng ra ngoài. *Lâm Sơ Cửu* cố gắng mở mắt ra, đang muốn vênh vào mà nhìn người của cục tình báo CIA của nước M mắng một tiếng. Kết quả, vừa nhắc đầu lại phát hiện.....

Một đôi nam nữ ăn mặc cổ trang đang đứng trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Nếu không phải nhìn đến ánh mắt nam nhân kia loé lên một mạt chán ghét, nàng sẽ cho rằng chính mình đang ở trong bảo tàng tượng sáp.

Lâm Sơ Cửu còn chưa kịp hiểu rõ tình huống, đã nghe được thanh âm tức muốn học máu của nam nhân kia: "Nghịch nữ, thánh chỉ đã hạ, bất luận kẻ nào cũng không thay đổi được. Cho dù là đã chết, thi cốt người cũng sẽ bị nâng lên tiến vào vương phủ. Mấy ngày nay người tốt nhất thành thật nghe lời, bằng không chịu khổ vẫn là chính người."

Có ý tứ gì?

Thánh chỉ? Vương phủ?

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn ngốc.

Ta không phải là đang yểm hộ đồng bạn của Cửu cục rồi đi, vì thế nên thân phận bị đưa ra ngoài ánh sáng, bị cục tình báo nước M bắt sao? Như thế nào lại biến thành gả chồng?

Mắt nhìn xuống phía dưới đảo qua, nàng thấy được tay của chính mình, trắng bạch như bị bệnh, càng làm cho nàng thêm hồ đồ.

Ta không phải có màu da lúa mạch sao? Như thế nào.....

Lúc này, nam nhân tiếp tục nói, chờ lâu không có được câu trả lời của *Lâm Sơ Cửu*, tức tối truy vấn một câu: "Nghịch nữ, người có nghe hay không?"

Lâm Sơ Cửu còn đang suy nghĩ vội vàng theo bản năng "Ân" một tiếng.

"Hừ, người tốt nhất an phận một chút cho ta, đừng bức vi phụ đem người trời lại." Nam nhân tự xưng là phụ thân *Lâm Sơ Cửu*, ngữ khí cuối cùng nhu hòa thêm mấy phần.

Lúc này nữ nhân bên cạnh, ôn nhu nói: "Lão gia, người yên tâm, Sơ Cửu là đứa bé ngoan, nàng sẽ không lại nháo sự."

"Tốt nhất là thế, chỉ mong nàng có thể hiểu chuyện một chút." Nam nhân hừ lạnh một tiếng, ngữ khí lộ ra bất mãn với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu lúc này đầu óc vẫn mơ mơ màng màng.

Một cái tát vừa rồi đánh đến quá nặng, nàng không chỉ có đau mặt, còn đau cả đầu, thân thể lại nặng nề suy yếu, Lâm Sơ Cửu chỉ có thể nỗ lực tập trung hết tinh thần nhìn về phía hai người đang nói chuyện này.....

Kết quả vừa nhìn thấy rõ ràng hai người kia, đầu óc Lâm Sơ Cửu, tự động bắn ra một tia tin tức. Nàng nhận biết được đôi nam nữ này, là phụ thân cùng mẹ kế của nàng, còn nàng?

Là nữ nhi của tá tướng Đông Văn Quốc?

Ách? Đây là cái thân phận gì?

Lâm Sơ Cửu tròn tròn đôi mắt, hoàn toàn chết lặng quỳ rạp trên mặt đất.....

Mà đôi nam nữ kia, thấy Lâm Sơ Cửu không còn sức lực như sắp chết, cảnh cáo một câu, không màng đến Lâm Sơ Cửu còn đang quỳ rạp trên mặt đất, trực tiếp đóng cửa chạy lấy người.....

"Trông chừng đại tiểu thư, nếu đại tiểu thư có gì bất trắc, ta sẽ hỏi tội các người."

Lâm Sơ Cửu nghe thấy thanh âm cảnh cáo của phụ thân nàng, ngay sau đó lại là mẹ kế nàng, ngữ khí ôn nhu: "Các người nhất định phải hầu hạ đại tiểu thư thật tốt, nếu nàng muốn cái gì, thiếu cái gì, thì qua chỗ ta mà lấy."

Thật đúng là nữ nhân đạo đức giả!

Lâm Sơ Cửu đầu óc đã dần dần thanh tỉnh. Tuy rằng nàng vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất không thể động đậy, nhưng điều này cũng không gây trở ngại để nàng sắp xếp lại hiện trạng của bản thân.....

Nàng là Lâm Sơ Cửu. Trên bề mặt, nàng là bác sỹ phẫu thuật Trung Hoa nổi danh của nước M. Trên thực tế lại còn là nhân viên công tác tại Cửu cục của quốc gia Z. Công việc của nàng rất đơn giản, không cần đi đánh cắp tình báo gì đó, chỉ cần lợi dụng thân phận, yểm hộ nhân viên đặc thù của quốc gia Z hoạt động ở quốc gia M.

Công tác này, Lâm Sơ Cửu vẫn luôn làm rất tốt, bảo hộ một lượng lớn nhân viên tình báo của nước Z. Chính là.....

-o-

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bị đưa ra ánh sáng, vận mệnh thật bi ai

Tuần trước, nàng lên trốn đi.

Sáu nhân viên tình báo nước Z, muốn lấy được một phần tài liệu tối mật về nghiên cứu y tế của quốc gia M. Khi nàng đang yểm trợ đối phương rồi đi, bị quốc gia M phát hiện, kết quả.....

Thân phận của nàng bị đưa ra ánh sáng!

Cái này không quan trọng, quan trọng nhất chính là.....

Nàng lúc ấy không biết tại sao, cư nhiên hy sinh vì nghĩa, hy sinh chính mình, yểm hộ sáu nhân viên tình báo CIA của quốc gia Z rồi đi, kết quả.....

Nàng bị bắt!

Vốn tưởng rằng, phải đối mặt với CIA của quốc gia M, đám đặc công thủ đoạn tàn khốc kia. Không nghĩ tới tròn mắt tỉnh lại, nàng cư nhiên trở thành nữ nhi của tá tướng Đông Văn Quốc, lại là đại tiểu thư con vợ cả.

Đây không phải chứng tỏ rằng, nàng nguyên lai đã hi sinh vì tổ quốc?

Ách, không có đáp án.

Nhưng cũng may, nàng vốn là một cô nhi, nếu đúng thật là đã chết cũng sẽ không có người nhà lo lắng. Chỉ đáng tiếc nàng vừa mới trả hết khoản vay cho căn biệt thự nhỏ của nàng.

Hiện tại thân phận này của nàng là gì?

Ài, Lâm Sơ Cửu thực bất đắc dĩ, bởi vì nàng có được tin tức rất giới hạn, chỉ có thể từ trong trí nhớ của nguyên chủ, biết được nguyên chủ và nàng cùng tên, là nữ nhi tá tướng Đông Văn quốc.

Kỳ thật xuất thân của mẹ nguyên chủ rất tốt, là đích trưởng nữ của phủ Trần Quốc Công.

Đáng tiếc thời điểm nguyên chủ mới ba tuổi đã mất, nàng đối mẹ ruột cơ hồ không có ấn tượng.

Sau đó, cha nàng cưới muội muội của mẹ nàng, cũng chính là thứ nữ do vợ kế sinh ra của phủ Trần Quốc Công.

Đường đường là thứ nữ của phủ Trần Quốc Công, cam lòng làm vợ kế mà gả cho tỳ phu, tự nhiên là bởi vì tình yêu. Bất quá, còn có một cái lý do đường hoàng, đó chính là vì chiếu cố, nữ nhi thân tỳ lưu lại, cũng chính là nguyên chủ này đây.

Vì thế có một người di chiếu cố nàng như vậy. Trong mắt người khác thì thấy đây là phúc khí của nguyên chủ, nhưng vấn đề là.....

Mẹ kế này chiếu cố nguyên chủ, đem chiếu cố thành một đại tiểu thư kiêu căng cái gì cũng đều không hiểu không nói, lại không hề chiếu cố đến việc hôn nhân của nguyên chủ khi nó bị hủy bỏ.

Nguyên bản mẹ của nguyên chủ khi còn sống, đã định một mối hôn nhân tốt cho nguyên chủ.

Có bao nhiêu hảo? Tương lai là thái tử phi nga, chỉ chờ khi nguyên chủ đủ tuổi cập kê liền có thể thành thân, nhưng hiện tại.....

Việc hôn nhân này đã được chuyển qua cho muội muội nàng do di mẫu sinh ra, bởi vì tất cả mọi người cho rằng, nguyên chủ thô bỉ, kiêu căng tùy hứng, không thích hợp đảm đương vị trí thái tử phi.

"Hài tử không có mẹ thật đáng thương, bị người sát hại cũng không biết, thật đúng là cho rằng mẹ kế này là người tốt?" Sau khi tiêu hóa ký ức này đó, Lâm Sơ Cửu nhìn không được lắc đầu thờ dài.....

Không thể không nói, di nàng thiết tình là một nhân vật tốt, đem dung túng nguyên chủ đến nỗi không biết trời cao đất rộng, mặc kệ nguyên chủ gây cái họa gì, nàng đều thu thập giúp nguyên chủ chùi dít, cuối cùng càng làm cho nguyên chủ nghĩ rằng, thiên hạ này có di nàng là đối tốt với nàng nhất.

"Thật là cô nương ngốc, bị sát hại đơn giản như vậy cũng không biết. Nếu ta đã thay thế người sống sót, như vậy..... Những người đó thiếu nợ người, ta đều sẽ thay người đòi lại hết, người hãy an giấc ngàn thu rồi đi đi, ta sẽ thay người hảo hảo mà sống tốt."

Lâm Sơ Cửu gian nan từ trên mặt đất bò lên, lau máu trên khóe miệng, đem máu loãng trong miệng phun ra, lão đảo hướng bên cạnh cái bàn đi đến.....

Giờ phút này, ký ức của nàng không còn hỗn loạn, lộn xộn, đứt quãng nữa. Rất nhiều sự tình đều chưa rõ ràng, một số cũng chỉ là những vụn vặt linh tinh bên ngoài.

Bất quá cái này không quan trọng, việc cấp bách là trước lấy một ít nước, rửa hết máu loãng trong miệng nàng, còn có rửa một chút trên mặt, miễn cho ngày mai mặt này sưng giống đầu heo, vậy thì thật không tốt.

"Tê....." Lâm Sơ Cửu chạm chạm vào vết sưng trên mặt trái, kêu lên một cái, *thực buồn bực nha!*

Tra cha()* xuống tay cũng thật tàn nhẫn, đây là hận không thể đánh chết nàng sao? Đây là tiết tấu giữa cha đẻ và khuê nữ sao?

(*)*Tra cha: 渣爹: ý nói người cha không ra gì.*

Lâm Sơ Cửu tự rót cho mình một chén nước, đem ấm trà buông xuống thật mạnh, để phát tiết sự bất mãn của mình.....

Mặc cho ai vừa tỉnh lại, bị người đánh một cái tát, đều sẽ không cao hứng, càng không cần.....

Đúng chứ?

Lúc này đây nàng còn nhớ rõ, cái tra cha kia của nàng nói, "gả"?

Thái tử không phải cùng muội muội nàng thành đôi rồi sao? Vậy, nàng phải gả cho ai?

Nàng giống như nghe không rõ, trong trí nhớ của nguyên chủ tựa hồ cũng không có một vụ này.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Tình yêu chân thật, muội muội bạch liên hoa

Gã chồng, đối với Lâm Sơ Cửu mà nói, tuyệt đối là một vấn đề rất nghiêm túc.

Đời trước Lâm Sơ Cửu đã sống đến năm 26 tuổi, từng nói gã chồng kết hôn, ngay cả tình yêu cũng chưa từng trải qua.....

Đừng hiểu lầm, Lâm Sơ Cửu cũng không phải là người theo chủ nghĩa độc thân, điều kiện không hề kém, nàng chưa từng trải qua bi kịch của mối tình đầu, đó là bởi vì nàng quá bận.

Liên tính nàng có chỉ số thông minh cao, năng lực học tập tốt. Trong 5 năm ngắn ngủn, nàng đã nắm trong tay giấy phép y sư của nước M quả thật là việc không dễ dàng gì.

Đời trước của nàng, toàn bộ thời gian đều dùng cho việc học tập và công tác. Làm gì còn thời gian để yêu đương..

Đương nhiên, với thân phận bí mật của nàng, nàng cũng không có khả năng yêu đương. Tuy rằng không thiếu người theo đuổi, nhưng người quốc gia M nàng tin không được, Cửu cực cũng sẽ không cho phép.

Tốt thôi.....

Cái này không quan trọng, quan trọng là "gã" trong miệng tra cha, là gã cho ai?

Lâm Sơ Cửu đỡ cái bàn ngồi xuống. Nàng lơ đãng vừa quay đầu liền nhìn đến trên mặt đất có một dải lụa trắng, còn có một cái ghế đá nằm lẩn trên mặt đất.

"Đây là cái tiết tấu gì vậy?" Lâm Sơ Cửu vẻ mặt mờ mịt, thử từ trong trí nhớ nguyên chủ tìm kiếm nguyên nhân. Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên một trận tiếng bước chân, rất nhanh cửa mở ra.....

Một đôi nam nữ!

Xác thực mà nói, hẳn là một đôi nam nữ vàng tươi, đắm ánh mặt trời ưu nhã mà đi đến, theo bọn họ tiến vào, trong phòng một mảnh kim quang lấp lánh.....

Kim quang này thật không phải chói mắt như ánh mặt trời!

Lâm Sơ Cửu duỗi tay ở trước mắt chắn một chút cho đến khi cửa đóng, Lâm Sơ Cửu mới có thể nhìn thấy bình thường.

Gia hỏa tốt! Đây là đem vàng toàn rải trên người hay sao?

Dắt vàng từ đầu đến chân sớm đã lỗi thời được không!

Lâm Sơ Cửu hơi quẹt miệng nghĩ đến vài tính từ.

Màu vàng hơi đỏ? Vàng nhạt?

Đôi nam nữ này yêu cái màu này bao nhiêu nha!

Từ từ..... Không đúng, đây là thời cổ đại.

Nam tử có thể mặc màu vàng, cũng chỉ có Thái Tử điện hạ Đông Văn quốc, *Tiêu Thiên Thụy* (萧天瑞).

Đoán được thân phận đối phương, Lâm Sơ Cửu liếc mắt một cái cẩn thận đánh giá bọn họ.....

Khí vũ hiên ngang, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ, làn da trắng nõn, toàn thân đều tản ra khí chất cao quý, nơi nào cũng đều lộ ra *cao nhân nhất đẳng ưu việt*(*).....

(*) *Cao nhân nhất đẳng ưu việt* (高人一等的优越): ý nói người vượt trội hơn người.

Đến nỗi người kia bên cạnh Thái Tử điện hạ, làn da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, Lâm Sơ Cửu không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là muội muội Lâm Uyển Đình của di mẫu nàng.

Nhìn hai người này cũng hiểu được, tra cha kinh thường nàng bao nhiêu. Nói không chừng tra cha của nàng đã sớm cùng di thông đồng, chỉ chờ

nuong(mẹ) nàng vừa chết liền đem người cưới về. Nếu không thì làm sao giải thích khi người di nhỏ kia của nàng đến năm 18 tuổi, cũng không chịu gả chồng?

"Tỷ tỷ....." Khi Lâm Sơ Cửu đang suy nghĩ về thân phận của hai người này, Lâm Uyển Đình sợ hãi tiến lên, ở trước mặt Lâm Sơ Cửu nhẹ gọi một tiếng. Thấy Lâm Sơ Cửu nhìn về phía nàng, về mặt quan tâm nói: "Tỷ tỷ, mặt ngươi không sao chứ? Có đau hay không? Muốn ta thổi thổi cho ngươi hay không, nương nói nếu thổi thổi thì sẽ không đau."

Nhìn xem, đây đúng là một muội muội tốt. Với điều kiện là nếu nàng ta không đoạt đi vị hôn phu của nguyên chủ.

"Tỷ tỷ, sao ngươi không thêm đề ý tới ta?" tiểu cô nương Lâm Uyển Đình, nhìn thấy tỷ tỷ ngốc nghếch của mình không đề ý nàng, hốc mắt lập tức liền đỏ, một bộ dáng rất ủy khuất. Không đợi Lâm Sơ Cửu mở miệng, liền tự động nhận tội: "Tỷ tỷ, ngươi còn giận ta phải không? Ô ô ô..... Thực xin lỗi, tỷ tỷ, thực xin lỗi, nhưng, nhưng ta thật sự không phải cố ý, ta, ta....."

Những lời nói đứt quãng, nước mắt như hạt châu một viên một viên rơi xuống, bộ dáng nhỏ nhỏ kia muốn nói có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu. Nếu ai nhìn thấy những hạt mưa như ngọc ấy, đều sẽ cảm thấy rất thương tâm.

Lâm Sơ Cửu đang thưởng thức vở kịch rất tốt này thì Thái Tử điện hạ khí vũ hiển ngang ở phía sau, tôn quý vô cùng đã tiến lên, một tay ôm Lâm Uyển Đình vào trong ngực: "Uyển Đình đừng khóc, ngươi không làm gì sai, ngươi không cần phải xin lỗi cái nữ nhân ác độc này."

"Điện hạ....." Lâm Uyển Đình kêu lên một tiếng ngọt ngào triền miên, làm Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa thì nôn ra, nhưng là.....

Thái tử tựa hồ rất thích thời điểm này, đau lòng an ủi nói: "Uyển Đình, ngươi đừng khóc, nếu ngươi còn khóc thì trái tim của bản cung sẽ tan vỡ mất. Uyển Đình, ngươi chính là quá lương thiện, chúng ta là thật sự yêu nhau, ngươi mới không cần phải xin lỗi nữ nhân này. Ngươi phải nhớ kỹ ngay cả mẫu hậu cũng đồng ý với hôn sự của chúng ta."

"Điện hạ ngươi thật tốt." nước mắt của Lâm Uyển Đình rốt cuộc ngừng lại.....

Này hai người có nhầm lẫn hay không nha?

Rõ ràng là hôn nhân của nàng bị tước đoạt, vì sao còn mắng nàng là ác độc, bọn họ có cần phải tro trên như thế hay không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Khiêu khích, hối hận sống ở trên đời này

Lâm Sơ Cửu vốn là bị đánh đến đau cả đầu óc, nhìn thấy đôi nam nữ này, diễn cảnh ân ái ở trước mặt nàng không coi ai ra gì, thiếu chút nữa đã muốn nôn ra. Vốn tưởng rằng đôi nam nữ này diễn xong sẽ đi, kết quả Lâm Uyển Đình hoàn toàn không hề có ý tứ muốn rời đi.....

Lâm Uyển Đình ở trong lồng ngực Thái tử khóc nửa ngày, mới "kinh ngạc" nhận ra hành động của bọn họ vốn không hợp lẽ nghĩa, a một tiếng, vội vàng đẩy Thái tử ra, sau đó.....

Nàng ta hành động giống như một học sinh tiểu học phạm lỗi, câu nệ đứng trước mặt Lâm Sơ Cửu, sợ hãi giải thích nói: "Tỷ tỷ, ngươi, ngươi ngàn vạn lần đừng nóng giận nữa, ta cũng Thái tử có cảm tình sâu sắc, ngăn không được lẽ nghĩa, nhưng không phải như ngươi nghĩ đâu."

Lâm Sơ Cửu yên lặng nhìn trời: *Nàng nghĩ cái gì?* Nàng nghĩ chỉ muốn hai người diễn cảnh ân ái này, nhanh chóng rút đi, đừng phiền tới nàng, đầu óc nàng chính là đang loạn.....

"Uyển Đình, ngươi không cần cùng nàng giải thích, chúng ta yêu nhau sâu sắc và làm theo bản năng, thân bất do kỷ, cảm lòng không đau....." Thái tử là nam nhân rất lớn, một tay đem Lâm Uyển Đình kéo ra phía sau, sợ nàng ủy khuất nên ngữ khí rất ôn nhu.

Nhưng khi hân hoan với Lâm Sơ Cửu thì khuôn mặt trở nên ảm đạm: "Lâm Sơ Cửu, ngươi nghe bản cung nói, nể mặt Uyển Đình, bản cung không sẽ không so đo ngươi thất lễ. Uyển Đình đã sắp trở thành thái tử phi của bản cung, ngươi nếu còn dám khi dễ Uyển Đình, bản cung sẽ khiến ngươi phải hối hận vì đã sống ở trên đời này."

Thái tử khí độ bất phàm, uy nghiêm từ hoàng gia hun đúc ra tới càng làm cho người ta sợ hãi, nếu không phải Lâm Sơ Cửu kiến thức rộng rãi, thật đúng là sẽ bị dọa rồi.....

Lâm Sơ Cửu cúi đầu, đầu đi lạnh lẽo trong mắt, nhẹ nhàng mà lên tiếng: "Ân."

Hiện tại thân thể nàng rất yếu đuối, cũng chưa rõ ràng hết mọi tình huống, không thích hợp cùng đôi nam nữ này cứng đối cứng. Việc cấp bách, là đem người đuổi đi.....

Như vậy đã nghe lời sao?

Thái tử kinh ngạc nhìn Lâm Sơ Cửu, hẳn rất ngạc nhiên khi thấy Lâm Sơ Cửu an tĩnh như vậy. Lâm Uyển Đình cũng rất kinh ngạc, bắt quả nàng che dấu rất tốt, chỉ là mắt to ngập nước, lóe lên mê hoặc cùng bất an.....

Lâm Sơ Cửu nhìn thấy Thái tử xuất đầu vì nàng, không phải nên nhào lên vừa đánh vừa mắng hay sao?

Hôm nay sao lại nghe lời như vậy? Như vậy..... Thái Tử điện hạ làm sao mà thấy được, tiết mục tỷ tỷ ác độc khi dễ nàng đây?

Bất quá, sau khi nhìn thấy vết thương trên mặt Lâm Sơ Cửu, Lâm Uyển Đình minh bạch, Lâm Sơ Cửu khẳng định là bị đánh nên sợ hãi, cũng biết cha căn bản sẽ không giúp nàng.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lâm Uyển Đình trở nên đặc ý, đương nhiên nàng sẽ không ngốc đến mức, biểu hiện ra ngoài ở trước mặt Thái tử.

Lâm Uyển Đình rũ mắt, đứng phía sau Thái tử, một bộ dáng bộ úy khuất như cũ.....

Thái tử không nhìn thấy sự khác thường của nàng, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Sơ Cửu một lúc thật lâu, sau khi xác định Lâm Sơ Cửu đúng thật là nghe lời, Thái tử cũng nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí có vài phần hòa hoãn: "Lâm Sơ Cửu, ngươi chịu nghe lời là tốt nhất, thánh chỉ đã hạ xuống, hôn sự của ngươi cũng không thể thay đổi, cho dù ngươi không muốn, nhất thiết cũng phải gả cho tứ thúc của bốn cung, về sau..... Ngươi chính là tứ hoàng thân của bốn cung, đừng có quần lấy bốn cung nữa, có khó khăn gì thì hãy kêu tứ thúc."

Thái tử một bộ dáng lên giọng giáo huấn, nhưng không dấu được vẻ đặc ý.....

Lâm Sơ Cửu thì lại trực tiếp tròn tròn mắt?

Cái gì? Nguyên lai người mà nàng phải gả chính là tứ vương thúc của Thái tử!

Lâm Sơ Cửu liếc mắt nhìn tấm lụa trắng trên mặt đất một cái.....

Làm cái gì a? Người mà nguyên chủ đòi chết đòi sống không chịu gả, lại là tứ vương thúc của Thái tử, chẳng lẽ tứ vương thúc này.....

Từ từ! Nếu nàng phải gả cho tứ thúc của Thái tử, đó chính là trường bối tương lai của Thái tử a, Thái tử cư nhiên còn dám giáo huấn nàng?

Ta sẽ đi.....

Thái tử là cái thá gì?

Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu, hung hăng mà trừng Thái tử, miệng khó mà nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt: *Ta là trường bối của ngươi, ngươi có biết phép tắc hay không?*

Đáng tiếc, Lâm Sơ Cửu khí thế không đủ, nhưng xứng với khuôn mặt nửa đầu heo của nàng, đúng là một chút hiệu quả cũng không có, Thái tử hoàn toàn không hề có chút minh bạch về ý tứ của nàng.

Không chỉ có thế, sau khi nhìn thấy khuôn mặt nửa đầu heo của Lâm Sơ Cửu, trong mắt Thái tử hiện lên một mặt chán ghét.....

Nhưng rất nhanh, chán ghét ấy lại bị đặc ý thay thế, Thái tử lấy giọng mềm mại an ủi nói: "Tốt, Sơ Cửu..... thời gian không còn sớm, ngươi hãy nghỉ ngơi thật tốt, ba ngày sau, chính là ngày đại hôn của ngươi cùng tứ thúc, ngươi ngoan ngoãn đừng lại nháo sự, chớ làm tứ thúc ta bất mãn."

Khẩu khí giáo huấn kia, đương nhiên rất miệng lưỡi, làm Lâm Sơ Cửu không thể không tức giận.....

Thái Tử điện hạ, ngươi thật sự là đang nói chuyện cùng tứ thẩm tương lai của ngươi hay sao?

Nếu không phải nếu nói chuyện, thì khuôn mặt sẽ bị đau, Lâm Sơ Cửu tuyệt đối sẽ không chỉ tròn trắng mắt nhìn.

Sau khi Lâm Sơ Cửu biết rõ chân tướng sự tình, rất quyết đoán đứng dậy tiễn khách, nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Diễn kịch, phải gả cho người tê liệt trên giường

Lâm Uyển Đình căn bản không cam lòng như vậy mà rời đi, chính nàng mang Thái tử tới, cũng không phải là để vãn an Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu là cái thá gì, mà đáng để nàng tự mình tới xem?

Lâm Sơ Cửu sẽ không thật sự cho rằng, gả cho Tiêu Vương gia chính là bay lên đầu đấy chứ?

Lâm Sơ Cửu thậm chí cũng không quan tâm đến việc lấy một tấm gương chiếu chiếu, nhìn xem bộ dáng như quý gia của nàng, sẽ có người thích quý mới lạ.

Lâm Sơ Cửu đứng dậy tiễn khách, Thái tử cũng không muốn lại nhìn gương mặt đầu heo của Lâm Sơ Cửu kia nữa, kéo Lâm Uyển Đình muốn đi. Không ngờ Lâm Uyển Đình buông lỏng tay Thái tử ra, "*phịch*" một tiếng quý gối trước mặt Lâm Sơ Cửu.....

"Uyển Đình?" Thái tử hoảng sợ, muốn nâng Lâm Uyển Đình dậy, lại bị Lâm Uyển Đình cự tuyệt: "Điện hạ, người đừng động vào ta, đây là do ta thiếu tỷ."

Lâm Uyển Đình mang bộ dáng ép dạp cầu toàn, làm cho Thái tử không nhìn được cảm thấy rất đau lòng, sau một lúc lâu cũng không khuyên nhủ được Lâm Uyển Đình, liền hung tợn trừng mắt tới đầu sỏ gây ra tội là Lâm Sơ Cửu, nhưng lại thấy.....

Lâm Sơ Cửu không biết từ khi nào, đã lui người đi rất xa. Hiện tại đang chống hai tay nơi cằm, tỷ trên bàn trang điểm nhìn Lâm Uyển Đình. Tuy rằng má trái vẫn sưng đỏ như cũ, chỉ là biểu tình nhìn như thế nào, cũng đều thấy lộ ra sự hài hước.

Lâm Sơ Cửu không để ý tới đánh giá của Thái tử, hai tay chống cằm, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Lâm Uyển Đình: *Ngay cả Lâm Uyển Đình cũng là một đóa nguyệt bạch liên, thật đúng là đang nghĩ nàng cũng ngốc như nguyên chủ hay sao, muốn chơi đùa cùng nàng?*

Muốn quý? Vậy cứ quý cho đủ đi, muốn lại bêu danh nàng, vẫn là nên tắm rửa ngủ đi, có lẽ ở trong mộng sẽ có khả năng.

Lâm Uyển Đình một quý này, căn bản không có quý trước mặt Lâm Sơ Cửu, làm hại Thái tử lời trách cứ đến miệng cũng nói không nên lời, còn Lâm Uyển Đình?

Nàng cũng rất sừng sốt nhảy dựng lên, bất quá nàng phản ứng rất mau, lập tức đổi vị trí, tuy không phải là quý gối dưới chân Lâm Sơ Cửu, nhưng cũng là hướng về phía nàng quý xuống.

"Tỷ tỷ, ta biết người trong lòng không vui, ta biết trong lòng người oán ta, người trách ta, đánh ta, mắng ta đều có thể, nhưng ta thật sự không thể nhường Thái tử cho người, ta cùng Thái tử điện hạ là tình yêu chân thật, ta không thể không có hắn." Khi Lâm Uyển Đình nói lời này, không quên thâm tình mà liếc mắt nhìn Thái tử một cái, làm cho tim Thái tử càng thêm đau: "Uyển Đình....."

"Điện hạ," Lâm Uyển Đình nhẹ nhàng gọi một câu, ánh mắt thâm tình của hai người nhìn nhau cực nóng, tựa như muốn hòa tan cùng nhau.

Nôn..... Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa liền phun ra, nếu không phải trên mặt vô cùng đau đớn, nàng thật muốn cười lạnh ba tiếng.

Yêu muội của người nha!

Mẹ con các người tất cả đều là tình yêu chân thật, vậy nguyên chủ cùng mẫu thân nguyên chủ thì tính là cái gì?

Các người yêu là việc của các người, nhưng có thể có một chút đạo đức hay không? Có thể có một chút trách nhiệm hay không?

Đoạt trượng phu của người khác, đoạt vị hôn phu của người khác, cái này gọi là tình yêu chân thật?

Bôi nhọ tình yêu chân thật như vậy, tình yêu chân thật cũng sẽ phát khóc!

Lâm Sơ Cửu lại lần nữa tròn trắng mắt, thiết tình muốn cầm lấy một cây chổi rồi đuổi người đi, đôi nam nữ này vẫn luôn ở đây lái nhai lái nhai cái gì nha? Có thể nhanh chút đi hay không?

Nàng thiết tình đối với loại người lớn lên theo kiểu *nhân mô cầu dạng**, lại thêm ác cảm với Thái tử đại đột hết thuốc chữa, nàng còn vội vàng đi tìm hiểu ký ức của nguyên chủ, để hiểu biết về người mà sau ba ngày sẽ phải gả là người như thế nào, không có thời gian nhìn xem đôi nam nữ này diễn kịch.....

**Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.*

Đáng tiếc, Thái tử cùng Lâm Uyển Đình không nghe được tiếng lòng Lâm Sơ Cửu, hai người thâm tình nhìn nhau nửa ngày, Lâm Uyển Đình lại lần nữa cự tuyệt ý tốt của Thái tử muốn đỡ nàng lên, tiếp tục ý định đối với Lâm Sơ Cửu:

"Tỷ tỷ, ta biết, người không muốn gả cho Tiêu Vương tề liệt trên giường, nhưng đó là do thánh thượng tứ hôn, thánh mệnh không thể trái, người không muốn gả cũng phải gả. Muội muội cầu xin người..... Cầu người đừng lại đùa giỡn với sinh mệnh của mình, cha cùng nương nghe tin người thất cổ tự sát đã rất sợ hãi, chỉ sợ người không hiểu tốt xấu, nên cha mới tát người một cái, đó cũng là yêu thương và quan tâm người mà thôi."

"Tỷ tỷ, ta biết người ủy khuất, người khổ sở....."

Lâm Uyển Đình còn ở nơi đó blah blah nói một hồi rất lâu, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu đều không nghe được, trong đầu nàng chỉ nghĩ đến một việc: Nàng phải gả cho người tê liệt nằm trên giường?

Ông trời, đây là đang chơi nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tìm đánh, lúc này mới gọi là khi dễ

Đột nhiên tỉnh lại người phải gả, thật sự làm người rất khó chịu. Hiện tại biết được người phải gả cho, lại chính là thúc thúc của vị hôn phu lúc trước, còn nằm tê liệt ở trên giường. Lâm Sơ Cửu rất muốn hai mắt nhắm lại rồi mở ra một cái, đã trở về đối mặt với nhân viên tình báo quốc gia M.....

Vòng kết nối quá lộn xộn không phải sao?

Cố tình Lâm Uyển Đình ngụy bạch liên kia, còn nghiền diễm kịch với nàng.

Nhưng vào lúc này, Lâm Uyển Đình nói nửa ngày cũng không thấy Lâm Sơ Cửu có phản ứng gì, đầu gối đang quỳ lại đau, dứt khoát trực tiếp đứng lên, đi đến bên người Lâm Sơ Cửu, lôi kéo quần áo Lâm Sơ Cửu, nhút nhát sợ sệt nói: "Tỷ tỷ, người không sao chứ? Người, người ngàn vạn lần nên nghĩ thông suốt."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong ánh mắt của Lâm Uyển Đình lại phát ra ánh sáng ác độc, tiết lộ tiếng lòng của nàng ta: *Lâm Sơ Cửu, người tốt nhất vĩnh viễn đừng nghĩ thông suốt, cứ tiếp tục muốn chết muốn sống, làm cho mọi người đều biết, còn chưa vào cửa đã chọc cho Tiêu Vương gia bất mãn.....*

Lâm Sơ Cửu đã chịu đựng đủ nữ nhân này, nhìn nàng ta làm ra bộ dáng lôi kéo chính tay áo mình thì cảm thấy ghê tởm, nàng chán ghét rút tay áo về, tức giận nói: "Đừng chạm vào ta!"

Nếu có thể, nàng rất muốn hét lớn một tiếng "biến", nhưng lý trí nhắc nhở nàng lúc này vẫn nên kiềm chế xuống.

Nhưng..... Nàng vẫn không kiên nhẫn muốn kéo tay áo của mình lại, cần sức lực lớn bao nhiêu?

Cố tình Lâm Uyển Đình cứ nhiên xoay tròn một cái 180 độ, hoa hoa lệ lệ té lăn trên đất không nói, còn không quên dùng thanh âm tràn ngập đau đớn kêu thảm một câu: "Ai nha, đau quá nha."

"Uyển Đình....." Mắt thấy Lâm Uyển Đình bị hất "nặng" như thế, Thái Tử điện hạ vội vàng tiến lên, đỡ Lâm Uyển Đình dậy, sau đó quan tâm kiểm tra trên người Lâm Uyển Đình, xem có bị thương hay không: "Uyển Đình, bị ngã có đau không? Có bị thương chỗ nào hay không?"

Lâm Uyển Đình rúc vào trong lòng ngực Thái tử, ôn nhu lắc đầu, trong mắt nước mắt bắt đầu rơi: "Điện hạ, ta, ta không có việc gì, ta không đau....." Nàng mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt lại là biểu tình miễn cưỡng, nhìn vào trong mắt Thái tử, lại là lừa gạt nàng đang nhịn đau.

Nhất thời, Thái tử nổi giận, hất quay đầu thét Lâm Sơ Cửu: "Lâm Sơ Cửu, người thật to gan, làm trò trước mặt bổn cung, dám khi dễ Uyển Đình, người chán sống rồi sao?"

Thái tử vẻ mặt hung dữ, nhìn qua rất dọa người, nếu như lúc trước Lâm Sơ Cửu không biết rõ sự tình, cùng lắm giả làm người cảm không để ý tới, nhưng hiện tại nàng đã biết mình bị thiết kế, phải gả cho một người bệnh nằm tê liệt trên giường, mà ngụy bạch hoa muội muội vẫn còn diễn kịch không để nàng yên, trong lòng nàng cũng có một chút bốc hỏa!

"Thái Tử điện hạ, con mắt nào của người nhìn đến ta khi dễ nàng? Rõ ràng là chính nàng xoay vòng tự ngã, cùng ta có quan hệ gì đâu?"

Mẹ kiếp, Thái tử thật là ghê gớm đúng không? Người nha còn chưa phải là hoàng đế đâu, chờ đến khi làm hoàng đế rồi hãy kiêu ngạo đi.

"Người? Cường từ đoạt lý*!" Thái tử mắt thấy Lâm Sơ Cửu có vẻ mặt bất kính, tức giận đỏ mặt, chỉ vào mũi Lâm Sơ Cửu, một bộ dáng muốn đem người làm thịt.

**Cường từ đoạt lý: không có lý nói thành có lý.*

Nhưng Lâm Sơ Cửu đang bốc hỏa nên căn bản không đem hấn để vào mắt.

Không phải nói ba ngày sau nàng phải gả hay sao? Nàng tin tưởng, trước khi nàng chưa gả ra ngoài, tuyệt đối không có người nào dám động vào nàng.

Nàng muốn chết, có ai sẵn sàng để nữ nhi nhà mình, gả cho một nam nhân tê liệt trên giường hay không? Cho dù người nọ là Vương gia thì như thế nào?

"Cường từ đoạt lý?" Liếc mắt đánh giá Lâm Uyển Đình một cái, Lâm Sơ Cửu cười lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Lâm Uyển Đình, lôi kéo khéo miệng

bị thương, một chữ một chữ đối với Thái tử nói: "Thái Tử điện hạ, ta đây liền để người nhìn cho mình bạch, cái gì gọi là khi dễ."

Bang.....

Một cái tát vang dội vang lên.

Lâm Sơ Cửu nhân lúc Thái tử cùng Lâm Uyển Đình hoàn toàn không có phòng bị, vung bàn tay tát lên mặt Lâm Uyển Đình.

Một cái tát này, Lâm Sơ Cửu đã dùng hết sức lực, đánh đến tàn nhẫn lại vang dội, tuy rằng tay đã đánh đến tê rần, nhưng nàng lại rất cao hứng.....

Hà giận a!

"A....." Lâm Uyển Đình không hề phòng bị, vừa vặn bị đánh, bụm mặt ngăn ra: "Người, người đánh ta?"

Lâm Uyển Đình quả thực không thể tin được, Lâm Sơ Cửu tuy rằng bị nương nàng sùng đến vô pháp vô thiên, nhưng lại chưa từng đánh qua nàng.

"Lâm Sơ Cửu, người vì sao phải làm trò trước mặt bốn cung đánh Uyển Đình?" Thái tử giọng tàn nhẫn, hần căn bản không nghĩ đến, Lâm Sơ Cửu lại có lá gan lớn như vậy.....

"Điện hạ, người lại sai rồi, ta đây không phải là đánh Lâm Uyển Đình, ta đây chỉ là muốn người nhìn cho mình bạch cái gì gọi là khi dễ, miễn cho điện hạ lại bôi nhọ ta." Lâm Sơ Cửu âm thầm lắc lắc tay tê dại của mình, kéo kéo khóe miệng, nói mơ hồ không rõ.....

Không có biện pháp, mặt nàng còn đau.

Bất quá, có thể đánh nguỵ bạch liên này một cái tát, trong lòng nàng cảm thấy thoải mái hơn.

Cha nợ con đền*, tra cha đánh nàng một cái tát, nàng liền đòi lại từ trên người đó nguỵ bạch liên hoa này, bằng không thật đúng là cho rằng Lâm Sơ Cửu nàng là người dễ bị khi dễ.....

**Phụ nợ nữ thường: nghĩa là cha nợ con đền.*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhanh lên, thách người đánh trả

Ta chỉ là để người nhìn cho mình bạch cái gì gọi là khi dễ, miễn cho điện hạ lại bôi nhọ ta?

Nghe nói như thế, Thái tử tức giận đến nổi toàn thân đều đang run rẩy, đây quả thực chính là giáo biện.

"Lâm Sơ Cửu, người, người, người thật to gan." Thái Tử điện hạ giờ tay định đánh, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại đem mặt bên trái đã bị đánh sưng đưa lên, "Đánh nha, đem mặt ta đánh hồng rồi, ba ngày sau ta sẽ đại náo hôn lễ, đem khuôn mặt này lộ ra cho khách khứa xem, nói Thái tử khinh thường Tiêu Vương gia, cho rằng tàn phế nên xứng với xấu nữ, cho nên đem ta mặt đánh hồng rồi. Đến lúc đó nhìn xem mọi người nghĩ như thế nào về Thái Tử điện hạ ngài?"

"Người, người dám uy hiếp bốn cung?"

Thái tử thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, là đích trường tử trong cung, vừa sinh ra vị trí đã được củng cố đến nỗi không thể lay động. Người bên người hần từ trước tới nay đều là nịnh hót, ngay cả hoàng thượng cũng rất hiếm khi nói nặng lời đối với hần, nhưng không thể tưởng được nữ nhân điều ngoa này cũng dám uy hiếp hần?

Thái tử lúc này lửa giận càng tăng, cảm thấy Lâm Sơ Cửu quả thực không thể tha thứ nổi, nhưng có tình hần thật đúng là không dám!

Bởi vì nữ nhân Lâm Sơ Cửu này căn bản là đã bị điên, nếu như thật đúng như nàng nói, vậy hần.....

"Điện hạ nếu lại bôi nhọ ta, ta đây không phải là uy hiếp, chỉ là hảo tâm nói trước một tiếng cho điện hạ, miễn cho điện hạ hồ đồ mà phạm lỗi. Đương nhiên, điện hạ cũng có thể nghĩ lại thử xem, mặt ta dù sao cũng ở chỗ này, điện hạ muốn đánh thì nhanh nhanh động thủ, muốn ta lui về phía sau nửa bước, ta đã không gọi là Lâm Sơ Cửu." Lâm Sơ Cửu chỉ vào chính mặt trái của mình, ánh mắt tràn đầy sự không kiên nhẫn.

Tay Thái tử đang dừng ở giữa không trung, đánh cũng không được, không đánh cũng không xong, một khuôn mặt đỏ bừng.....

Lâm Uyển Đình sau khi bị đánh, vẫn luôn che lại mặt bên trái của mình, ở trong lòng ngực Thái tử rót hạt đậu vàng, nàng đương nhiên hy vọng Thái tử

đánh Lâm Sơ Cửu, nhưng tình hình lúc này lại biến thành như vậy, Lâm Uyển Đình minh bạch, nếu lại tiếp tục nháo, tựa hồ cũng không phải là việc tốt, chỉ có thể cắn răng nhịn xuống.

"Điện, điện hạ....." Lâm Uyển Đình gian nan mở miệng, Lâm Sơ Cửu tuy rằng khí lực yếu, nhưng một cái tát kia cũng đánh cho mặt Lâm Uyển Đình sưng lên, lời vừa nói ra lập tức vô cùng đau đớn.

"Uyển Đình ngươi làm sao vậy?" Thái tử nghe tiếng lập tức thu tay lại, ngược lại quay sang quan tâm đến Lâm Uyển Đình, động tác rất nhanh, cũng không biết là thật sự quá để ý đến nữ nhân này, hay là có cái bậc thang nên nhanh chóng chạy xuống.

Lâm Uyển Đình rung rung lắc đầu, cố nén đau đớn mở miệng, "Điện hạ, tỷ tỷ chỉ là tâm tình không tốt, đừng..... đừng so đo." Nàng ghét mùi vị của máu, bất quá lúc này cũng chỉ có thể như thế, cũng may, Lâm Sơ Cửu không nể mặt mũi Thái tử như vậy, nàng tin tưởng Thái tử sẽ càng thêm phiền chán, đây cũng coi như một hồi báo nhơ nhỏ.

"Ngươi nha..... thật sự là quá thiện lương, đáng tiếc có vài người không biết cảm kích, nếu không phải là ngươi, Lâm Sơ Cửu nàng cả đời này cũng gà không được." Thái tử lại lần nữa dùng đôi mắt trắng trợn, trừng mắt liếc nhìn Lâm Sơ Cửu một cái.

Lâm Sơ Cửu lại nhú hai mắt lại, nhìn về phía Lâm Uyển Đình.....

Được lắm a! Nguyên lai, nguyên chủ phải gả cho Tiêu Vương tàn phế, đều là công lao của ngươi, tốt, rất tốt.....

Nàng cắn răng xuống, thay nguyên chủ ghi nhớ hận này.

Lâm Uyển Đình bị ánh mắt Lâm Sơ Cửu làm cho hoảng sợ, vội vàng cúi đầu không dám nhìn thẳng, lời kéo vạt áo của Thái tử nói: "Điện hạ, mặt ta đau quá, chúng ta đi tìm đại phu trước được không?"

"Được, được được..... Bỏ cung lập tức sai người truyền thái y."

Thái tử lập tức theo cái bậc thang này, đỡ Lâm Uyển Đình đi ra ngoài.....

Đương nhiên, trước khi đi, Thái tử không quên hung tợn trừng mắt liếc Lâm Sơ Cửu một cái, một cái liếc mắt kia đằng đằng sát khí!

Lâm Sơ Cửu một chút cũng không để bụng, trước khi Thái tử cùng Lâm Uyển Đình sắp đi ra ngoài, kiêu ngạo nói một câu: "Nhớ rõ sai hạ nhân đưa cho ta khối băng cùng được tiêu sưng, bằng không ba ngày sau đại hôn....."

Lời này, ý vị mười phần uy hiếp.

Thái tử bước chân dừng một lát, thiếu chút nữa đã muốn quay trở lại, hảo hảo giáo huấn Lâm Sơ Cửu một hồi, nhưng bị Lâm Uyển Đình kéo lại: "Điện hạ, ta đau....."

Thái tử lập tức bỏ qua Lâm Sơ Cửu, đối với hạ nhân hô to: "Người đâu, không thấy nhị tiểu thư bị thương hay sao? Còn không mau đi truyền thái y."

"Vâng, vâng, vâng....." Hạ nhân hẳn là vội vàng, một đám vội vàng chạy ra bên ngoài, sợ nhìn thấy tiểu thư kim tôn ngọc quý, bị một cái tát mà hủy dung, đến nỗi Lâm Sơ Cửu thương thế nặng hơn, có ai nhớ được?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đói chết, đây là muốn hại chết người

Thái tử cùng Lâm Uyển Đình đi rồi, cửa phòng Lâm Sơ Cửu một lần nữa bị đóng lại, lại còn bị khoá từ bên ngoài, phòng ngừa Lâm Sơ Cửu đi ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu lúc này căn bản không thêm để ý có thể đi ra ngoài hay không, rốt cuộc nàng vừa đến một cái nơi xa lạ, trên người còn có thương tích, trước lúc chưa rõ ràng mọi chuyện, nàng căn bản sẽ không chạy lung tung, để tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng nếu đem nhốt nàng trong phòng, vì cái gì mà đến ăn, uống cũng không đưa tới cho nàng?

Nước sạch, khối băng cùng được tiêu sưng thế nhưng được đưa vào, có điều mấy thứ này không thể ăn nha, nàng đối với vài vật này, không thể no bụng!

Lâm Sơ Cửu rất buồn bực, mặc kệ nàng cùng người bên ngoài nói như thế nào, người trông coi nàng cũng không hề hé răng, cũng không đưa cho nàng cái gì để ăn, hoàn toàn xem nàng như không tồn tại.

Nhóm người này là muốn để nàng đói đến không còn sức mà chết hay sao? Nhưng nàng hiện tại một chút cũng không muốn chết, có thể không cần

ngược đãi "phạm nhân" như vậy hay không?

Sau khi nói vài lần không có kết quả, Lâm Sơ Cửu quyết định từ bỏ: "Các người thật tàn nhẫn!"

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

Sau khi Lâm Sơ Cửu cắn răng xử lý tốt phần mặt bên trái bị thương của chính mình, quyết định bỏ vào trong chăn làm ổ, nếu đám người kia không cho nàng ăn, nàng đành phải ngủ thật tốt, ngủ no rồi mới có sức lực để chiến đấu, không phải sao?

Có lẽ nàng thật sự là rất mệt, thể xác và tinh thần đều mệt, người ngã vào trên giường không bao lâu liền ngủ, thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Sờ sờ mặt bên trái, phát hiện hiệu quả của băng phụ cùng được tiêu sưng không tồi, ít nhất mặt trái của nàng không còn đau nữa, chỉ là bụng lại trống không kêu lên thảm thiết.....

"Thật là đói nha!"

Lâm Sơ Cửu cũng không biết nguyên chủ đã bao lâu rồi không có ăn cái gì, dù sao từ sau khi nàng tiếp nhận thân thể này đến giờ đều đã qua mười mấy giờ, ngoại trừ nước thì thứ gì cũng chưa có ăn, nàng đã đói đến nỗi có chút cảm giác hoa mắt.

"Thật sự không cho ta ăn sao? Đây là muốn đói chết ta sao? Ta không phải đã đồng ý gả hay sao?" Lâm Sơ Cửu không còn sức lực hô to một tiếng, ngã vào đầu giường, tiếp tục sửa sang lại ký ức của nguyên chủ.....

Bởi vì Thái tử cùng bạch liên hoa muội muội nháo một hồi, nàng lại nghĩ tới một hồi, ít nhất biết người mà nàng sắp phải gả là ai.....

Từ vương thúc trong miệng Thái tử, là đệ đệ của đương kim thánh thượng, được tiên hoàng thân phong Tiêu Vương. Ba tháng trước, hắn vẫn rất tuấn đạt vô song, phong tư hơn người, là chiến thần Vương gia uy danh hiển hách bách chiến bách thắng của Đông Văn, càng là người thứ nhất sắp đánh sâu vào Võ Thân cao thủ của hoàng thất Đông Văn.

Nếu như ba tháng trước, dựa vào thân phận và diện mạo của Lâm Sơ Cửu, thì như thế nào cũng gả không nổi tới Tiêu Vương phủ, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt của Tiêu Vương gia cũng không có, còn sẽ bị người khinh bỉ, nói nàng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.....

Đương nhiên, nàng là con cóc, Tiêu Vương gia là thịt thiên nga.

Nhưng vị Vương gia này thực xui xẻo, trước khi đánh sâu vào Võ Thân thì gặp phải ám toán, một thân võ công bị phế không nói, nửa người dưới cũng trực tiếp bị mất đi trí giác, tê liệt trên giường.....

Thảm quá đi? Đường như còn thảm hại hơn, đó chính là hắn không còn có võ công, lại không thể hành tẩu, vì thế binh quyền trong tay Tiêu Vương gia, rất nhanh đã bị hoàng thượng danh chính ngôn thuận tước đi, nhưng đối với bên ngoài hoàng thượng lại tuyên bố rằng Tiêu Vương tài đức sáng suốt, chủ động dâng lên.

"Tài đức sáng suốt? Gặp phải cường đạo cho dù là không tài đức sáng suốt, thì cũng sẽ là tài đức sáng suốt một phen đi?" Lâm Sơ Cửu trào phúng cười.....

Nàng tuy rằng không có rất đầu óc chính trị lớn, nhưng so với nguyên chủ vẫn tốt hơn, cái kia bị mẹ kế yêu chiều đến độ, tốt đẹp giống như đại tiểu thư bao cô, cái gì cũng đều không hiểu.

Vị Tiêu Vương gia kia xảy ra chuyện, muốn nói không có bút tích của hoàng thượng, Lâm Sơ Cửu nửa điểm cũng không tin.

"Gả cho một trượng phu như vậy, thật đúng là xui xẻo a." Lâm Sơ Cửu thở dài, bất quá nghĩ lại tương tượng nhiều cũng vô dụng, đành buông xuôi.

Nàng tuy rằng không phải người cường thế gì, hơn nữa cũng không phải là nữ tử không dựa vào nam nhân thì nhu nhược không sống nổi, vị Tiêu Vương gia kia nếu là người không tệ lắm, Lâm Sơ Cửu cũng không ngại cùng hắn chấp vá qua.

Dù sao nàng không có người thích, cũng không hiểu thích là cái gì, cùng lắm thì chiếu cố người nọ cả đời, hai người nâng đỡ lẫn nhau, rồi xa tranh đấu cũng tốt.

Đời trước nàng sống quá vất vả, mỗi một ngày thân kinh đều căng chặt, sợ thân phận của mình bị người phát hiện. Kiếp này nếu có thể bình đạm sống qua ngày, đó là điều không có gì có thể tốt hơn, nhưng.....

Rất nhanh Lâm Sơ Cửu liền phát hiện, đời này của nàng muốn sống bình đạm, tựa hồ cũng là một loại hy vọng xa vời. Bởi vì, phát hiện ra nàng cư nhiên đem cả nghiên cứu y học mới nhất của quốc gia M đến đây, lại còn có ở thời điểm nàng không biết, đã khởi động.

"Quá là không khoa học!"

Đắm mắt đất!

Lâm Sơ Cửu căn bản không biết, sáu nhân viên tình báo kia, từ khi nào thì đem trộm hệ thống y học phóng đến trên người nàng, nàng rõ ràng đã tiễn

người đi, những người đó đem hệ thống y học phóng lên trên người nàng làm gì?

Đây thực sự là không an toàn được không?

Ô ô ô, Lâm Sơ Cửu muốn khóc. Làm đại phu ở quốc gia M cũng không tồi, hơn nữa nàng có thân phận đặc thù, nàng hiểu biết nhiều hơn so với người khác.

Hệ thống y học này của quốc gia M rất cường đại, sau khi bắt đầu khởi động, chính là một khu nhà công nghệ cao, giống như một bệnh viện nhỏ xách tay, sẽ dựa vào tình huống của người bệnh, cung cấp đầy đủ dược liệu.

Nói cách khác, hệ thống này chính là một giấc mơ trở thành sự thật đối với các bác sỹ. Bên trong chứa đựng đầy đủ y dược cùng thiết bị. Còn có phòng điều trị tiên tiến và không gian lưu trữ, đây tuyệt đối là một phát minh vĩ đại, nhưng hệ thống này có tính cưỡng chế bắt buộc!

Một khi hệ thống khởi động thì cả đời không cách gì giải trừ. Còn có một điều quan trọng nhất, đó chính là hệ thống sẽ cưỡng chế yêu cầu chủ nhân trị liệu cho người bệnh, giống như một giám sát viên của nhân viên y tế.

Cho nên, Lâm Sơ Cửu một chút cũng không có ham muốn cái hệ thống Y Sinh này, nhưng cố tình dưới tình huống nàng không hay biết gì, hệ thống Y Sinh đã khởi động, hiện tại nàng thành chủ nhân của hệ thống Y Sinh.

Bất quá, nói là chủ nhân, thực tế cùng người hầu không sai biệt lắm, bởi vì hệ thống Y Sinh phát hiện người bệnh, muốn nàng trị ai nàng phải trị, không trị?

Vậy chờ nhận trừng phạt đi!

Quả thực chính là lệ rơi đầy mặt.....

Bất quá, có được hệ thống Y Sinh cũng không phải là không có lợi, ít nhất thương thế trên mặt nàng liền không cần phải lo lắng, hệ thống Y Sinh tìm được người bệnh thứ nhất, chính là nàng.

Sau khi hệ thống Y Sinh phát hiện người bệnh, lập tức đem tin tức biểu hiện ra với nàng, ngoại trừ mặt trái bị thương bên ngoài, thân thể suy yếu bên ngoài, trong thân thể nàng cư nhiên còn có độc dược trường kỳ mãn tính?

Độc dược mãn tính?

Lâm Sơ Cửu cả kinh, lập tức từ trên giường bắn lên, nhìn thấy kết quả từ hệ thống Y Sinh biểu hiện ra tới, Lâm Sơ Cửu tức giận như muốn giết người. "Đây chính là mưu sát?"

Cho dù Lâm Sơ Cửu đã quen với sống chết, giờ khắc này cũng nhịn không được sợ hãi. Kết quả kiểm tra của hệ thống Y Sinh, nói rằng độc dược mãn tính trong cơ thể nàng là trí mạng. Thân thể của nàng luôn suy yếu như vậy, chính là có quan hệ cùng độc dược mãn tính trong cơ thể.

Hơn nữa hiện tại độc dược đã tích lũy đến gần mức bộc phát, không quá ba tháng, toàn thân nàng đều sẽ bị độc tố ăn mòn, đến lúc đó thuốc và kim châm cứu đều vô dụng.

"Thật là quá ác độc, khó trách nguyên chủ lại chết!"

Có thể hạ độc mãn tính cho nguyên chủ, Lâm Sơ Cửu không cần nghĩ cũng biết, tám chín phần mười chính là mẹ kế di nhỏ kia. Trừ bỏ nàng ta thì còn ai có thể hàng năm hạ độc nguyên chủ đây?

Lâm phủ này thật sự là đáng sợ, lúc này, Lâm Sơ Cửu có chút may mắn, nàng chỉ còn ba ngày là có thể rời đi.

Hồ..... May mắn nàng còn có hệ thống Y Sinh này, may mắn nàng còn có thể cứu chữa!

Lâm Sơ Cửu thở phào một hơi thật dài, đối với hệ thống Y Sinh cũng không có bài xích như vậy.

Nàng đã học về khoa ngoại Tây y, nếu không có sản phẩm hệ thống Y Sinh nghịch thiên công nghệ cao ở đây, chờ nàng phát hiện chính mình trúng độc, phỏng chừng không có cách để cứu đi!

Sự tình liên quan đến sống chết của chính mình, Lâm Sơ Cửu vẫn là rất đề ý, lập tức liền dùng thân phận chủ nhân, lấy được sự đồng ý của hệ thống Y Sinh, yêu cầu hệ thống đưa dược đến cho nàng.

Bởi vì là độc mãn tính, thuốc tây không có khả năng giải độc lập tức, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, hệ thống đã chuẩn bị dược dùng trong một tháng cho nàng, sau này sẽ tùy theo lượng độc tố đã giảm bớt, mà điều chỉnh liều thuốc hoặc là đổi dược vật mới.

Lâm Sơ Cửu đối với tính hoá này của hệ thống rất vừa lòng, lấy được một ngày, trước tiên đem xử lý tốt thương thế bên ngoài của mình, sau đó mới tự mình truyền dịch.

Ngoài trừ dược giải độc, nàng cần thiết phải bổ sung đường glucose cùng dịch dinh dưỡng. Bằng không hai ngày sau, nàng căn bản sẽ không có sức lực để hoàn thành hôn lễ.

Tốt thôi, có hệ thống Y Sinh ở đây, Lâm Sơ Cửu đối với trượng phu chưa gả tê liệt trên giường kia, cũng không có bài xích như vậy.

Hệ thống Y Sinh hẳn là có thể cứu đi?

Thời gian ba ngày tuy rằng không dài, nhưng cũng đủ để Lâm Sơ Cửu quen thuộc với hệ thống Y Sinh, còn thương thế trên mặt?

Một cái tát kia bị đánh quá nặng, cho dù có hệ thống Y Sinh cung cấp được, thời gian ba ngày cũng chỉ có thể tiêu sưng, làm nhạt vết bầm, muốn một chút cũng nhìn không ra, đó là không có khả năng.

Ba ngày này, hạ nhân Lâm phủ cũng không hoàn toàn mặc kệ Lâm Sơ Cửu, ít nhất mỗi ngày sẽ đưa đến cho Lâm Sơ Cửu, một chén gọi là cháo loãng không thể loãng hơn, để Lâm Sơ Cửu không đói chết, nhưng cũng tuyệt đối không có sức lực xuống giường.

May mà Lâm Sơ Cửu còn có thể cung cấp dịch dinh dưỡng cho chính mình, bằng không mạng nhỏ này của nàng, thật đúng là sẽ bị mẹ kế mặt ngoài hiền lương, kỳ thật rất ác độc kia làm cho lẫn lộn.

Nhưng tuy là như thế, Lâm Sơ Cửu cũng đói đến khó chịu nha!

Dạ dày truyền đến đau đớn run rẩy, không phải truyền dịch là có thể giải quyết. Lâm Sơ Cửu thì nàng chưa từng đói đến tàn nhẫn như vậy, ngay cả năm đó ở cô nhi viện cũng không có thảm như vậy.

Ở cô nhi viện nàng chỉ là ăn không tốt lắm, nhưng ăn no vẫn là không có vấn đề.

Nếu như chỉ đói ba ngày, Lâm Sơ Cửu còn có thể lý giải tra cha và mẹ kế, là vì phòng ngừa nàng chạy trốn hoặc là tìm chết, cô ý bỏ đói nàng. Nhưng để nàng bụng đói ba ngày, sau đó dâng lên một bàn huân yến đầy dầu mỡ cho nàng, hương thơm ngào ngạt là có ý tứ gì?

"Đại tiểu thư, đây là phu nhân cố ý chuẩn bị cho ngài, sợ ngài đói quá mức, đối với thân thể không tốt." Bà tử đưa đồ ăn, cười nịnh nọt một cái, hoàn toàn nhìn không ra chút ác ý nào.

Nếu như là nguyên chủ nha đầu ngốc kia, khẳng định đã bị lừa, nói không chừng còn vừa ăn vừa nói, mẹ kế ác độc kia là người tốt. Nhưng Lâm Sơ Cửu lại biết, cho người đang đói tàn nhẫn ăn toàn là huân yến, đây tuyệt đối là muốn mạng của nàng, càng không cần tính đến bản thân nàng không khác gì đã bị độc mãn tính hủy đi.

Thật đúng là mẹ kế và muội muội tốt, dùng hết tâm cơ đem nàng gả cho một nam nam nhân tê liệt trên giường không tính, còn muốn trong ngày thành hôn của nàng khiến nàng xấu mặt mới thỏa mãn hay sao?

Quả nhiên, hai mẹ con đủ âm hiểm.

Mùi thịt ở trong phòng tràn ngập, kích thích làm nước miếng Lâm Sơ Cửu chảy ròng, chính là, không thể ăn, tuyệt đối không thể ăn!

Nàng chỉ cần ăn một lần, bảo đảm dạ dày đêm nay liền sẽ bãi công, nói không chừng ngày mai đang trong hôn lễ, nàng sẽ bị tiêu chảy, kéo theo mùi hôi huân thiên.....

Đến lúc đó, tuy rằng làm người Lâm phủ bối rối, nhưng người thăm nhất chỉ có nàng!

Mẹ kế rất tốt nha!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đại náo, trúng độc được mãn tính

Lâm Sơ Cửu nằm ở trên giường, cố nén xuống dục vọng ăn cơm, ngẩng đầu nhìn lão bà tử và tiểu nha hoàng đang đứng cạnh bàn, không ngoài ý muốn, nhìn thấy trong mắt các nàng là ý cười trào phúng cùng đắc ý.

Lâm Sơ Cửu yên lặng trợn trắng mắt, nuốt nuốt nước miếng, suy yếu nói: "Các ngài lui ra đi, ta sẽ tự mình ăn."

Mẹ kiếp, thật sự muốn đem một bàn đồ ăn này, hất văng toàn bộ ra ngoài, không có mùi hương thì nàng sẽ không bị kích thích đi?

Nhưng hạ nhân lại vẫn không nhúc nhích, trầm mặt nói: "Đại tiểu thư, phu nhân muốn nô tỳ hầu hạ ngài, đại tiểu thư ngài thân thể yếu đuối, nô tỳ hầu hạ ngài rời giường."

Ý tứ trong lời này, chính là nói mẹ kế tốt kia của nàng, muốn người nhìn chăm chăm đến khi nàng ăn xong?

Nữ nhân ngoan độc mà lại cẩn thận, quả nhiên một hai đều phải đẩy nàng vào chỗ chết.

Lâm Sơ Cửu tuyệt đối bội phục nữ nhân này, nhưng?

Cho rằng nàng cùng nguyên chủ giống nhau, sẽ chấp nhận người an bài, tùy tiện để người nói vài câu, liền ngậy ngốc xem đối phương như là thân nhân, để đối phương nhào nặn sao?

"Cút đi!" Lâm Sơ Cửu là đối quá mức, nhưng sức lực ném đồ vật vẫn có, Lâm Sơ Cửu từ trên giường với lấy gối sứ, hướng lão bà tử kia ném tới.

"Bang," Lâm Sơ Cửu ném rất chính xác, gối sứ trúng ngay giữa ót của đối phương, máu tươi hồng trào ra bên ngoài, hình ảnh máu me đầy bạo lực.

"A," lão bà tử hét lên một tiếng, *bùm* một tiếng té ngã trên mặt đất, hai tiểu nha hoàn phía sau nàng thấy thế, sắc mặt trắng nhợt, nhưng không dám tiến lên.

"Đừng để ta nói lại lần thứ hai, kéo lão già trên mặt đất kia cút hết ra ngoài cho ta!"

Lâm Sơ Cửu tuy rằng không có đồ vật trên tay, nhưng ba ngày nay không ăn cơm, sắc mặt trắng bệch rất khó coi, làm ra bộ dạng hung hăng vẫn rất dọa người, hai nha hoàn chân mềm nhũn, nửa đỡ nửa kéo đem lão bà tử mang theo đi ra ngoài, để lại Lâm Sơ Cửu, còn có một bàn đồ ăn thorn ngào ngọt.

Đồ ăn trên bàn tản ra mùi hương mê người, người bình thường khẳng định không chế không được đã nhào lên đi, đáng tiếc Lâm Sơ Cửu không phải là người bình thường.

Lâm Sơ Cửu là một người có tính tự chủ rất mạnh mẽ, nàng có thể được Cửu cực tuyển dụng, tất nhiên là có chỗ hơn người. Mà Lâm Sơ Cửu có thể khiến cho Cửu cực nhìn trúng, chính là nàng rất kiên nghị và ần nhẫn.

Sức mạnh ý chí của Lâm Sơ Cửu rất mạnh mẽ, hơn nữa lập trường kiên định, không dễ dàng dao động. Từ việc nàng hy sinh chính mình, bảo vệ sáu vị nhân viên tinh báo không quen biết rời khỏi quốc gia M là biết. Mặc dù bình thường Lâm Sơ Cửu có hơi nhát gan, nhưng thời khắc mấu chốt lại có tinh thần không biết sợ.

Ba ngày không ăn cơm, đối mặt với một bàn đồ ăn thorn ngào ngọt không có người nào là không muốn ăn. Lâm Sơ Cửu cũng muốn ăn, nhưng tưởng tượng đến những đồ ăn trên bàn đó đối với chính mình là trăm hại mà không một lợi, Lâm Sơ Cửu liền mất đi dục vọng ăn cơm, cho dù quá đói, quá muốn chết, nàng cũng có thể kiên định bất động.

Sau khi đuổi toàn bộ hạ nhân rời khỏi đây, Lâm Sơ Cửu xốc chăn lên, đem toàn bộ dược phẩm trên giường thả vào hệ thống Y Sinh, liên tục kiểm tra để đảm bảo không có bỏ sót cái gì, sau đó mới xuống giường.

Nhìn đến một bàn tràn đầy mỹ vị do đầu bếp tỉ mỉ nấu nướng, Lâm Sơ Cửu cười không ra tiếng, không hề do dự nhấc chân bàn ở bên cạnh, hất lên trên một cái, "*loảng xoảng*" một tiếng, toàn bộ đồ ăn trên bàn đều rơi rớt vương vãi trên mặt đất, không có một đồ ăn nào may mắn thoát khỏi.

"Phanh," cửa phòng mở ra, nha hoàn trông coi nghe được thanh âm thì vọt vào, nhìn thấy bộ dáng trong phòng, kêu to: "Đại tiểu thư, người đang làm gì?"

Lâm Sơ Cửu không để ý đến các nàng, mà là ngơ ngẩn nhìn thức ăn trên mặt đất, trong mắt hiện lên một mặt hàn ý: *Nàng không muốn nháo sự, nhưng có một số người chính là bức nàng không thể không nháo!*

Những thức ăn kia sau khi rơi xuống đất, hệ thống Y Sinh đột nhiên phát ra cảnh báo, nói phát hiện vật có chất độc, bất quá hàm lượng cực thấp, sẽ không mất mạng.

Cũng chính là bởi vì hàm lượng cực thấp, cho nên hệ thống Y Sinh lúc trước không thể phát hiện ra, cho đến khi nàng đem đồ ăn hất xuống, hệ thống Y Sinh mới phát hiện được đồ vật chứa độc tố có số lượng quá lớn, mới khẩn cấp nhắc nhở.

Hừ, Lâm Sơ Cửu cười lạnh một tiếng, *nếu Lâm phu nhân muốn chơi, vậy hãy chơi một phen thật lớn.*

Lâm Sơ Cửu thu hồi trào phúng trên mặt, mặt không có biểu tình gì nhìn về phía hai nha hoàn nơi cửa, một chữ một chữ nói: "Ta muốn gặp Lâm tướng!"

"Đại, đại tiểu thư, người, người nói cái gì?" Sắc mặt nha hoàn biến đổi, về mặt thất thố nhìn về phía Lâm Sơ Cửu.

Đại tiểu thư gọi lão gia là gì?

"Các người không có nghe lầm, ta nói ta muốn gặp Lâm tướng!" Ngày mai đã phải gả chồng, nàng còn sợ cái gì? Sợ về sau không có người nhà mẹ đẻ chống lưng?

Kia quả thực chính là nằm mơ, cho dù nàng không làm loạn, lại ngoan ngoãn nghe lời, cái nhà mẹ đẻ này cũng không đáng tin cậy.

"Đại, đại tiểu thư, lão, lão gia hẩn....." Nha hoàn chân tay luống cuống, nhưng kiên định không chịu di chuyển chân mình.

Lâm Sơ Cửu đã sớm đoán được, nha hoàn trông coi nàng tất nhiên là người của mẹ kế, Lâm Sơ Cửu một chút lo lắng cũng không có, chậm rãi mở

miệng: "Nói cho Lâm phu nhân, nếu trong ngày thành hôn, Tiều Vương gia phát hiện, thê tử tương lai của hần bị người hạ được thì sẽ như thế nào?"

Độc được mẫn tính ở trong cơ thể nàng, hệ thống Y Sinh có thể kiểm tra ra, đại phu khác khẳng định cũng có thể kiểm tra ra, thái y trong hoàng cung không phải ăn chay, chỉ là bọn hần không dễ dàng dám nói ra sự thật.

"Đại, đại tiểu thư, người nói cái gì? Chúng ta không hiểu." Nha hoàn đứng thật không biết được, mà Lâm Sơ Cửu cũng không có ý làm đối phương khó xử, "Các người không cần biết, chỉ cần đem những lời này nói cho phu nhân. Mười lăm phút, ta chỉ chờ 15 phút, 15 phút sau nếu Lâm phu nhân không tới gặp ta, tự gánh lấy hậu quả."

Lâm Sơ Cửu lời ghé ra dựa, đối diện với cửa ngồi xuống: "Đứng rồi, lấy cho ta hai chén cháo, chỉ cần cháo gạo trắng, cái gì khác cũng không cần."

Hai nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không biết nên đi hay không, Lâm Sơ Cửu cũng không thúc giục, nhìn thoáng qua đồng hồ cát tính giờ, nhàn nhạt mở miệng: "Các người tốt nhất ước lượng một chút, các người có gánh vác nổi hậu quả làm hỏng chuyện tốt của phu nhân không?"

"Điều này, này....." Nha hoàn vội về mặt khó xử, nhìn bộ dáng lời thề son sắt của Lâm Sơ Cửu, hai nha hoàn thật sự sợ xảy ra chuyện, nhìn nhau, một nha hoàn dậm dậm chân, vội vàng chạy ra đi tìm Lâm phu nhân.

Nhìn thân ảnh nha hoàn dần dần biến mất, khoe miệng Lâm Sơ Cửu ngậm một mặt cười nhàn nhạt, lười biếng dựa vào ghế trên, chờ mẹ kế nàng tiến vào.

Tương lai còn dài, nàng nguyên bản không nghĩ sẽ làm loạn ngay lúc này, nhưng nữ nhân kia không chịu buông tha nàng, một khi đã như vậy, vậy cùng nàng ta chơi một phen thật tốt đi.

Dám tính kể Lâm Sơ Cửu nàng?

Nàng sẽ làm nữ nhân kia hối hận, lúc trước không hoàn toàn giết chết nàng, muốn có cái danh "mẹ kế hiền hậu" là sự tình ngu xuẩn cỡ nào a.

Lâm phu nhân nghe nha hoàn nói xong, có một khắc đầu óc hoàn toàn trống rỗng, căn bản là không thể nghĩ.

Việc hạ độc được mẫn tính với Lâm Sơ Cửu, ngoại trừ chính nàng, không có người thứ hai biết đến, Lâm Sơ Cửu làm sao mà biết?

Bất quá, Lâm phu nhân dù có lòng dạ, cho dù chỉ có hạ nhân ở đây, nàng vẫn làm như vô tình nói một câu: "Sơ Cửu hài tử kia nói bậy gì đó? Muốn gặp ta thì sai hạ nhân nói một tiếng là được, làm rối loạn lung tung lên để làm gì, đây không phải là làm mất mặt Lâm gia chúng ta hay sao."

Lâm phu nhân lắc đầu thờ dài, ưu nhã đứng dậy, không vội không vã nói: "Ta đi xem sao, hài tử kia thật là, cũng là người sắp phải thành hôn rồi, còn hồ nháo như vậy."

Cho dù bên người nàng chỉ có hạ nhân, Lâm phu nhân cũng có thói quen diễn kịch, mặc kệ là người trước hay người sau, nàng đều không để lộ ra sơ hở.

Lâm phu nhân mang theo nha hoàn, muôn vạn đáng về hướng sân của Lâm Sơ Cửu đi đến, bước chân không nhanh không chậm, vừa đứng trong vòng 15 phút, xuất hiện ở trước mặt Lâm Sơ Cửu.

"Sơ Cửu, đây là làm sao vậy? Có phải hạ nhân không tận tâm hay không? Nói cho mẫu thân, mẫu thân giúp người hết giận." Lâm phu nhân về mặt thân thiết nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, một bộ dáng từ mẫu.

Lâm Sơ Cửu không hé răng, cũng không đứng dậy, cười như không cười mà nhìn Lâm phu nhân.

Diễn, để xem người diễn tới khi nào!

Lâm phu nhân cũng không giận, ý bảo nha hoàn đem ghế dựa tới, ngồi ở bên cạnh người Lâm Sơ Cửu, về mặt quan tâm nói: "Sơ Cửu làm sao vậy? Không vui? Có phải giận mẫu thân mấy ngày nay không tới thăm người hay không? Sơ Cửu, người cũng biết, ngày mai là đại hôn của người, mấy ngày nay mẫu thân vẫn luôn vội vàng chuẩn bị của hồi môn cho người, thật sự là không còn dư thời gian để tới, còn đang tính buổi tối sẽ cùng lão gia tới thăm người, không nghĩ tới người lại nghĩ đến mẫu thân trước."

Lâm phu nhân về mặt hòa khí, trong mắt từ ái không chút nào che dấu, không để ý tới ánh mắt lãnh đạm của Lâm Sơ Cửu.

Đây thật là một nữ nhân đáng sợ!

Lâm Sơ Cửu không thể không thừa nhận, nguy bạch liên muội muội kia của nàng, không thể nào thừa hưởng được một phần ba tài năng của vị phu nhân này.

Lâm phu nhân chuyển ánh mắt, nhìn đến đồ ăn trên đất, khẽ thờ dài nói: "Sơ Cửu, người ném đồ ăn, có phải do đồ ăn không hợp khẩu vị người hay không? Tất cả đều là đồ ăn người yêu thích nhất, mẫu thân vốn định, để người ở nhà mẹ đẻ ăn một bữa cơm cuối cùng cho vừa lòng, không nghĩ tới hạ nhân cư nhiên lại làm không tốt?"

Lâm phu nhân một mở miệng, liền đem trách nhiệm đẩy hết trên người hạ nhân, nháy mắt phui bỏ sạch sẽ.

"Sơ Cửu, hài tử tốt,... Người muốn ăn cái gì hãy nói với mẫu thân, mẫu thân này lập tức sai người chuẩn bị." Mặc kệ Lâm Sơ Cửu lãnh đạm như thế nào,

Lâm phu nhân đều duy trì tươi cười khéo léo.

Lâm Sơ Cửu biết, im lặng đối với vị phu nhân này là vô dụng.

"Phu nhân....." Lâm Sơ Cửu mở miệng, nhưng nàng một khi mở miệng, Lâm phu nhân lại hoảng sợ, thậm chí cướp lời mà nói: "Sơ Cửu, ngươi làm sao vậy? Có phải mẫu thân có chỗ nào làm không tốt hay không, làm ngươi không vui?"

Nguyên chủ cùng mẹ kế thực sự rất thân, nguyên chủ đều luôn gọi là nương, giống như mẹ ruột?

Nguyên chủ ở trong bọc đường của mẹ kế, đã sớm đã quên mất chính mình còn có mẹ ruột. Đáng tiếc Lâm Sơ Cửu không phải nguyên chủ, kiếp trước nàng đã sống hơn 20 năm, cũng chưa từng gọi ai là mẹ ruột, Lâm phu nhân muốn làm nương nàng? Kiếp sau đều không có khả năng.

Lâm Sơ Cửu kéo môi, lạnh lùng nói: "Phu nhân làm được rất tốt, thật sự là quá tốt."

Trái tim Lâm phu nhân lập bập như ngừng lại, khuôn mặt luôn bảo dưỡng rất tốt, hơi có phần cứng đờ, mắt tự nhiên nói: "Sơ Cửu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi vì sao lại nói chuyện cùng mẫu thân như vậy?"

Chẳng lẽ đồ ngọc này, thật sự phát hiện bị nàng hạ dược?

Lâm phu nhân âm thầm xiết chặt khăn trong tay, trong lòng hiện lên một mặt bất an, nhưng rất nhanh liền trấn định lại: *chỉ dựa vào đồ ngu xuẩn này, sao có thể phát hiện được việc mình làm, Lâm Sơ Cửu nhất định là đang tự lừa mình dối người.*

Nghĩ như vậy, Lâm phu nhân lại an tâm, bắt quả ánh mắt nhìn Lâm Sơ Cửu, mang theo một tia khinh miệt. Không phải là nàng khinh thường Lâm Sơ Cửu, thật sự là Lâm Sơ Cửu cùng tỷ tỷ ngu xuẩn kia của nàng rất giống nhau, dễ dàng tin người giống nhau.

Năm đó, nàng chỉ là một tiểu cô nương, cũng có thể thần không biết, quỷ không hay giết chết đích tỷ, hiện tại giết chết Lâm Sơ Cửu một cái tiểu nữ hài như vậy, còn không phải dễ như bóp chết một con con kiến hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngả bài, người nghĩ muốn cái gì

Editor: Emily Ton

Lâm phu nhân chưa từng nghiêm túc với Lâm Sơ Cửu, nàng căn bản sẽ không đề phòng Lâm Sơ Cửu, tâm sự của nàng tuy không đến mức được viết trên toàn bộ khuôn mặt, nhưng trong mắt lại hiện ra một ít.....

Khinh miệt, khinh thường, hận ý, sát ý.....

Hết thảy đều không thoát khỏi ánh mắt Lâm Sơ Cửu: *Ài, vị mẹ kế này, hận đối với nguyên chủ thật đúng là không phải giống nhau, hạ độc được mẫn tính còn ngại không đủ.*

Lâm Sơ Cửu thờ dãi trong lòng, nói, "Phu nhân, trước mặt người sáng mắt không nói tiếng lóng, mấy năm nay ngươi cho ta ăn cái gì, ngươi cho ta hàng ngày ăn thêm vài cái lật vặt gì, ngươi so với ta phải rõ ràng hơn, ta nghĩ ngươi hẳn là không muốn để những người khác biết?"

"Sơ Cửu, ngươi đang nói cái gì? Mẫu thân nghe không hiểu." Lâm phu nhân thu hồi suy nghĩ, về mặt khó hiểu nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, trên mặt không có một tia sơ hở, đương nhiên, ánh mắt cũng không toát ra nửa điểm bất đồng.

Đây mới là cao thủ diễn kịch chân chính, nhưng Lâm Sơ Cửu không có ý thương thức vở diễn của nàng, "Phu nhân muốn diễn kịch, ta không có ý kiến. Bất quá hiện tại ta không có hứng thú, bởi mẹ con ngươi diễn cái tiết mục thâm tình gì. Ta ngày mai sẽ phải xuất giá, trong mười mấy năm qua ta cũng chịu đủ rồi, hôm nay ta nghĩ làm như thế nào, thì sẽ làm như thế ấy....."

Lâm Sơ Cửu lời trong lời ngoài, đều ám chỉ lúc trước nàng đã bồi Lâm phu nhân diễn kịch, mà nàng không phải là người ngu ngốc như trong tưởng tượng của Lâm phu nhân như vậy.

Lâm phu nhân không muốn tin, nhưng nhìn thấy con ngươi trong treo sắc bén của Lâm Sơ Cửu, không biết vì sao, trong lòng không nhịn được sợ hãi, trong đầu không tự chủ được bỗng hiện lên lời nói của đích tỷ nàng trước khi chết đã nói với nàng: "Muội muội, tỷ tỷ cầu nhân nghĩa có nhân nghĩa, quay lại cũng không oán giận."

Lâm phu nhân có cảm giác, tỷ tỷ nàng vẫn luôn biết sự việc nàng đã âm thầm làm, nhưng cố tình không nói, nhìn nàng giống như một vai hề nhảy nhót nơi đó, hiện tại Lâm Sơ Cửu cũng cho nàng cảm giác giống như thế.....

Lâm phu nhân phát hiện, đối mặt với Lâm Sơ Cửu, nàng bỗng nhiên thấy sợ hãi!

Không, sẽ không, nàng sao có thể hoá trang.....

Lâm phu nhân ưỡn ngực, há mồm muốn biện giải, căn bản Khả Lâm Sơ Cửu không cho nàng cơ hội này: "Phu nhân, ngày mai ta phải xuất giá, không biết của hồi môn của ta người đã chuẩn bị tốt chưa?"

Của hồi môn là tài sản riêng của nữ tử, tương lai gả cho trượng phu, là một Vương gia tàn phế lại bị hoàng thượng đề phòng, trên tay có tiền bạc mới dễ hành sự.

"Cái gì, của hồi môn?" Lâm phu nhân hoàn toàn bị Lâm Sơ Cửu làm cho ngốc: *Nàng rốt cuộc là có ý tứ gì? Nàng rốt cuộc là biết bao nhiêu?*

"Đúng rồi, phu nhân, danh sách của hồi môn của ta đâu? Ta còn chưa nhìn thấy đâu." Lâm Sơ Cửu duỗi tay, về mặt vô tội, nhưng ánh mắt ngầm nhìn về phía tàn canh, ý vị mười phần uy hiếp.

Lần này, Lâm phu nhân cố gắng tự an ủi bản thân, đôi mắt trở nên tăm tối vì không thể nào lừa dối được Lâm Sơ Cửu.....

Lâm Sơ Cửu biết, nàng vẫn luôn biết, nhưng tiện nhân này vẫn làm bộ làm tịch dụ dỗ nàng, lừa nàng!

Thật là đáng chết!

Móng tay Lâm phu nhân khảm vào bàn tay, nhưng nàng lại không có cảm giác đau, lúc này Lâm phu nhân vô cùng phẫn nộ, thân mình không ngừng run rẩy.

Nàng cư nhiên bị người chơi nhiều năm như vậy, mấy năm nay nàng vẫn luôn xem Lâm Sơ Cửu như một ngốc tử, kết quả từ đầu tới cuối nàng mới là ngốc tử.

Nghĩ đến Lâm Sơ Cửu mấy năm nay, có khả năng ở trong bóng tối chê cười nàng, Lâm phu nhân hận không thể xé xác Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Hiện tại nàng không thể làm gì, nàng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Lâm Sơ Cửu đắc ý ngồi ở chỗ kia, lấy tư thái người thắng cuộc mà trào phúng nàng.

Thật đáng hận nha!

Hai mắt Lâm phu nhân đỏ bừng, Lâm Sơ Cửu nửa điểm cũng không thêm đề ý, cười tủm tỉm nói: "Phu nhân, đừng nhìn ta như vậy, ngày mai ta đã phải xuất giá, nếu như hôm nay xảy ra chuyện gì, người làm sao giải thích cùng hoàng thượng đây? Làm sao giải thích cùng Tiếu Vương? Lại làm sao mà tiếp tục hiển thế lương mẫu của ngài a?"

Bộ đáng thuần lương kia, muốn nói có bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

"Sơ, Sơ Cửu." Lâm phu nhân đè nén ý muốn giết người trong lòng xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người nghĩ muốn cái gì?"

Hiện tại nàng không thể giết Lâm Sơ Cửu, trước tiên chỉ có thể trước trấn an người, về sau lại nghĩ cách!

Nghĩ muốn cái gì?

Đây thật đúng là một vấn đề khó khăn.....

Lâm Sơ Cửu thật đúng là không hề nghĩ tới, chính mình muốn cái gì, nàng đem sự tình nói ra, chỉ là muốn cảnh cáo vị mẹ kế một chút, miễn cho vị dì này, không có việc gì thì đừng sử dụng chiêu thuật. Bất quá.....

Hiện tại nhân gia đã chủ động nói ra, Lâm Sơ Cửu không ngại kiếm một ít tiền của phi nghĩa.

Xin hãy tha thứ cho nàng cả đời đều là một thường dân nhỏ, vẫn luôn là một người đơn giản, ngoại trừ tiền thật đúng là không có gì có thể khiến cho nàng có cảm giác an toàn.

Lâm Sơ Cửu tin rằng, của hồi môn Lâm phu nhân cho nàng sẽ không ít, nhưng của hồi môn là của hồi môn, vốn riêng là vốn riêng, Lâm Sơ Cửu không ngại có thêm một chút vốn riêng nữa.

Nhìn khăn trong tay Lâm phu nhân, đều đã xoắn thành đoàn, Lâm Sơ Cửu vui lòng mở miệng: "Phu nhân, phụ thân làm quan nhiều năm như vậy, ta tin rằng gia sản của gia đình khá tốt, phu nhân lại cho ta thêm một chút vốn riêng thì như thế nào?"

"Người muốn nhiều hơn?" Lâm phu nhân thờ phào nhẹ nhõm, có thể sử dụng bạc để giải quyết vấn đề, đều không thành vấn đề.

Bao nhiêu?

Lâm Sơ Cửu lại không biết gia sản Lâm gia có bao nhiêu, nàng làm sao biết muốn bao nhiêu, mới có thể làm Lâm phu nhân đau mình.

Đàm phán là một kỹ năng kỹ thuật, Lâm Sơ Cửu tuy rằng không hiểu về đàm phán, nhưng ở hiện đại mưa dầm thấm đất nên ít nhiều cũng biết một chút.

Lâm Sơ Cửu không hé răng, mà là cao thâm khó đoán nhìn Lâm phu nhân, cười như không cười nói: "Vậy muốn xem thành ý của phu nhân, như phu nhân biết đến, ta luôn luôn ngu ngốc, có một số việc thường không nhớ rõ."

Bạc nhiều, nàng cũng quên nhiều!

Guồng mặt Lâm phu nhân hơi giật giật, thờ sâu nói: "Năm mươi vạn lượng."

Toàn bộ của hồi môn của Lâm Sơ Cửu dù có thêm một chút, bất quá cũng chỉ là mười mấy vạn lượng, đó là nếu như gả cho thân vương, còn nếu gả cho người thường, cũng chỉ tám bảy tám vạn lượng.

Có thể thấy được Lâm phu nhân tuyệt đối là đã hạ tiền xuống, Lâm Sơ Cửu cũng cảm thấy rất nhiều, nhưng loại đàm phán về đồ vật này, người khác ra giá bao nhiêu người liền đồng ý, như vậy có vẻ là quá vội vàng.

Khóe môi Lâm Sơ Cửu ngậm một mặt cười, nhẹ nhàng lắc đầu: "Phu nhân đây là muốn tống cổ ăn mày ư? Đường đường là mạng của đích trưởng nữ tá tước, chỉ có giá trị năm mươi vạn lượng?"

"Vậy ngươi muốn bao nhiêu? Sơ Cửu, ngươi hẳn là rất rõ ràng, phụ thân ngươi cũng không có nhiều bạc, năm mươi vạn lượng này đều là tiền riêng của ta."

Lâm phu nhân tức giận muốn học máu, nhưng không thể không nhịn xuống.

Mạng của đích trưởng nữ tá tước!

Lâm phu nhân hồi hận nha!

Trước đây nàng không nên hạ độc dược mãi tính nha, nàng nên một lần giải quyết vĩnh viễn tiện nhân này, hiện tại sẽ không bị khinh bỉ như thế.

"Phu nhân, ngươi đừng khinh ta không biết gì, ngay cả cho rằng ta cái gì cũng không biết. Tổ tiên phụ thân tuy không lưu lại gia sản gì, nhưng mấy năm nay trong nhà tuyệt đối không thiếu tiền bạc, phu nhân ném ra năm mươi vạn lượng, đây là muốn tống cổ bà con nghèo đi hay sao?"

Nếu sớm biết rằng thiên kim khó mua, Lâm Sơ Cửu mới mặc kệ Lâm phu nhân có bao nhiêu hối tiếc, có bao nhiêu cừ hận, nàng hiện tại chỉ nghĩ, muốn gõ bao nhiêu bạc, mới có thể khiến vị phu nhân này đau lòng.

Nàng thực sự không phải muốn nhiều bạc như vậy, nàng tuy yêu tiền, cũng không phải là người có lòng tham không đáy, bất quá là nàng muốn mượn cơ hội nho nhỏ này trả thù một chút vị gì giống như thuần lương nhưng thật ra rất ngoan độc mà thôi.

"Vậy ngươi rốt cuộc muốn bao nhiêu?" Lâm phu nhân lửa nóng bốc lên, *bà con nghèo?*

Nhà ai có bà con nghèo, phải dùng tới năm mươi vạn lượng để tống cổ đi?

"Ấn....." Lâm Sơ Cửu ra vẻ suy nghĩ sâu xa, vẻ mặt bất đắc dĩ mở miệng: "Năm mươi vạn lượng thì năm mươi vạn lượng đi."

Lâm phu nhân còn chưa kịp cao hứng, đã nghe thấy Lâm Sơ Cửu chuyển giọng: "Bất quá là năm mươi vạn lượng hoàng kim, mà không phải là bạc trắng!"

"Cái gì?"

Lâm phu nhân kích động trực tiếp đứng lên, "Năm mươi vạn lượng hoàng kim, ngươi sao không đi đoạt lấy, toàn bộ Lâm phủ bất quá cũng chỉ có năm mươi vạn lượng hoàng kim." Lâm phu nhân không còn giữ nổi cơn giận của mình, khuôn mặt chuyển thành màu tím đỏ, phần nộ trong mắt loé lên hoa lửa.....

Nếu không phải ngày mai Lâm Sơ Cửu phải xuất giá, nàng nhất định sẽ lập tức giết chết Lâm Sơ Cửu!

Muốn giết chết một tiểu cô nương ở hậu viện lặng yên không một tiếng động, so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn.

Lâm Sơ Cửu nắm được nhược điểm của nàng thì sao, nàng ta có thể ra khỏi đại môn Lâm phủ hay sao?

Không rồi được Lâm phủ, Lâm Sơ Cửu cho dù có dao nhỏ cũng không dùng được. Nhưng cố tình.....

Lâm Sơ Cửu đã chọn một thời cơ tốt nhất, ngay trước ngày đại hôn một ngày, nếu như Lâm Sơ Cửu có gì bất trắc, cho dù Tiêu Vương gia mặc kệ, hoàng gia cũng sẽ không mặc kệ, vạn nhất điều tra ra thì nàng liền thảm.

Lâm Sơ Cửu, quả nhiên đủ âm hiểm, có thể nhẫn cho tới hôm nay, thật không phải là một nhân vật đơn giản.

Lâm phu nhân tức giận đến nỗi thở hổn hển, hoàn toàn không hề chú ý tới, mình đã nói một hơi về điều gì đó.....

Lâm phu nhân không chú ý tới, nhưng không có nghĩa Lâm Sơ Cửu sẽ không chú ý tới, nghe được lời nói của Lâm phu nhân, khóe môi Lâm Sơ Cửu khẽ

nhếch, cười giống như tiểu hồ ly: "Phu nhân, năm mươi vạn lượng hoàng kim mà nói là quá nhiều, vậy hai mươi lăm vạn lượng là được. Là đích trưởng nữ Lâm gia, muốn nửa cái Lâm phủ cũng không phải là quá đáng đi?"

"Sơ Cửu, sau ngươi còn có muối muối cùng đệ đệ." Lâm phu nhân tức giận đến nổi thiếu chút nữa là học máu.....

Nửa cái Lâm phủ?

Lâm Sơ Cửu là cái thứ gì, nàng ta có cái tư cách gì mà muốn nửa cái Lâm phủ?

"Nương ta chỉ sinh ra mỗi mình ta." Nói cách khác, nàng không thừa nhận những đệ đệ muội muội kia.

Lâm phu nhân lại hít thở thật sâu một hồi, há miệng thở dốc, nhưng vẫn cứng rắn, đem lời nói đến miệng nghẹn trở về, hít sâu vài lần, mới nói: "Sơ Cửu, hai ngày trước ngươi đã thương Uyển Đình, Thái tử vì chuyện này vẫn không cao hứng, hoàng hậu nương nương cũng rất bất mãn."

Đây là giao dịch, nếu Lâm Sơ Cửu lui một bước, Lâm phu nhân sẽ giúp Lâm Sơ Cửu đối đầu với Thái tử và hoàng hậu.

Nhưng, nàng cần sao?

Lâm Sơ Cửu không tỏ ý kiến, cười, "Mẫu thân, trưởng tỷ như mẹ, ta giáo huấn muội muội nhà mình, cùng Thái tử và hoàng hậu có quan hệ gì đâu? Thái tử và hoàng hậu còn quản không đến tiểu viện của Lâm gia, đương nhiên cũng quản không nổi hậu viện của Tiêu Vương phủ."

Nàng cùng hoàng hậu sắp trở thành chị em dâu, trở thành thím của Thái tử, hoàng hậu và Thái tử cho dù muốn giáo huấn nàng, cũng không thể lấy cái này làm cớ.....

"Sự tình của Uyển Đình, đều do mẫu thân là ta quản giáo, Sơ Cửu ngươi đừng nên đi quá xa." Trưởng tỷ như mẹ, đó là khi mẫu thân không còn, mẫu thân nàng vẫn còn ở đây!

"Phu nhân ngày thường chiều cõ ta nhiều như vậy, ta đương nhiên thay đại phu nhân giáo huấn một hồi, cũng không có gì ghê gớm." Lâm Sơ Cửu xoa xoa móng tay của mình, nhẹ nhàng thổi chúng, như thể Lâm phu nhân không ở trước mặt.

Ba ngày chưa từng rửa mặt chải đầu, nhưng đôi tay Lâm Sơ Cửu lại không hề dính chút dơ bẩn nào, khiến Lâm phu nhân không thể không nghĩ: *trong Tả tướng phủ này, còn có người của Lâm Sơ Cửu hay không?*

Nếu như không có, Lâm Sơ Cửu bị nàng bỏ đói ba ngày, sao vẫn có thể tung tăng nhảy nhót?

Lâm phu nhân rũ mắt xuống, trong lòng không thể không tính toán.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ác mộng, Âm Dạ Vương Giả

Lâm Sơ Cửu biết Lâm phu nhân không muốn bỏ cuộc, nhưng hôm nay Lâm phu nhân không thể không đáp ứng. Lâm Sơ Cửu nàng tiếp nhận một thân mình rách nát như vậy, cần phải có một chút bồi thường.

Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Lâm phu nhân, "Phu nhân, thời gian của ta có hạn. Hai mươi lăm vạn lượng hoàng kim, ngươi muốn cho thì hãy cho, nếu ngươi không đáp ứng, ngươi biết tính ta....."

Câu nói kế tiếp, Lâm Sơ Cửu không nói, nhưng trong lời nói ẩn chứa uy hiếp, Lâm phu nhân lại nghe rất rõ ràng: *Thời gian có hạn, còn không phải là nói với nàng, nếu không cho bạc ngày mai sẽ đại náo hôn lễ, tất cả mọi người sẽ không được dễ dàng.*

Tên tuổi của Lâm Sơ Cửu đã bị hủy hoại, nàng không hề để ý đến nó nữa, nhưng Lâm phu nhân thì khác. Ở trong kinh thành, nàng ta được biết đến như là một người từ ái, hiền thê lương mẫu, nữ nhi thân sinh còn phải gả cho Thái tử, nàng ta tuyệt không cho phép Lâm Sơ Cửu hủy đi thanh danh của mình.

Lâm phu nhân không có lựa chọn nào khác, đành phải nhận mệnh hỏi một câu: "Cầm bạc, xóa bỏ toàn bộ*?"

**Nguyên văn: 一笔勾消 (Nhất bút câu tiêu) Nghĩa: xóa bỏ toàn bộ. {Dịch: @EmilyTon}*

Bất quá là vật ngoài thân, nàng không thiếu. Lâm Sơ Cửu muốn lấy mạng, cũng phải nhìn nàng ta có mạng hoa hay không, một bút hôm nay sớm muộn gì nàng cũng sẽ đòi lại từ trên người Lâm Sơ Cửu.

"Xóa bỏ đi vắng." Lâm Sơ Cửu đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Lâm phu nhân, nhợt nhạt cười: "Phu nhân, ngày mai trước hừng đông, ta muốn nhìn thấy ngân phiếu!"

"Ngày mai, chuyện này không có khả năng....." Lâm phu nhân vốn định kéo Lâm Sơ Cửu xuống cho đến chết, khiến Lâm Sơ Cửu mất mạng trở về. Rốt cuộc tính tình Tiêu Vương không tốt, thủ đoạn tàn nhẫn là rõ như ban ngày.

"Đó là chuyện của ngươi." Lâm Sơ Cửu đứng dậy tiễn khách: "Phu nhân, đi thông thả không tiễn..... Đứng rồi, lúc ra cửa, nhớ nhắc nhở nha hoàn một chút, cháo của ta khi nào thì bùng lên? Đương nhiên, cũng nhắc nhở phu nhân một câu, nếu lại không cho ta ăn, có khả năng ta sẽ thêm một chút tằm năm vạn lượng hoàng kim với ngươi nga!"

Lâm Sơ Cửu nói xong, xoay người đi vào nội đường, để lại Lâm phu nhân ngập trong oán hận đứng tại chỗ.

Hai mươi lăm vạn lượng hoàng kim, đổi thành bạc trắng đó chính là 250 vạn lượng, đây tuyệt đối là một con số thiên văn, liền tính một tờ ngân phiếu một vạn lượng, cũng có 250 tờ.....

Trong một đêm, Lâm phu nhân căn bản đào không ra được nhiều bạc như vậy, đào không ra được nhiều ngân phiếu như vậy, cho nên toàn bộ buổi tối của nàng, đều vì 250 vạn lượng bạc này mà phát sầu!

Bất quá, đây đúng là điều mà Lâm Sơ Cửu muốn!

Chỉ có khiến cho Lâm phu nhân bận rộn, không có thời gian tính kế nàng, nàng mới có thể bình an vượt qua một ngày cuối cùng ở Lâm gia, còn ngày mai.....

Lâm Sơ Cửu không phải là người theo chủ nghĩa bi quan, sự tình ngày mai còn chưa phát sinh, hiện tại nàng có nghĩ nhiều cũng vô dụng. Nàng không biết Tiêu Vương gia là loại người như thế nào, cũng không biết Tiêu Vương gia tàn phế lợi hại đến đâu, hết thấy đều chờ nàng gả qua đó lại nói đi.

Dù sao, cho dù Tiêu Vương gia là người tàn bạo, nhưng vẫn là một đại nam nhân, hẳn chắc sẽ không giống như Lâm phu nhân, nghĩ mọi cách độc chết nàng chứ?

Lâm Sơ Cửu vững vàng tin tưởng, chỉ cần sống thì sẽ có hi vọng.

Buổi tối, Lâm Sơ Cửu dùng một chén cháo gạo trắng, tuy rằng còn muốn ăn, nhưng nàng biết người đói tàn nhẫn không nên ăn quá nhiều, cho nên cố gắng khắc chế ăn uống của mình. Sau khi nghỉ ngơi một lát, lập tức sai hạ nhân chuẩn bị nước, nàng muốn tắm gội.

Trở thành đại tiểu thư Tả tướng gia suốt ba ngày, cuộc sống của Lâm Sơ Cửu đều quá bi thảm, hiện tại rốt cuộc có thể xoay người, cho dù nói gì thì nói nàng cũng muốn hưởng thụ một chút, giống như một tiểu thư giàu có ở cổ đại ngâm mình trong bồn tắm đầy hoa.

Tuy nhiên, khi nàng bước vào bồn tắm, Lâm Sơ Cửu mới phát hiện bồn tắm tuy lớn, nhưng cũng không phải là một bồn tắm thoải mái, cũng không thoải mái như bồn tắm mát xa nhà nàng (ở hiện đại). Đương nhiên, đây là bởi vì nàng cự tuyệt nha hoàn hầu hạ, không hưởng thụ có nhân công mát xa.

Không phải Lâm Sơ Cửu không nghĩ tới việc sử dụng nha hoàn để hưởng thụ, thật sự là nàng sợ bị nha hoàn hạ độc thủ. Trên dưới Lâm phủ đều đã bị Lâm phu nhân nắm giữ trong tay, nha hoàn bên người nàng cũng là người của Lâm phu nhân.

Vì sự an toàn, Lâm Sơ Cửu không muốn để bất luận kẻ nào chạm vào nàng.

Sau khi tắm xong, không cần phải lo lắng Lâm phu nhân sẽ nhân cơ hội hạ độc thủ đối với nàng, sau khi Lâm Sơ Cửu ăn được từ hệ thống Y Sinh, liền yên tâm đi ngủ.

Cho dù ngày mai phải đối mặt với một cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng hôm nay nói ra được những lời ác khí, Lâm Sơ Cửu cảm thấy tâm tình rất tốt, không ảnh hưởng tới giấc ngủ chút nào, ngã trên giường không lâu, Lâm Sơ Cửu đã ngủ rồi.

Một đêm này, Lâm Sơ Cửu an ổn ngủ, nhưng lại có hai người bởi vì nàng, mà suốt đêm không tài nào đi vào giấc ngủ. Trong đó một người tự nhiên là Lâm phu nhân đang gom tiền nơi nơi, mà một người còn lại khác là.....

.....Người dịch: @EmilyTon.....

Trong thư phòng của một toà nhà lớn ở kinh thành, một nam tử đang ngồi trên xe lăn, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, nửa khuôn mặt kia lộ ra dưới ánh nến. Khuôn mặt mờ nhạt không rõ ràng, vô cơ làm tăng thêm cảm giác thần bí.

Một nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối không thấy rõ lắm, chỉ ẩn ẩn cảm giác được, người nam nhân này rất nguy hiểm; mà nửa khuôn mặt lộ diện dưới ánh nến, rực rỡ như ngọc bích, mang theo mị lực nói không nên lời.....

Trán rộng, con ngươi sâu thẳm mà yên tĩnh, mũi cao thẳng, môi mỏng đỏ nhạt, không một chỗ không tinh xảo, kết hợp bên nhau, càng là có lực hấp dẫn chết người!

Tuy rằng nam tử đang ngồi trên xe lăn, nhưng không hề giảm nửa phần khí thế, chỉ cần ngồi nơi đó, đã có uy áp bức người, quanh thân như có một tầng ánh sáng lạnh băng bao phủ, làm người không dám nhìn thẳng.....

Người nam nhân này, là ám dạ vương giả! (暗夜的王者: Vua của bóng đêm)

Dưới ánh nến, có một *hắc y nhân* (người mặc đồ đen) đang quỳ dưới chân nam nhân, người nọ rõ ràng đang quỳ gối nơi đó, nhưng lại có cảm giác như không tồn tại, thậm chí ngay cả hô hấp cũng đều không thể nghe thấy.

Hắc y nhân nín thở, vẫn không dám nhúc nhích quỳ gối dưới chân nam nhân, cho đến khi nam nhân gõ nhẹ lên tay vịn, hắc y nhân mới mở miệng: "Chủ tử, Lâm Sơ Cửu ba ngày trước đòi chết đòi sống không chịu gả, bị Tả tướng nhốt ở phòng trong, ba ngày qua mỗi ngày chỉ có một chén cháo loãng."

"Ba ngày sau, cũng chính là chạng vạng hôm nay, Lâm Sơ Cửu xuất hiện với tinh thần rất phấn chấn, cảm giác hoàn toàn không có một tia suy yếu, hơn nữa mượn cơ hội làm khó dễ đối với Lâm phu nhân, chỉ trích Lâm phu nhân hạ độc được miễn tính ám hại nàng, xảo trá từ trong tay Lâm phu nhân kiếm được 25 vạn lượng hoàng kim."

Ám vệ nghĩ đến chứng kiến một màn chạng vạng kia, trong lòng âm thầm khen: *Vị Lâm cô nương kia thật đúng là có thể đóng kịch, lúc trước giả ngây giả dại, nguyên lai chính là vì ngày hôm nay, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, khẳng định sẽ bị lừa bởi lời đồn đãi, thật sự đem Lâm Sơ Cửu trở thành bao cò.*

Tốt thôi, trước đây chính hắn đem Lâm Sơ Cửu trở thành bao cò, cho nên giờ mới thua tại trên tay nàng.

Nam tử ngồi ở ghế trên, đôi mắt hơi rũ xuống, môi mỏng mím chặt, bộ mặt lạnh lùng, đến giờ cũng chưa từng động một chút, nghe thuộc hạ báo cáo, nam nhân cũng không nói lời gì.....

Tay phải đặt ở chiếc nhẫn ngọc nằm trên ngón tay cái bên trái, chậm rãi xoay từng vòng từng vòng. Động tác nhìn qua như là không có ý thức, nhưng là do nam tử làm ra, lại khiến người có một loại cảm giác áp bức, làm trái tim người căng thẳng.

Tí tách, tí tách.....

Mồ hôi trên trán nhỏ giọt, rơi xuống trên mặt đất, bắn tung toé, trông giống như hoa máu.....

Mồ hôi càng ngày càng nhiều, rất nhanh trước mặt đã ướt một mảnh, nhưng hắc y nhân quỳ trên mặt đất, lại không dám vươn tay lau đi.

Khi nam nhân dừng lại động tác quay vòng chiếc nhẫn, không khí trong phòng tựa hồ như dừng lại. Hắc y nhân âm thầm nuốt nước miếng một cái, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp sâu lắng của nam nhân: "Ba ngày trước, chuyện gì đã xảy ra?"

Giọng nói của người nam nhân rất trầm và rất nhẹ, ngữ điệu không nhanh không chậm, nhưng sẽ không có người ngộ nhận, người này là một người ôn hòa.....

Hắc y nhân càng cúi thấp đầu: "Thỉnh chủ tử trách phạt."

"Bốn vương muốn biết, ba ngày trước đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói của nam nhân không thay đổi, không nhận ra là đang vui vẻ hay đang tức giận.

Bốn vương?

Không sai, người nam nhân này chính là người trong đồn đãi, cựu chiến thần tê liệt trên giường, hiện tại chính là Tiêu Vương -- Tiêu Thiên Diệu (萧天耀).

Tiêu Thiên Diệu tay phải chống đầu, đôi mắt hơi rũ xuống, chờ hắc y nhân trả lời.

Hắc y nhân không dám dấu diếm, đem sự tình phát sinh ba ngày trước, một năm một mười bẩm báo, chưa xong lại cẩn thận bồi thêm một câu: "Chủ tử, thuộc hạ dám thề với trời, lúc ấy thật sự đã đánh trúng Lâm Sơ Cửu. Khi Lâm Sơ Cửu té ngã trên đất, thời gian ước chừng khoảng hai nén hương chưa từng nhúc nhích, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không còn. Nhưng sau đó không hiểu thế nào, Lâm tướng lên, Lâm Sơ Cửu đột nhiên đứng lên."

Nói đến sự tình ba ngày trước, hắc y nhân có vẻ muốn chảy nước mắt. Ba ngày trước, hắn phụng mệnh đi ám sát Lâm Sơ Cửu, rõ ràng là đã đắc thủ, nhưng không nghĩ đến người cư nhiên không chết, điều này đối với hắn mà nói quả thực chính là sỉ nhục.

Mà sự sỉ nhục này, trong một khoảng thời gian ngắn sợ là không có cơ hội rửa sạch.

"Phải không....." Tiêu Thiên Diệu nhẹ nhàng mở miệng, nghe không ra là hắn tin hay không tin, hắc y nhân càng thêm khẩn trương, mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều, đến nỗi sau lưng càng không cần phải nói, đã sớm ướt mồ hôi.

"Thuộc hạ không dám lừa gạt chủ tử." Hắc y nhân trong lòng thấp thỏm, giọng điệu lại rất kiên định. Hắn rất tin tưởng vào thân thủ của mình, vấn đề tuyệt đối là nằm ở trên người Lâm Sơ Cửu.

Tiêu Thiên Diệu ngược mắt, đôi mắt quét một vòng trên người hắc y nhân, hắc y nhân lập tức khẩn trương lại chờ mong. Tiêu Thiên Diệu nói lời trừng phạt hắn: "Đi lãnh mười roi."

Mười roi..... Ít nhất sẽ phải nằm trên giường nửa tháng, bất quá đây đã là hình phạt nhẹ nhất, rốt cuộc lần này mặc kệ hắn nói như thế nào đều là thất trách nghiêm trọng.

Hắc y nhân không dám nhiều lời, lập tức dập đầu cáo lui.

Vừa ra khỏi cửa, hắc y nhân nhẹ nhàng thở ra, giờ tay xoa xoa mồ hôi trên trán, phát hiện tay áo của mình cũng ướt mồ hôi, hắc y nhân cười khổ một tiếng, đi nhanh về phía trước, không dám dừng lại.

Phòng trong, Tiêu Thiên Diệu tiếp tục xoay từng vòng từng vòng chiếc nhẫn trên tay, đôi môi hồng nhạt khẽ mở, "Lâm Sơ Cửu? Bỏn vương nhớ kỹ người."

Thanh âm rất nhẹ, giống như nỉ non, nếu không cẩn thận, căn bản là nghe không rõ ràng lắm.

.....

Cùng thời khắc đó, Lâm Sơ Cửu đang ngủ ngon lành, đột nhiên bừng tỉnh, cả người bắn lên từ trên giường, hai tay che ngực lại, thở dốc từng ngụm, dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy nàng có chút kinh hoảng, sắc mặt trắng bệch, còn ánh mắt có chút hoảng loạn bất lực.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy sợ hãi.

"Hô, hô....." Lâm Sơ Cửu hít vào thở ra thêm vài lần, vỗ vỗ ngực, lại nhéo nhéo chính mình, mới xác định vừa rồi chỉ là bị ác mộng.

"May mắn chỉ là ác mộng, may mắn không bị rơi vào trong tay của cục tình báo CIA nước M, bằng không thì thật thảm."

Lâm Sơ Cửu dựa đầu vào giường, nghĩ đến tình tiết trong mộng, nhin không được ôm chặt chính mình. Âm thầm nghĩ nàng thật may mắn đã bước vào thế giới này, mà không phải bị quốc gia M bắt đi, tiếp nhận nghiêm hình bức cung của bọn họ.

So với rơi vào trong tay của cơ quan tình báo CIA, nguy hiểm hiện tại của nàng chỉ là chuyện nhỏ, không đáng kể chút nào.

Hiện tại, ít nhất nàng vẫn có thể phản kích, có khả năng sống sót. Nếu rơi vào trong tay của cục tình báo CIA nước M, nàng chắc chắn sẽ chết....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đại hôn, tiêu vương tự mình đón dâu?

Lâm Sơ Cửu rất vừa lòng với cuộc sống mới, đặc biệt là sáng sớm ngày hôm sau, nhìn đến hai quảng thâm trên mắt của Lâm phu nhân, rõ ràng hận đến nỗi muốn giết chết nàng, nhưng lại không thể mà đành phải cố căng lên khuôn mặt tươi cười, trên tay cầm một cái hộp đi tới gặp nàng, Lâm Sơ Cửu lại càng vừa lòng.

"Phu nhân!" Lâm Sơ Cửu lúm đồng tiền như hoa, tươi cười rạng rỡ.

Cho dù tối hôm qua gặp ác mộng, cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ như heo của Lâm Sơ Cửu.

"Sơ Cửu hôm nay thật xinh đẹp." Lâm phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười. Nàng cũng muốn giả trang, nhưng tưởng tượng đến tối hôm qua nàng phải nhờ vả bao nhiêu người, mới gom được hai trăm vạn lượng ngân phiếu này, Lâm phu nhân giả trang cũng không nổi.

Nàng không phải đau lòng vì bạc, nàng không thiếu bạc. Cho dù phải đưa cho Lâm Sơ Cửu nhiều bạc như vậy, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt trong Lâm phủ.

Nàng hận, hận chính mình bị Lâm Sơ Cửu chơi đến xoay quanh, hận chính mình bị Lâm Sơ Cửu uy hiếp, hận chính mình không thể làm gì Lâm Sơ Cửu.

"Phu nhân khách lễ, đa tạ phu nhân hạ lễ." Lâm Sơ Cửu một thân hồng trang, xinh đẹp hào phóng, xứng đáng với lời ca ngợi của Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân chỉ có thể cắn môi, theo lý nàng là mẫu thân, hẳn là vẫn luôn bồi ở bên cạnh Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm phu nhân thật sự không muốn nhìn đến khuôn mặt Lâm Sơ Cửu. Mỗi khi nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Lâm Sơ Cửu, Lâm phu nhân liền có một loại xúc động muốn giết người. Sau khi đem hộp ngân phiếu đưa cho Lâm Sơ Cửu, Lâm phu nhân tùy tiện tìm một lý do, rồi khỏi căn phòng.

Lâm Sơ Cửu không thêm để ý, cũng chưa liếc mắt nhìn chiếc hộp một cái, chỉ tùy tay ném về phía trên bàn trang điểm. Sau khi Lâm phu nhân nhìn thấy, lại không tránh được tức giận một hồi, nhưng cố tình nàng không thể nói được một câu, chỉ có thể mang theo bức tức rời đi.

Chủ mẫu không coi trọng nhân gia, vì thế hạ nhân Lâm phủ cũng không để ý nhiều đến Lâm Sơ Cửu, hi phòng vốn nên náo nhiệt, nhưng lại không có mấy người ở đó.

Cũng may, không bao lâu sau thì những phu nhân khác cũng tiến đến chúc mừng, rồi tới các tiểu thư, chỉ là những phu nhân cùng tiểu thư này, tất cả đều là Lâm phu nhân mời đến, không mấy người quen thuộc với Lâm Sơ Cửu.

Đám phu nhân cùng tiểu thư rất giả tạo, sau khi nói vài câu chúc mừng, không có người nào quan tâm đến phản ứng của Lâm Sơ Cửu, một đám chỉ vậy

quanh Lâm Uyển Đình nói chuyện.

Hôn sự của Lâm Uyển Đình cùng Thái tử, tuy rằng chưa công khai rõ ràng, nhưng người có mắt đều rất minh bạch, vì thế những người này sao có thể không tranh thủ nịnh bợ thái tử phi tương lai, mà đi lấy lòng một kẻ chú định sẽ vô quyền vô thế, chỉ có danh hào Vương phi?

Nếu đổi lại là nguyên chủ, khẳng định sẽ lại nháo lớn, phát tiết hết sự bất mãn của mình, tuy nhiên Lâm Sơ Cửu không phải là dạng người này. Trong từ điểm nhân sinh của Lâm Sơ Cửu, không có mấy chữ khóc nháo.

Thực tế đã dạy nàng, khóc nháo là vô dụng, đối mặt với khó khăn nàng chỉ có thể dựa vào chính mình!

Hơn nữa, không có người quấy rầy chính là hợp ý Lâm Sơ Cửu, mọi người còn đang bận rộn thể hiện sự ủng hộ của mình đối với Lâm phu nhân và Lâm Uyển Đình, Lâm Sơ Cửu lợi dụng điều này, lấy cái hộp của Lâm phu nhân, bỏ vào hệ thống Y Sinh.

Về vấn đề xem xét cùng đếm số?

Điều này.....

Lâm Sơ Cửu tin tưởng, Lâm phu nhân sẽ không gian lận trong loại sự tình này, điều này đối Lâm phu nhân cũng không có chỗ nào tốt.

Thu xong ngân phiếu, Lâm Sơ Cửu ngồi ở trên hi giường (giường cưới), an tâm chờ gả.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hạ nhân Lâm phủ rất bận rộn, hết thấy đều dần xếp xong xuôi, chỉ chờ tân lang tới cửa.

Chính là, mắt thấy giờ lành đã tới, nhưng không thấy tân lang, thậm chí ngay cả đội ngũ đón dâu cũng đều chưa nhìn thấy.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Khách quan thấy thế, lập tức ngửi được mùi vị không bình thường, tốp năm tốp ba tụ ở bên nhau, châu đầu ghé tai lặng lẽ nói: "Sao lại thế này, Tiêu Vương gia không muốn cưới sao?"

"Đây chính là do thánh thượng tứ hôn, chẳng lẽ Tiêu Vương gia muốn kháng chỉ sao?"

"Tiêu Vương gia bất mãn với cộc hôn sự này?"

"Nghe nói tân nương tử, trước kia sống chết không chịu gả."

"Tân nương tử, trước đây dường như cũng không minh bạch với Thái tử, Tiêu Vương gia khẳng định là không muốn lấy."

.....

Các tân khách khe khẽ nói nhỏ, thanh âm càng lúc càng lớn, tựa hồ không có cổ kỵ.

Trong mắt Lâm phu nhân hiện lên một nét cười vui sướng khi người gặp họa, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ giả bộ nôn nóng, không ngừng sai hạ nhân đi xem, các phu nhân khác cũng tiến lên an ủi.

Khi Lâm tướng tới, liền nhìn đến một màn này. Hi đường to như vậy tựa như một cái chợ bán thức ăn, Lâm phu nhân hoàn toàn không có ý tứ đi xử lý, mặc kệ khách nhân đàm tiếu về Lâm phủ cùng Tiêu Vương phủ.

Lâm tướng lộ vẻ mặt không vui, có thể tưởng tượng đến tin tức lúc trước thu được, hẳn biết vị phu nhân này, ăn lỗ nặng trên tay Lâm Sơ Cửu, khiến trong lòng Lâm tướng bất mãn thêm ba phần.

Chung quy, trong lòng thế tử này chỉ nghĩ đến chính mình, Lâm tướng an ủi mình như thế.

"Khụ khụ....." Lâm tướng ho nhẹ một tiếng, đi vào hi đường.

Những người đang nói nhỏ, lập tức câm miệng, đồng thời không quên nhắc nhở người bên cạnh: "Mau dừng nói nữa, Lâm tướng tới."

"Tướng gia."

"Tả tướng đại nhân."

Lâm tướng một đường đi tới, không ngừng có người vãn an. Lâm tướng một đường cười nhạt đáp lại, trên mặt treo nụ cười nham nhảm, hoàn toàn không có chút nào là phần nộ hay thô bạo với Lâm Sơ Cửu.

"Lão gia....." Lâm phu nhân sớm đã thu lại cảm xúc, chậm rãi tiến lên, Lâm tướng cho nàng một ánh mắt trấn an, đối với các vị khách khứa nói: "Các vị không cần nóng vội, Tiêu Vương gia vừa mới phái người truyền tin tức đến, hẳn muốn đích thân tới đón tân nương, bởi vì thân thể không khoẻ, trì hoãn một ít thời gian trên đường, Tiêu Vương gia đã chọn lại giờ lành, thỉnh các vị chờ một lát."

"Cái gì? Tiêu Vương gia tự mình đón dâu?"

Lời này của Lâm tướng, lập tức giống như một tảng đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, mọi người đều không thể bình tĩnh.

Từ ba tháng trước, Tiêu Vương gia xảy ra chuyện, sau khi được thái y chẩn bệnh sẽ bị tê liệt cả đời, Tiêu Vương gia không hề hiện thân trước mặt người khác, thậm chí khi Hoàng Thượng thu hồi binh quyền của Tiêu Vương gia, cũng không thấy Tiêu Vương gia ra mặt.

Bên ngoài đều truyền rằng, Tiêu Vương gia vì không còn mặt mũi để gặp người, vì thế cả đời này đều sẽ không hiện thân trước mặt người khác.

Đối với điểm này, mọi người đều có thể hiểu một cách sâu sắc. Phải biết rằng, Tiêu Vương gia cũng không phải là người thường, trước kia khi hắn không bị tê liệt, hắn chính là chiến thần bách chiến bách thắng của Đông Văn quốc, là chiến thần Vương gia được Hoàng Thượng thân phong.

Tiêu Vương gia một thân võ công xuất thần nhập hóa, chỉ kém một bước là tới Vô Thần.

Tiêu Vương gia anh minh thần võ, ở trên chiến trường giết địch vô số.

Tiêu Vương gia phong hoa vô song, tuấn mỹ không giống phàm nhân.....

Tiêu Vương gia.....

Tóm lại, Tiêu Vương gia trước kia không bị tê liệt, trong mắt bá tánh và thậm chí quan viên Đông Văn, đó chính là thần, là vị thần cao cao tại thượng không thể khinh nhờn.

Bá tánh Đông Văn có khả năng không biết đến hoàng đế, nhưng không người không biết đến chiến thần Tiêu Vương gia.

Một nhân vật như vậy, hoàn toàn xứng đáng với thiên chi kiêu tử, là đứa con yêu quý của trời cao, nhưng một nhân vật như vậy, lại trúng phải ám toán của tiểu nhân, cả đời chỉ có thể tê liệt trên giường.

Không biết có bao nhiêu người tiếc hận ở Đông Văn quốc, nhưng cho dù tiếc hận nhiều cũng không thay đổi được sự thật.

Đối với việc Tiêu Vương gia không xuất hiện trước mặt người khác, mọi người đều có thể lý giải, đừng nói Tiêu Vương gia, nếu chính bọn họ gặp phải sự tình như vậy, cũng sẽ không nguyện ý hiện thân trước mặt người khác.

Trương phản thật lớn, căn bản làm người không cách nào tiếp thu, chủ yếu chính là, kiêu ngạo như Tiêu Vương gia, sao có thể mang một bộ dáng tàn phế, xuất hiện trước mặt người khác, nhận lấy sự đồng tình của người khác đây?

Nhưng hôm nay, Tiêu Vương gia cư nhiên vì cưới Lâm Sơ Cửu, mà muốn lấy bộ dáng tàn phế, xuất hiện trước mặt người khác, điều này quả thực là làm người không thể nào lý giải nổi.

Tiêu Vương gia, hẳn rồi cuộc là coi trọng Lâm Sơ Cửu bao nhiêu?

Vấn đề này chỉ có thể tự mình đi hỏi Tiêu Vương gia. Trừ bỏ bản thân Tiêu Vương gia, chỉ sợ không ai có thể biết, Tiêu Vương gia đi chuyến này là có ý tứ gì?

Trong hỉ phòng, các cô nương nhận được tin tức, một đám hâm mộ đối Lâm Sơ Cửu nói: "Sơ Cửu, người thật sự là quá hạnh phúc."

"Đúng vậy, đúng vậy, Tiêu Vương gia đối với người thật tốt."

"Thật quá hâm mộ nha!"

Một đám tiểu cô nương vây quanh Lâm Sơ Cửu, ríu rít nói không ngừng, tất cả lời trong lời ngoài đều là hâm mộ, không ai có chút đồ kỵ, bởi vì các nàng đều rõ ràng tình huống của Tiêu Vương gia, Lâm Sơ Cửu không đáng để ghen ghét.

Chẳng qua là ngày đại hỉ, không ai sẽ ở trong thời điểm này, nói điều gì khiến người không vui, chỉ có một thiếu nữ đơn thuần vô tri, đứng ngay lúc này mang về mặt tiếc hận nói: "Nếu như Tiêu Vương gia không xảy ra chuyện, thì thật là tốt, tỷ tỷ chính là nữ nhân hạnh phúc nhất Đông Văn quốc. Thật là đáng tiếc nha, Tiêu Vương gia hẳn cũng không biết thế nào....."

Không sai, thiếu nữ ngây thơ vô tri, suy nghĩ vì tỷ tỷ, chính là muội muội của Lâm Sơ Cửu do di mẫu sinh ra - Lâm Uyên Đình, mà lời nàng vừa nói đã có rất nhiều người cùng nghe, không khí trong hỉ phòng chợt biến đổi, mọi người mới vừa trong hâm mộ quay sang tiếc hận.

"Ài....."

"Ài....."

Tất cả các thanh âm đều biến thành tiếng thở dài, người không hiểu rõ còn tưởng rằng đây là linh đường. Bất cứ một cô nương nào cũng khẳng định sẽ nổi bão, nhưng không phải là Lâm Sơ Cửu. Đương nhiên cho dù tân nương tử không nổi bão, cũng sẽ có mẫu thân cùng người nhà ra mặt giúp, còn Lâm Sơ Cửu thì sao?

Lâm phủ sẽ có ai ra mặt giúp nàng?

Ngay cả hi nương cũng cảm thấy không ổn, nhưng đối mặt với các phu nhân, các tiểu thư khuê các, hi nương cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể mang về mặt sầu khổ mà nhìn, nhìn xem hi phòng hồng diễm không có một chút không khí vui mừng nào.

Hi nương vốn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu sẽ tức giận, lại không nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu dường như không nghe thấy gì, ngồi ngay ngắn ở trên hi giường, an an tĩnh tĩnh không hề có thanh âm gì.

Lâm Uyển Đình ở nơi đó chăm ngồi nửa ngày, trong miệng thì nói suy nghĩ cho Lâm Sơ Cửu, nhưng mỗi một câu đều đầu dao đâm nhỏ, đâm tới trái tim Lâm Sơ Cửu.

Mục tiêu của Lâm Uyển Đình rất rõ ràng, cũng giống như trong dĩ vãng, muốn bức Lâm Sơ Cửu nháo sự, khiến Lâm Sơ Cửu mất mặt trước các phu nhân, tiểu thư toàn thành, khiến Tiêu Vương gia chán ghét Lâm Sơ Cửu, nhưng...

Hiện tại Lâm Sơ Cửu, căn bản không phải là người mà Lâm Uyển Đình có thể chăm ngồi, Lâm Uyển Đình nói nửa ngày, Lâm Sơ Cửu vẫn không dao động như cũ, căn bản không hề có dấu hiệu tức giận, không chỉ có như thế, Lâm Uyển Đình bởi vì nói quá nhiều, thể cho nên.....

"Được rồi, đừng nói nữa." Giang gia đại tiểu thư, vừa nói vừa kéo tiểu muội muội của mình rời khỏi Lâm Uyển Đình.

"Tam tỷ tỷ, mau đến xem tân nương tử." Tiểu thư Tô gia, kéo tỷ tỷ bên người Lâm Uyển Đình rời đi.

"Nhu nhi, tới chỗ này với nương." Phu nhân Thượng thư gọi nữ nhi rời khỏi.

Rất nhanh, người bên người Lâm Uyển Đình từ từ giảm bớt, chờ đến khi Lâm Uyển Đình phát hiện ra, đã muộn!

Nhiều lời thì sai nhiều, Lâm Uyển Đình có thể giả trang làm bạch liên hoa nhiều năm như vậy, đó là bởi vì có nguyên chủ phụ trợ, có nguyên chủ phối hợp, hiện tại Lâm Sơ Cửu không hề hé răng, khiến bộ mặt thật của Lâm Uyển Đình liền lộ ra tới.

Rốt cuộc đám nữ nhân hậu viện, không phải ai cũng ngu ngốc, lời Lâm Uyển Đình nói có vẻ như không có gì, nhưng cẩn thận nghĩ lại một hồi liền sẽ phát hiện, những lời Lâm Uyển Đình nói đều là đang chăm ngồi người khác, hãy nhìn xem những gì muội muội tốt đang làm, đó chính là một câu chuyện khác.

Lâm Uyển Đình tuyệt đối không phải là một người ôn nhu thiện lương gì, về sau nha, khi nhắc đến muội muội (nữ nhi) nhà mình thì cảnh giác một chút, đừng giống như đại tiểu thư Lâm gia, bị người bán còn muốn giúp một chút bạc.

"Không tìm đường chết thì sẽ không phải chết." Lâm Sơ Cửu ngồi trên hi giường, phản kích nhìn xem náo nhiệt, mà Lâm phủ cũng thật sự rất là náo nhiệt.....

Gã sai vặt hô lên một câu: Tân lang tới, tân lang tới!

Tiêu Vương gia bỏ qua giờ lành, rốt cuộc trước khi mặt trời lặn cũng chạy tới Lâm phủ, khách khứa muốn nhìn thấy "phong thái" của Tiêu Vương gia, một đám đuổi dài cổ qua, muốn nhìn Tiêu Vương gia tàn phế hiện tại, còn có uy phong lẫm lẫm hay không, nhưng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bái đường, hôn lễ một người

Mọi người tìm nửa ngày, đều không thể nhìn đến thân ảnh Tiêu Vương gia, chỉ nhìn thấy đỉnh đầu đen nhánh của một cỗ kiệu đi trước.

Cỗ kiệu kia toàn thân đen nhánh, người thường có lẽ không nhìn ra được đó là cái gì, nhưng người có chút nhãn lực đều biết, đỉnh hắc kiệu rất không bình thường.

"Vương gia ngồi trong cỗ kiệu màu đen?"

Có người lớn mật suy đoán, nhưng ngay sau đó lại phủ định, *nếu như Vương gia ngồi cỗ kiệu tới đây, sao có thể làm giờ lành?*

Nhưng hiện thực chính là như vậy, đại kiệu đen nhánh tám người khiêng yên ổn dừng lại trước cửa Lâm phủ, màn kiệu thật dày chặn lại ánh mắt nhìn trộm của mọi người, không người có thể khẳng định rốt cuộc là ai đang ngồi bên trong kiệu, thẳng đến khi người trong kiệu mở miệng: "Bổn vương tới đón tân nương!"

Mọi người lúc này mới xác định, Tiêu Vương gia thật sự là ngồi cỗ kiệu tới, hơn nữa xem tư thế này, Tiêu Vương gia căn bản không tính toán sẽ ra ngoài.

Đây cũng kêu là tự mình nghênh thú?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng một chữ đều nhảy không ra, một đám người nhìn ta, ta nhìn người, cười xấu hổ.

Mọi người tuy rằng khó tránh khỏi chửi thề, nhưng Tiêu Vương gia có thể tự mình tới đây, điều này đã cho Lâm gia mặt mũi rất lớn, cho nên chi tiết nhỏ như vậy còn ai sẽ lại bắt bẻ đây, rốt cuộc Tiêu Vương gia hẳn là tình huống đặc thù a.

Mọi người không cách nào thấy "phong thái" Tiêu Vương gia không tránh khỏi thất vọng, nhưng không một người dám hé răng, đặc biệt là sau khi nhìn đến hộ vệ hai bên sườn đại kiệu màu đen, càng sợ tới mức không dám phát ra tiếng, một đám co người lại, chỉ sợ bị những binh lính đằng đằng sát khí kia nhìn chăm chăm.

Nhà ai nghênh đón tân nương mà mang một đám binh lính đằng đằng sát khí tới cản quấy?

Đây là cướp tân nương hay là đón dâu?

Không ai thực sự đồng ý với hành động của Tiêu Vương gia, nhưng cũng không ai dám tiến lên "trượng nghĩa nói thẳng", ngay cả phụ thân tân nương Lâm tướng đại nhân, cũng là cung cung kính kính tiến lên, không dám biểu hiện ra nửa phần bất mãn.

Tiêu Vương gia mang theo một đội thân binh đến, vui mừng náo nhiệt trong Lâm phủ nháy mắt an tĩnh lại, ngoại trừ thanh âm hi la, kèn xô na, không có nửa câu thanh âm nói chuyện hay ăn uống với nhau.

Có mấy khách nhân thấy không khí lúng túng, nghĩ thầm muốn mở miệng điều tiết bầu không khí một chút, nhưng nhìn đến những người Tiêu Vương gia mang tới, mở miệng nửa ngày cuối cùng vẫn là thành thành thật thật ngậm lại.

Vì sao?

Bởi vì Tiêu Vương gia mang hộ vệ đến, cũng không phải là kẻ hoa!

Những người này lớn lớn bé bé đều đã từng trải qua hàng trăm trận chiến, là những hán tử máu me từ trên chiến trường chém giết xuống dưới, một thân tràn ngập sát khí, còn có vết đao sẹo bắt mắt từ thanh kiếm hiển lộ bên ngoài, lập tức khiến cho những quyền thần tôn quý ở kinh thành, hoàng thân quốc thích nhìn đến không tránh khỏi tâm lạnh thấu xương.

Thử hỏi có ai lúc này có lá gan nói nhiều?

Có nhóm người này chán bãi, quá trình nghênh thú phi tử trở nên đơn giản -- giọng nói Tiêu Vương gia vừa ra, thân binh hẳn liền vọt vào Lâm phủ, đem tân nương nâng tiến hi kiệu.

Đúng vậy, là nâng!

Theo lẽ, lúc này nên là đệ đệ Lâm Sơ Cửu đưa nàng ra cửa, nhưng người Tiêu Vương gia không quan tâm đến nghi thức xã giao, trực tiếp dùng nhuyễn kiệu nâng tân nương đi ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu là không thèm để ý những điều đó, mà người Lâm gia càng không cần phải nói.

Lâm phu nhân ước gì Lâm Sơ Cửu trở thành trò cười, sao có thể sẽ ra mặt ngăn cản?

Lâm tướng thật ra cũng bất mãn, nhưng hẳn nhìn đến thân binh Tiêu Vương gia, cho dù hẳn có bao nhiêu bất mãn cũng chỉ có thể nuốt xuống, tro mắt mà nhìn Tiêu Vương gia giống như thổ phi đem tân nương đi, thậm chí ngay cả một câu đều chưa từng nhiều lời.

Có nghênh thú tân nương như vậy sao?

Mọi người đều có điểm ngốc tại chỗ, thẳng đến khi đội ngũ nghênh thú đều ra khỏi phủ xa trăm mét, trên dưới Lâm phủ mới hồi thần lại, bắt đầu bắn pháo hoa!

Tiếng pháo đánh đùng đùng vang lên sau người, khiến cho đội ngũ an tĩnh đón dâu vui mừng thêm vài phần.

Lâm Sơ Cửu ngồi ở trong hi kiệu, nhìn không được gọi lên một mặt cười nhạt: Kịch bản này thật là hoang đường, hôn lễ nặng nề giống như lễ tang, cũng chỉ có Lâm Sơ Cửu mới có thể tiếp thu, đôi thành nữ nhân khác không chừng đòi chết đòi sống.

Tiêu Vương gia, đây là người ra oai phủ đầu với ta sao?

Lâm Sơ Cửu ta sẽ tiếp nhận, để xem người còn có chiêu gì nữa, nhất nhất dùng hết ra đi!

Đội ngũ đón dâu càng ngày càng xa Lâm phủ, cũng càng ngày càng an tĩnh, trừ bỏ tiếng bước chân đều nhịp bên ngoài, không nghe được nửa điểm âm thanh vui mừng, nếu không phải hi kiệu có chút bắt mắt, chỉ sợ không người nhận ra đây là có người đang đón dâu.

"Đây là nhà ai thành thân, như thế nào giống đi đưa ma vậy?"

Có lẽ là thân binh của Tiêu Vương gia quá nghiêm túc, mọi người nhìn thấy không thể không nói thề, càng có người nói so với đám ma còn muốn quanh

quê hơn.

Đáng tiếc, Lâm Sơ Cửu không nghe được lời bọn họ nói, bằng không nàng khẳng định sẽ cười bọn họ a, nàng một thân trắng độc mẫn tính cùng Tiêu Vương gia, một người suốt đời tàn phế trong vô vọng, thật sự có vài phần hương vị của đám ma nha.

Lúc Lâm Sơ Cửu còn đang miên man suy nghĩ, cổ kiệu đã được nâng vào Tiêu Vương phủ, lẽ ra lúc này tân lang nên tới đá kiệu môn, nhưng đáng vẻ kia của Tiêu Vương gia, người trông cậy vào hân dùng chân nào đá kiệu môn?

Dù sao Lâm Sơ Cửu dù là nửa điểm cũng không trông cậy vào, cho nên cũng chưa từng thất vọng.

Trong tiếng pháo hoa, Lâm Sơ Cửu được hi nương nâng hạ kiệu, từng bước một đi vào Tiêu Vương phủ.

Thấp thỏm bất an? Khẩn trương chờ mong?

Những tâm tình đó Lâm Sơ Cửu đều không có, nàng hiện tại chỉ nghĩ nhanh chóng trở về phòng, đem một thân mũ phượng nặng trĩu trên đầu tháo xuống, nhưng..... đó là hy vọng xa vời!

Tuy nói buổi hôn lễ này thực không náo nhiệt, nhưng trình tự lại không thể thiếu.

Lâm Sơ Cửu tiến vào Tiêu Vương phủ, liền có người trong cung tiến lên, hướng dẫn Lâm Sơ Cửu ẩn theo quy củ hoàn thành hôn lễ.

Lâm Sơ Cửu luôn luôn ý thức được thực tế, sẽ không có yêu cầu đối đãi đặc thù trong tình huống này, tuy rằng thân thể có chút ăn không tiêu, không khí hôn lễ cũng thực nặng nề, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn gắng gượng giống như người không có việc gì, nhất nhất hoàn thành các động tác ma ma yêu cầu.

Cả hôn lễ cùng người khác không có gì khác nhau, nếu muốn nói có cái gì không giống nhau, đó chính là toàn bộ quá trình chỉ có tân nương tử, ngay cả cái bóng của tân lang đều không nhìn thấy.

Tại thời điểm này, người khác đều kín đáo phê bình, ngay cả ma ma trong cung cũng lo lắng Lâm Sơ Cửu sẽ không cao hứng, nhưng Lâm Sơ Cửu từ đầu tới cuối đều không có một tiếng phát ra từ cổ họng, thậm chí cũng không cảm thấy uỷ khuất khi bãi đường một người.

Không dễ bụng cho nên liền không sao cả.

Lâm Sơ Cửu nàng căn bản dường như không đem trò khôi hài này xem như là một hồi hôn lễ.

Sau khi ti nghỉ lên tiếng "Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng", chỉ cảm thấy nàng nhẹ nhàng thở ra, bước chân cũng nhẹ nhàng không ít.

Cuối cùng có vút hết vương bận trong đầu, cuối cùng có thể lấy xuống mũ phượng nặng chết người, ài, cổ ta.

Trở lại tân phòng, sau khi đợi cho người ngoài nhất nhất đều rời khỏi đây, Lâm Sơ Cửu không chút nghĩ ngợi liền vén hi khăn lên.

Nàng mệt chết.

"Cô nương, không được nha, không được nha." Hi nương hoảng sợ, vội vàng tiến lên ngăn động tác của Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu sẽ nghe bà ta sao?

"Câm miệng." Một ánh mắt lạnh lùng đảo qua, hi nương sợ tới mức liên tục lui về phía sau, không dám mở miệng nói thêm, chỉ mang vẻ mặt rối rắm nhìn Lâm Sơ Cửu, muốn nói lại thôi.

Ánh mắt của hi nương hiện lên sự không tán đồng, Lâm Sơ Cửu lại đem mũ phượng gỡ xuống, đặt ở trên bàn, tóc dài đen nhánh theo đà tràn xuống, Lâm Sơ Cửu dùng ngón tay chạy dọc theo tóc dài, vừa lòng cười.

Cổ nàng rốt cuộc được giải phóng.

Lúc này hi nương rốt cuộc nhịn không được, mở miệng nói: "Cô nương....."

Nhưng bà ta mới vừa mở miệng, đã bị Lâm Sơ Cửu đánh gãy: "Nhớ kỹ thân phận của mình, chuyện của ta không tới phiên người khoa tay múa chân."

Hi nương nghẹn lời, vội vàng thối lui ra cửa, mà nha hoàn đi theo Lâm Sơ Cửu, do Lâm phu nhân chỉ định, những người này nơi nào sẽ quán sống chết của Lâm Sơ Cửu, một đám giả vờ cúi đầu như không tồn tại.

Lâm Sơ Cửu không có chút ấn tượng tốt đẹp gì đối với những người này, không cần dựa theo nguyên tắc, trực tiếp sai những người này đi chuẩn bị nước ấm: "Ta muốn tắm gội, đưa nước ấm tới."

Nha hoàn của hồi môn vẫn không nhúc nhích, đứng yên bất động, nha hoàn mặc váy dài màu hồng đào không nóng không lạnh mở miệng: "Cô nương, người vẫn nên nhẫn nhịn, đây là Tiêu Vương phủ." *Muốn các nàng đi múc nước, cũng phải nhìn xem chính mình có đủ tư cách hay không!*

Nha hoàn cũng dám oai phủ đầu với nàng?

Lâm Sơ Cửu nhướn lông mày lên, lặng lẽ cười: *Lâm phu nhân thật đúng là không sợ chết!*

Lâm Sơ Cửu không để bụng buổi hôn lễ này, càng không để bụng Tiêu Vương gia có coi trọng nàng hay không, nhưng cả ngày đã lẫn lộn, nàng thực sự là rất mệt mỏi.

Mà người mệt mỏi, tâm tình khẳng định không bao giờ đoán trước được, hành vi lúc này của bốn nha hoàn của hồi môn, không thể nghi ngờ là tìm đường chết.

Tiêu Vương gia thân phận tôn quý, nếu xem nàng là sự xấu hổ của bản thân thì nàng cũng chỉ có thể chịu đựng, nhưng mấy tiểu nha hoàn này là thứ gì?

Lâm Sơ Cửu không cười vì giận, ông tay áo phát một cái, liền ngồi xuống, cười như không cười nhìn bốn nha hoàn kia.....

Vừa mới bắt đầu, bốn nha hoàn của hồi môn còn có thể chế trụ, nhưng thời gian lâu hơn thì bắp chân bỗng nhiên run lên, nha hoàn mặc váy hồng đào mới vừa nói chuyện sau một lúc lâu do dự, tiến lên nói: "Cô nương nếu không có phân phó gì khác, thỉnh sớm chút mang vào mũ phượng, để tránh nếu Vương gia tiến vào nhìn đến dung nhan của cô nương không hoàn chỉnh, còn tưởng rằng Lâm gia chúng ta không có giáo dưỡng."

"Lớn mật." Lâm Sơ Cửu đập bàn một cái, găm lên: "Lời này ngươi cũng có thể nói?"

Lời này không phải một nha hoàn nho nhỏ có thể nói ra, nhưng cố tình nhân gia vẫn nói, còn đúng lý hợp tình. Có thể thấy được Lâm phu nhân đã an bài nha hoàn của hồi môn cho Lâm Sơ Cửu, thiệt tình không phải là đèn đã cạn dầu.

Thấy Lâm Sơ Cửu tức giận, nha hoàn kia tuy rằng ngăn ra một chút, nhưng vẫn như cũ không chịu thua: "Cô nương, trước khi rời nhà phu nhân đã giao đãi với nô tỳ, cô nương nếu làm gì không phải, nô tỳ có thể thay đại phu nhân quản giáo. Mặt khác, phu nhân nói tuổi cô nương còn nhỏ không hiểu chuyện, sự tình trong phủ cô nương chưa từng quản qua, ngày sau nô tỳ sẽ giúp cô nương quản."

Nghe một chút, quyền lợi của nha hoàn này còn muốn lớn hơn so với Lâm Sơ Cửu. Lâm phu nhân không chỉ muốn quản Lâm Sơ Cửu ở Lâm phủ, còn muốn quản Lâm Sơ Cửu ở nơi này.

"Phu nhân thật là có dụng tâm a." Lâm Sơ Cửu nhin không được lác đầu, nhìn ánh mắt nha hoàn mang theo ba phần đồng tình, ba phần trào phúng.

Nha hoàn này không phải là một kẻ ngu xuẩn, nhưng tâm tư quá lớn, nàng ta không hiểu tôn ti mà người hiện đại đều minh bạch, cái gì gọi là chủ, cái gì gọi là tớ. Nha hoàn cư nhiên vọng tưởng dẫm lên trên đầu nàng, đây là nói nàng ta rất ngây thơ, hay là nói nàng ta không biết tự lượng sức mình?

Nha hoàn kia còn tưởng rằng Lâm Sơ Cửu biết sợ, hành lễ, ngạo mạn nói: "Nếu cô nương đã minh bạch dụng tâm của phu nhân rồi thì tốt. Canh giờ cũng không còn sớm, cô nương vẫn nên ngồi lại trên hi giường."

"Ha ha....." Lâm Sơ Cửu nhin không được bật cười, thật sự đứng dậy, chỉ là nàng cũng không phải đi đến phía hi giường, mà là đi về phía nha hoàn kia.

"Cô, cô nương, ngươi muốn làm gì?" Trong lòng nha hoàn bỗng thấy bất an, nhưng vẫn quật cường không chịu lui về phía sau, con ngươi lấp lánh lệ quang, dường như nói nha hoàn này lớn lên không xuất sắc, bề ngoài so với Lâm Sơ Cửu còn muốn tốt hơn vài phần.

Khó trách lá gan lớn như vậy.

Lâm Sơ Cửu nhin không được cười.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thích khách, không phải xui xẻo như vậy chứ?

Người xinh đẹp, cho dù là nam hay nữ đều luôn có nhiều cơ hội hơn so với người khác và cũng sẽ kiêu căng hơn so với người bình thường một chút.

Lâm Sơ Cửu mắt đẹp hơi lóe, ý cười lấp đầy đôi mắt. Nàng tuyệt đối rất hòa khí thân thiết, tuy nhiên nha hoàn không biết là do chột dạ hay là như thế nào, cảm thấy bất an nên rút về phía sau, nói lấp một câu: "Cô, cô nương....."

"Còn nhớ rõ ta là cô nương thì tốt." Lâm Sơ Cửu nhàn nhạt ngắt lời đối phương đang nói, duỗi tay nắm hàm dưới của nàng ta.

"Ồ..... đau, thả, buông tay." Nha hoàn kia ăn đau, thực sự không phân biệt thứ bậc đánh lại Lâm Sơ Cửu. Hi nương cùng ba nha hoàn khác giống như là không nhìn thấy gì, ăn ý cúi đầu, chờ đợi thiên kim đại tiểu thư Lâm Sơ Cửu sống trong nhung lụa bị bỏ rơi. Vì vậy bọn họ không muốn.....

"Bốp," tiếng bàn tay thanh thủy vang lên. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nha hoàn đã khiêu khích Lâm Sơ Cửu đang bụm mặt ngã gục trên mặt đất.

"Cô, cô nương....." Hi nương cùng ba nha hoàn hoảng sợ nhìn về phía Lâm Sơ Cửu. Khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lâm Sơ Cửu, tất cả đều vội vàng cúi đầu không dám nhìn lâu hơn.

Lâm Sơ Cửu vừa lòng gật đầu: "Đi múc nước, đừng để ta phải nói đến lần thứ ba."

Ba nha hoàn đang muốn đi thì nghe thấy nha hoàn vừa bị đánh nói: "Phu, phu nhân sẽ không bỏ qua cho người."

"Người cho rằng ta sẽ sợ?" Lâm Sơ Cửu buồn cười nói, tiến lên dùng đế giày dẫm ở trên mặt đối phương: "Bất quá là có vài phần tự sắc, thật sự cho rằng người có thể dẫm đến trên đầu của ta?"

"Người, không thể....." Nha hoàn bị đánh sợ Lâm Sơ Cửu làm hỏng khuôn mặt xinh đẹp của mình, nàng ta liền tục lui về phía sau và hướng về phía một góc.

Lâm Sơ Cửu căn bản khinh thường so đo cùng một nha hoàn nhỏ nhoi, quét ánh mắt về phía ba nha hoàn còn lại. Ba người kia không dám nói không, vội vàng.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Tiêu Thiên Diệu vốn không có ý định bước vào động phòng, nhưng sau khi nghe hạ nhân tới báo rằng Lâm Sơ Cửu đã rất phối hợp, một người hoàn thành hôn lễ khiến Tiêu Thiên Diệu cực kỳ kinh ngạc, lúc này mới để hạ nhân đẩy hẳn lại đây, không nghĩ lại nhìn thấy trò hay vừa mới xảy ra.

Lâm Sơ Cửu là một nữ nhân trong ngoài bất đồng, không ngờ lại chính là quân cờ để hoàng hậu nhọc nhằn.

"Mở cửa."

Trước khi ba nha hoàn bước ra ngoài, Tiêu Thiên Diệu đã sai người mở cửa trước một bước.

"Kêu kệt" một tiếng, cửa hi phòng bị người mở ra. Lâm Sơ Cửu theo phản xạ nhìn ra bên ngoài. Ánh mắt đầu tiên nhìn đến không phải là thị vệ cao lớn uy vũ, mà là hắc y nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Sơ Cửu nhìn đến ngậy người. Nàng không thu mắt trở về, trong đầu không tự chủ hiện lên một đoạn thơ nàng từng đọc qua: Tích thạch như ngọc, liệt từng như thủy, lang điểm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị*.

** Câu thơ trích từ bài Bạch Thạch Lang Khúc. Tạm hiểu: Đá cũng có thể tích lũy thành ngọc, hàng từng xanh biếc đứng thẳng phô ra vẻ xanh tươi, chẳng sao tuyệt thế, thế gian không có người thứ hai. (St.)*

Nói thật, Lâm Sơ Cửu nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, hẳn lớn lên đẹp như vậy, không hề có dấu hiệu của một người nam nhân.

Hắn lớn lên với khuôn mặt rất đẹp, mày đen như mực, mắt như sao trời, thậm chí mũi cũng rất đẹp, thực sự rất tinh tế.

Nhưng mặc kệ nhìn như thế nào, đều sẽ không có người nhầm lẫn hắn với nữ tử, bởi vì trên người nam nhân này có sự lạnh lùng và cao ngạo riêng biệt. Hơi thở tôn quý, so với diện mạo của hắn càng không thể nào bỏ qua!

Có lẽ khí thế của người nam nhân này quá dọa người, Lâm Sơ Cửu thừa nhận trong lòng mình có chút sợ hãi, nhưng nàng rất rõ ràng, lúc này nàng không thể khiếp đảm, bởi vì người nam nhân này chính là chiến thần—— Tiêu Vương gia!

"Vương gia!" Lâm Sơ Cửu khẽ mở môi và gọi nhẹ một tiếng, giống như bất ngờ vì sự xuất hiện của hắn, nhưng, ngay sau đó nàng hơi cúi thấp đầu.

"Vương..... Vương gia?" Hi nương và nha hoàn nghe được lời Lâm Sơ Cửu nói, sắc mặt nhợt nhạt, hai chân mềm nhũn, *phù phù* một tiếng lập tức quỵ xuống, nhưng ngại với sát khí trên người nam nhân nên không dám tùy tiện mở miệng, cuộn tròn co rúm lại như quả bóng và không ngừng run rẩy.

Các nàng dám thách thức Lâm Sơ Cửu nhưng lại không dám đối với Tiêu Thiên Diệu, bởi vì các nàng rất rõ ràng, Tiêu Thiên Diệu là ác ma giết người không chớp mắt!

Tiêu Thiên Diệu nhìn cũng không nhìn một cái, ánh mắt dừng ở trên người Lâm Sơ Cửu: Hi phục đồ thẩm khiến nàng sáng đẹp động lòng người, hơi cúi thấp đầu nhưng lộ ra ngạo khí trong nội tâm của nàng, mà lúc này nha hoàn phủ phục trên mặt đất ngay bên cạnh chân nàng, như một phép so sánh, quý khí trên người Lâm Sơ Cửu không hiện mà ra.

Không thể nghi ngờ, nàng rất đẹp, nhưng nữ nhân như vậy không phải là sở thích của Tiêu Thiên Diệu!

Không, phải nói rằng mặc kệ Lâm Sơ Cửu là người như thế nào, Tiêu Thiên Diệu hẳn đều chán ghét. Bởi vì một nữ nhân bị hoàng đế dùng để nhọc nhằn, sao hắn có thể thích?

Tuy nhiên, hắn vốn tưởng rằng hôm nay liên tiếp bị đá kích sẽ chọc giận Lâm Sơ Cửu, không nghĩ tới nữ nhân này căn bản không để việc hắn chậm trễ và văng về nàng vào mắt, thậm chí còn có tinh thần ở chỗ này giáo huấn nha hoàn.

Khóe mắt hắn quét về phía nha hoàn và hi nương đang quỳ trên mặt đất, trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một tia chán ghét, mờ mờ nói: "Kéo ra ngoài."

"Vâng." Thân binh phía sau một trái một phải, gần như đồng thời lập tức bước vào hi phòng. Lâm Sơ Cửu nhíu mày lại, nhưng không cử động.

Hai thân binh dường như không thèm nhìn đến nàng, trực tiếp vòng qua người nàng, túm nha hoàn té ngã trên đất lên. Nha hoàn kia đầu tiên là cả kinh, sau đó thét lên: "Vương gia, Vương gia tha mạng, là cô nương, cô nương....."

"Quá ồn."

Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng mở miệng. Thân binh không chút thương tiếc lôi kéo nha hoàn xinh đẹp, giống như đang kéo bao bố, ném người ra ngoài từ cửa sổ.

Phốc một tiếng, nha hoàn xinh đẹp rơi xuống đất nhưng ngay cả một tiếng cũng không hề thoát ra khỏi cổ họng. Điều này không chỉ khiến cho hi nương và nha hoàn đang quý trên mặt đất hoảng sợ, mà ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng rất kinh ngạc.

Vị Tiêu Vương gia này, thật đúng là không thương hương tiếc ngọc một chút nào a.

Thương hương tiếc ngọc?

Hy vọng xa vời với một kẻ giết người không chớp mắt. Nam nhân giết sạch mười vạn tù binh mà không hề mất, có thể sẽ thương hương tiếc ngọc? Đây quả thực là đang nằm mơ.

Sau khi nha hoàn ngã trên mặt đất bị ném ra ngoài, Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng phán một từ "lăn", khiến cho hi nương và ba nha hoàn còn lại sợ tới mức vấp ngã mà chạy ra ngoài.

Sau khi thân binh nâng xe lăn của Tiêu Thiên Diệu tiến vào hi phòng, không cần Tiêu Thiên Diệu ra lệnh, lập tức lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Trong hi phòng, chỉ còn lại hai người Lâm Sơ Cửu và Tiêu Thiên Diệu. Hai người một đứng, một ngồi, theo lý hẳn là Lâm Sơ Cửu chiếm thế thượng phong, nhưng khí thế của Lâm Sơ Cửu vẫn kém rất xa Tiêu Thiên Diệu. Dưới sự áp chế gắt gao của Tiêu Thiên Diệu, nàng căn bản không có chút ưu thế nào từ việc nhìn xuống từ trên cao.

Hai người vẫn im lặng, không ai nói gì. Trong phòng chỉ có hi đuốc đang cháy ngẫu nhiên phát ra thanh âm "bộp bộp". Bầu không khí khiến người khó thở.

Lâm Sơ Cửu chau mày, có chút không nhìn ra được ý tứ của Tiêu Thiên Diệu. Nàng còn đang do dự có nên mở miệng hay không, đã nghe Tiêu Thiên Diệu mở miệng nói: "Ngồi."

Một chữ, nhưng giọng điệu mạnh mẽ và bá đạo khiến người không dám cự tuyệt, ít nhất Lâm Sơ Cửu cũng không dám.

Lâm Sơ Cửu âm thầm hít vào một hơi, ngay thẳng ngồi trước mặt Tiêu Thiên Diệu. Sau khi đón nhận tầm mắt của Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu không tự chủ được ngồi thẳng lưng lên.

Khí thế khi đứng đã thua nhân gia, ngồi xuống thì càng không cần phải nói. Lâm Sơ Cửu có một loại cảm giác bị người đè nặng, tay chân đều không biết nên để như thế nào.

"Nghe nói," Tiêu Thiên Diệu phớt lờ cử chỉ cứng đờ của Lâm Sơ Cửu, chậm rãi mở miệng: "Người không muốn gả cho bốn vương, thậm chí không tiếc tìm chết?"

Tốc độ nói của Tiêu Thiên Diệu rất chậm, giống như đang vô tình mở miệng, nhưng lại khiến cho Lâm Sơ Cửu cảm thấy ớn lạnh sau lưng.

Đây là tôi muốn tính sổ với nàng a!

Lâm Sơ Cửu lập tức lắc đầu: "Tuyệt đối không có việc này."

Nói giỡn! Lúc này, nói gì đi nữa nàng cũng không thể thừa nhận.

Cho dù nam nhân là người rộng lượng, nhưng khi nghe được tin thê tử tương lai của mình thà chết mà không chịu gả, đều sẽ không vui.

"Phải không?" Tiêu Thiên Diệu nhẹ gõ tay vịn, vẫn không thể nhìn ra hi nộ. Lâm Sơ Cửu lại vô cớ có cảm giác nguy hiểm nên vội vàng giải thích: "Ta tuyệt không có tâm tìm chết, ba ngày trước nháo một hồi, bất quá là vì muốn của hồi môn nhiều hơn một chút."

Rốt cuộc, hồi môn đó sẽ là tiền riêng của nàng trong tương lai.

"A....." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, ngược mắt liếc nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, sau đó thờ ơ thu hồi ánh mắt.

Đây là có ý gì?

Lâm Sơ Cửu khó hiểu, đang muốn tỏ vẻ có nên công hiến một nửa của hồi môn của mình hay không, để chứng minh mình không nói dối. Nàng đột nhiên

nghe thấy một âm thanh trên nóc nhà, giấy tiếp theo, ngói từ trên mái nhà rơi xuống mang theo một người toàn thân đen như mực ngã xuống mặt đất.

Dọa?

Tình huống đột ngột xảy ra khiến Lâm Sơ Cửu sững sốt. Người ngã trên mặt đất cũng có vẻ mặt kinh ngạc, dường như không ngờ rằng mình đập một chân lên ngói thì lập tức ngã xuống như vậy.

"Có thích khách, mau..... bảo hộ Vương gia." Thị vệ ngoài phòng lúc này lớn tiếng hò hét. Lâm Sơ Cửu nhìn thanh kiếm sáng chói trong tay người nọ mà nói không nên lời.

Thích khách? Không phải xui xẻo như vậy chứ?

Lâm Sơ Cửu nhanh chóng nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, chỉ thấy mặt Tiêu Thiên Diệu vẫn lạnh như sương, ngón tay có chút cứng đờ, trừ lần đó ra thì không có thêm bất cứ biểu tình dư thừa nào.

Bang..... cửa hi phòng bị đá văng ra. Vọt vào không phải là thân binh của Thiên Diệu, ngược lại là một thích khách hắc y che mặt. Trường kiếm trong tay hắn chỉ thẳng vào Tiêu Thiên Diệu, "Cầu Vương gia, chịu chết đi."

Thích khách che mặt gần ngay trước mắt, mà thân binh của Tiêu Thiên Diệu lại bị những thích khách khác ngoài phòng cuốn lấy. Trong hi phòng, đối kháng cùng với thích khách chỉ có hai người Lâm Sơ Cửu và Tiêu Thiên Diệu.

Ngay khi Tiêu Thiên Diệu nghe thấy âm thanh, xe lăn liền xoay tại chỗ một cái, đối diện cửa. Khi người nọ từ rơi xuống từ trên nóc nhà, trên tay hắn đã không biết khi nào thì nhiều thêm một thanh trường kiếm.

Khi thích khách đe dọa, kiếm cách Tiêu Thiên Diệu chỉ có nửa tấc, hô hấp của Lâm Sơ Cửu cứng lại, nàng còn đang nghĩ ngợi làm thế nào để giúp Tiêu Thiên Diệu, đã thấy xe lăn của Tiêu Thiên Diệu lui ra sau và vùng kiếm chắn.

"*Cheng*" một tiếng, Tiêu Thiên Diệu chặn lại một đòn trí mạng của thích khách, đồng thời đẩy về phía trước, bức thích khách phải lui mấy bước. Nhưng không đợi Tiêu Thiên Diệu thở dốc, thích khách ngã xuống lúc trước đã tấn công từ phía bên trái. Dưới sự phản xạ của ánh nến, thanh kiếm trong tay hắn ra ánh sáng màu lam, hẳn là đã được ngâm qua chất độc.

Tiêu Thiên Diệu phản ứng cực nhanh, chỉ một lần ấn vào trên tay xe lăn, Lâm Sơ Cửu đã nhìn thấy hắn xoay qua một hướng, tránh khỏi công kích của một thích khách khác.

Hai người đánh nhau ba chiêu, thích khách không chiếm được lợi thế nào, ngược lại bị một kiếm của Tiêu Thiên Diệu rạch phá cánh tay. Tuy nhiên, tại thời điểm này, thích khách kia lại không rút lui mà tiến lên đối đầu với hắn lần nữa.

Hai đối một, cục diện quả thật bất lợi cho Tiêu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu tự nhận bản thân chỉ có công phu mèo quào, cho dù lo lắng cũng không dám tiến lên cứu chết.

Cũng may, Tiêu Thiên Diệu rất cứng rắn, mặc dù hành động không tiện do ngồi ở trên xe lăn, nhưng hai tên thích khách liên thủ cũng không chiếm được lợi thế nào trên tay Tiêu Thiên Diệu.

Lâm Sơ Cửu thấy thế thì thoáng an tâm. Thực ra cũng không phải nàng lo lắng nhiều cho Tiêu Thiên Diệu, mà là nếu như Tiêu Thiên Diệu chết, những thích khách này khẳng định sẽ không bỏ qua nàng.

Về tình về lý, lúc này nàng đều phải cầu nguyện Tiêu Thiên Diệu có thể thắng, ít nhất Tiêu Thiên Diệu thắng, nàng còn có khả năng giữ được mạng sống.

Nhân lúc không người chú ý, sau khi Lâm Sơ Cửu thối lui đến mảnh đất an toàn, vội vàng coi hết hi phục vương bện trên người, đồng thời tiện tay tìm kiếm vũ khí.

Lúc này tự bảo vệ mình là rất quan trọng, Lâm Sơ Cửu có thể khẳng định, nếu nàng bị thích khách bắt, hoặc là thích khách muốn giết nàng, Tiêu Thiên Diệu khẳng định sẽ không cứu nàng.

Trước đó, Tiêu Thiên Diệu bỏ qua giờ lành, sử dụng một chiếc hắc kịu lớn để ngênh thú nàng, lúc sau lại ném nàng một người ở trên hôn lễ, liền biết nam nhân này thực sự chán ghét nàng, căn bản không muốn cưới nàng.

Việc này Lâm Sơ Cửu cũng có thể lý giải, nếu nàng là Tiêu Thiên Diệu, cũng sẽ bất mãn.

Phải biết rằng, Lâm Sơ Cửu vốn là vị hôn thê của vị Thái tử. Tuy nói rằng việc này không được công bố ra ngoài, nhưng người trong hoàng thất đều biết. Hiện tại Thái tử coi trọng nữ nhân khác, hoàng thượng liền đem nữ nhân mà Thái tử không cần nữa, ban cho Tiêu Thiên Diệu.

Việc này nhìn thế nào, đều giống như là hoàng thượng đang nhục nhã Tiêu Thiên Diệu. Trên thực tế, nếu như Tiêu Thiên Diệu không bị tàn phế, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không dám chỉ hôn lung tung cho Tiêu Thiên Diệu, càng không cần phải chọn nữ nhân mà Thái tử không cần cho hắn.

Đương nhiên, cử chỉ này của hoàng thượng ngoại trừ nhục nhã Tiêu Thiên Diệu, còn có cảnh cáo Tiêu Thiên Diệu nhiều hơn. Đồng thời cũng là để người trong thiên hạ thấy rõ ràng, chiến thần Tiêu Vương gia uy danh hiển hách tay cầm trọng binh, hiện tại chính là lão hồ không có móng vuốt, tùy ý hoàng đế dẫn đo!

Dưới tình huống như vậy, Tiêu Thiên Diệu nếu như chờ mong buổi hôn lễ này, cõi lòng đầy nhiệt huyết ngênh thủ Lâm Sơ Cửu mới gọi là kỳ quái.

Lâm Sơ Cửu cảm thấy Tiêu Thiên Diệu không âm thầm hạ độc thủ giết chết nàng, đã tính là không tồi rồi. Nàng căn bản không có hy vọng xa vời, rằng Tiêu Thiên Diệu sẽ đối xử tốt với nàng. Rốt cuộc, sự tồn tại của nàng thời thời khắc khắc đều sẽ nhắc nhở Tiêu Thiên Diệu, hoàng thượng đang nhục nhã hân.

Lâm Sơ Cửu nghĩ như thế nào đều cảm thấy mình rất bị thảm. Nàng tiếp nhận một cơ thể trúng độc không nói, còn bị cuốn vào một đồng sự việc bị phá vỡ. Tuy rằng những việc này đều không phải do nàng tự nguyện, nhưng nàng cũng không thể tránh khỏi.

Ài..... Lâm Sơ Cửu thở dài, nắm chặt hi khăn trên tay, sau đó trốn ở góc phòng bất động, yên tĩnh chờ thân binh Tiêu Vương phủ đánh thích khách ra ngoài. Tuy nhiên, lý tưởng thì đầy to lớn, nhưng hiện thực lại đầy bi thương.

Mỗi thân binh Tiêu Vương phủ đều là lão binh có kinh nghiệm sa trường không tồi, nhưng những thích khách này cũng không phải là đèn đã cạn dầu. Đặc biệt là có rất nhiều thích khách mang kiếm có tẩm độc trong tay, thân binh Tiêu Thiên Diệu căn bản không chiếm được ưu thế.

Tuy rằng, thích khách bên ngoài đến bây giờ vẫn không thể công phá được phòng thủ của những thân binh để tiến vào hi phòng, nhưng thân binh cũng không dễ dàng đánh đuổi thích khách.

Với số lượng thích khách khá nhiều và vũ khí có độc nên bọn họ thực sự bất lợi. Sau một thời gian, các thân binh của Tiêu Thiên Diệu bắt đầu ngã xuống từng người một, áp lực lập tức tăng lên, nguy hiểm cũng nhiều hơn.

Đánh tiếp như vậy cũng không phải là biện pháp!

Lâm Sơ Cửu cho dù ngu ngốc cũng lập tức minh bạch, nếu không có viện binh tới, người Tiêu Vương phủ khẳng định không thể chịu được lâu, nhưng..... *viện binh?*

Lâm Sơ Cửu chỉ muốn nói: *Ha ha.....*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bị thương, bấy người

Muốn chờ mong viện binh tới, đó tuyệt đối là một giấc mơ.....

Trên trăm tên thích khách có thể lên vào kinh thành, có thể lặng yên không một tiếng động lên vào Tiêu Vương phủ, điều này không phải đã giải thích được vấn đề sao?

Nghĩ đến những người đã xử lý hôn lễ, tất cả đều do hoàng thượng phái tới, trong nháy mắt Lâm Sơ Cửu đã nhận ra!

Nhìn dáng vẻ tàn phế của Tiêu Thiên Diệu, vẫn không thể loại bỏ được sự đề phòng của người nào đó, chỉ có Tiêu Thiên Diệu chết đi, người nào đó mới có thể an tâm thoải mái.

Nếu nàng và Tiêu Thiên Diệu chưa gắn vào cùng nhau, Lâm Sơ Cửu tỏ vẻ nàng nhất định sẽ tán đồng cách nhỏ cò tận gốc đối với Tiêu Thiên Diệu.

Nam nhân như Tiêu Thiên Diệu thật sự là quá nguy hiểm. Hiện tại thậm chí đang ngồi trên xe lăn, khí thế của hắn cũng không hề suy giảm chút nào. Nam nhân như vậy, hoặc là không đối địch với hắn, nếu như đã đối địch với hắn, nhất định phải trừ khử hắn thật sạch sẽ. Nếu không, người sẽ không thể sống hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại.

Nhưng, hiển nhiên hiện tại hai người bọn họ đã cột vào cùng nhau, hy vọng duy nhất của Lâm Sơ Cửu, chính là nhất định phải giữ lại Tiêu Thiên Diệu!

Theo thời gian trôi qua, cuộc chiến càng ngày càng kịch liệt, trên mặt đất đã ngã xuống không ít người. Thích khách hắc y nhiều, thân binh của Tiêu Thiên Diệu cũng không ít, thậm chí còn có hai thích khách chết trong hi phòng.

Đáng mừng chính là, mục tiêu của những thích khách này là Tiêu Thiên Diệu, căn bản không để Lâm Sơ Cửu vào mắt, cho nên tạm thời nàng vẫn còn an toàn.

Vì thế, Lâm Sơ Cửu tạm thời an toàn, theo bản năng nhìn xem tình cảnh của Tiêu Thiên Diệu, lại phát hiện người này giống như không có một chút ý muốn đối kháng.

Lúc trước, nàng nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu ứng phó với hai thích khách, tuy chiếm thế thượng phong, nhưng không cách nào đánh gục bọn họ. Nàng còn lo lắng hiện tại Tiêu Thiên Diệu phải đối mặt với bốn thích khách sẽ bị bó tay bó chân. Tuy nhiên, cả bốn tên thích khách liên thủ lại, Tiêu Thiên Diệu vẫn

có thể nhẹ nhàng ứng đối như cũ, khiến cho đối phương không thể nào tiếp cận.

Không phải trước khi bị người ám toán, võ công của hắn chỉ dư lại một hai thành thôi sao?

Trong mắt Lâm Sơ Cửu không hề che dấu chút nào, kinh ngạc lẫn cảm thán: *Một người đã bị phế đi nửa người dưới, đối mặt với hai thích khách cấp đỉnh, cộng thêm hai thích khách bình thường, nhưng v ẫn có thể nhẹ nhàng ứng đối.* Lâm Sơ Cửu chỉ nghĩ rằng, người nam nhân này không hề đơn giản. Nếu nàng là địch nhân của Tiêu Thiên Diệu, nếu không hoàn toàn giết chết được Tiêu Thiên Diệu, khẳng định nàng sẽ ngủ không yên.

"Hy vọng chúng ta không cản trở thành....." Lâm Sơ Cửu đang lẩm bẩm tự nói, nhưng lời nói còn chưa nói xong, trong đầu liền vang lên âm thanh "*đỉnh đỉnh*" liên tiếp, âm thanh kia còn muốn phiền phức hơn so với đồng hồ báo thức.

"Có người bệnh trọng thương cần được cứu trị, thỉnh Lâm y sư lập tức tiến hành trị liệu."

Đây là lần đầu tiên kể từ khi tự trị liệu cho chính mình, Hệ thống Y Sinh nhắc nhở muốn Lâm Sơ Cửu đi làm nhiệm vụ. Thậm chí Hệ thống Y Sinh dựa vào đầu để sàng lọc và lựa chọn người bệnh, nói thật ngay cả bản thân Lâm Sơ Cửu cũng không biết. Dù sao thì khi nhận được nhắc nhở của hệ thống, nàng phải làm việc.

"Lúc này nếu đi trị bệnh cứu người, là muốn ta đi tìm chết hay sao?" Lâm Sơ Cửu muốn khóc, nàng có thể cự tuyệt sao?

Nàng không bao giờ nghĩ đến mình sẽ liều chết như một anh hùng, những người này cũng không phải sẽ không động thủ với nàng bởi vì nàng là đại phu, ngược lại, hai đám người này đều có khả năng sẽ lấy tánh mạng nàng.

Đối với thích khách mà nói, nàng là tân nương của Tiêu Thiên Diệu, cần thiết phải giết nàng; Đối với Tiêu Thiên Diệu và thân binh mà nói, nàng bắt quá là người vừa mới vào Vương phủ, nói không chừng những thích khách này là do nàng đưa tới, giết nàng cũng sẽ không có bất cứ áp lực nào.

Nhưng, Hệ thống Y Sinh căn bản không cho Lâm Sơ Cửu khả năng cự tuyệt. Hệ thống Y Sinh nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, nàng còn có thời gian 2 phút để chuẩn bị. Hai phút sau nếu Lâm Sơ Cửu không ra tay trị liệu, sẽ tiếp nhận sự trừng phạt của Hệ thống Y Sinh.

Trừng phạt rất đơn giản, chính là để Lâm Sơ Cửu hưởng thụ cơn đau kịch liệt giống như khi sinh nở, cho đến khi Lâm Sơ Cửu lựa chọn trị liệu bệnh nhân mới thôi.

Hệ thống Y Sinh chính là hệ thống cưỡng chế bác sĩ cứu người, điều này không tệ chút nào. Hơn nữa đối với Hệ thống Y Sinh chỉ có người bệnh và người không bị bệnh, không phân biệt địch và ta.

"Bấy người." Lâm Sơ Cửu rơi lệ đầy mặt, không nhận được liên mạng.

Cũng may, hệ thống bấy người này có một chỗ tốt. Sau khi cứu trị đủ số người mà hệ thống đã chỉ định, có thể đổi một ít đồ vật, thậm chí còn có quyền từ chối trị liệu. Tuy nhiên, hiện tại Lâm Sơ Cửu còn chưa tới đạt tới cấp bậc kia.

Thờ ỉm khi hệ thống giải thích về phần thưởng cho Lâm Sơ Cửu, nàng liền lặng lẽ xem xét trong khi đang tránh ở phía sau giường. Phát hiện nàng chỉ cần trị liệu mười người trở lên, sẽ có thể đổi được một ít dược vật có lực sát thương nhỏ dùng để tự bảo vệ mình.

Đây là một thứ tốt, nàng liều mạng!

Lâm Sơ Cửu nhanh chóng xem xét hệ thống phối dược, phân lượng ước chừng cho 48 người, thuốc giải độc, thuốc nước tiêu độc, thuốc chống viêm, thuốc nhỏ giọt dùng để tiêm vào tĩnh mạch và các loại thuốc viên khác cần để điều trị cho bệnh nhân. Lâm Sơ Cửu căn bản không dám lấy hết ra ngoài. Nếu nàng lấy mấy thứ này ra, làm thế nào để giải thích với bọn họ?

Hệ thống..... bấy người!

Lâm Sơ Cửu nghiêng rằng, chỉ chọn một số dược tề (thuốc đã được điều chế) thông thường, nước sát trùng, phần cầm máu, dụng cụ khâu và băng vải. Sau đó, giống như một con chuột nhỏ, kéo rương đựng của hồi môn lại, ném hết toàn bộ quần áo bên trong ra ngoài, sau đó bỏ hết dược tề vào đó.

Khắp thiên hạ, để cứu người mà phải lén lút như vậy, cũng chỉ có một mình Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu vừa mang đồ, vừa cẩn thận xem xét bốn phía, chỉ sợ bị người phát hiện.

Sau khi nguy trang xong mọi thứ, Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng thở ra, cầm một lượng thuốc trị thương cho khoảng 10 người, liền đi ra ngoài.

Thích khách nhìn thấy nàng, nhưng không thèm quan tâm đến nàng. Đối với bọn họ, muốn lấy tính mạng của Lâm Sơ Cửu, chỉ cần giơ tay lên. Nếu như Lâm Sơ Cửu chạy ra khỏi Tiêu Vương phủ, cũng chỉ bị giết nhanh hơn.

Bên ngoài đã sớm mai phục mấy trăm cung tiễn, cho dù là vào hay ra, chỉ cần có người xuất hiện ở trong phạm vi tầm bắn, đều sẽ bị cung tiễn bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Tiêu Thiên Diệu cũng nhìn thấy Lâm Sơ Cửu, nhưng hắn càng không quan tâm đến nàng. Tuy rằng Tiêu Thiên Diệu phát hiện sự khác lạ của Lâm Sơ Cửu, nhưng đúng là hắn không thèm để ý sống chết của Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Nếu Lâm Sơ Cửu muốn lên lút trốn đi, còn cầm theo một đồng đồ rồi loạn lung tung làm gì?

Nhưng rất nhanh, dù là Tiêu Thiên Diệu hay là thích khách đều phát hiện ra, bọn họ sai rồi. Lâm Sơ Cửu căn bản không phải muốn chạy trốn, mà là đi băng bó miệng vết thương cho người bị thương.

Lâm Sơ Cửu biết y thuật?

Khỏe mắt loé lên ánh sáng, quét qua người Lâm Sơ Cửu, bồi được, băng bó, con người bình tĩnh lạnh như nước của Tiêu Thiên Diệu, nhanh chóng lóe lên một sự khó hiểu.

Nhưng Tiêu Thiên Diệu cũng không có quá nhiều thời gian để chú ý đến Lâm Sơ Cửu. Hai thích khách lúc trước vọt vào hi phòng đều là cao thủ, sau đó lại ủa vào thêm hai người, Tiêu Thiên Diệu đành phải tập trung toàn lực chú ý, để tránh khỏi bị thích khách ám toán. Phải biết rằng, kiểm trong tay đám thích khách đều đã ngâm qua độc.

Thân binh Tiêu Thiên Diệu bị thương từng người một. Tuy rằng thích khách không độc vào từ cổ họng, nhưng nếu người bị chém một đao, rất nhanh sẽ mất đi sức chiến đấu.

Khi Lâm Sơ Cửu cứu trị, liền chọn những người vừa mới bị thương, thương thế không nặng lắm. Dưới ảnh hưởng của độc tố, những thân binh không thể chiến đấu tiếp. Sau khi những người này được cứu trị xong, không bao lâu sau đã có thể khôi phục sức chiến đấu.

Khi những thân binh này nhìn thấy Lâm Sơ Cửu, mỗi người bọn họ đều cảm thấy xấu hổ, nâng thanh kiếm trước mặt để ngăn cản Lâm Sơ Cửu tới gần. *Lâm Sơ Cửu là người nào?*

Tuy rằng hiện tại nàng hơi yếu một chút, nhưng nàng thật sự không phải là một tiểu thư yếu đuối vô dụng. Nếu thật sự phải động thủ, nàng sẽ đánh không lại những thân binh này, nhưng nếu như bọn họ đã bị trúng độc thì quả thật là khó nói.

"Keng," Lâm Sơ Cửu nhấc chân lên đá bay vũ khí trong tay đối phương, khuôn mặt lạnh lùng răn dạy: "Đã trúng độc rồi mà còn lộn xộn, ngại mệnh quá dài hay sao? Nếu không muốn chết thì hãy ngoan ngoãn nằm yên cho ta."

Lâm Sơ Cửu biết bản thân mình không có loại bá khí như Tiêu Thiên Diệu, nhưng nếu kéo dài khuôn mặt xuống dưới, vẫn thực sự có thể hù dọa người, có nhiều người bệnh đều rất sợ nàng.

Tuy nhiên, thân binh của Tiêu Thiên Diệu vẫn luôn có thói quen nhìn thấy mặt lạnh của Tiêu Thiên Diệu. Bọn họ căn bản không sợ Lâm Sơ Cửu. Bọn họ chỉ nghĩ hành vi của Lâm Sơ Cửu thật là ngu xuẩn: *Nữ nhân này điên rồi đi? Nàng cho rằng mình là ai?*

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Liều mạng, không thể không lau mắt mà nhìn

Lâm Sơ Cửu mặc kệ những người này nghĩ gì, chỉ cần bọn họ ngoan ngoãn phối hợp để nàng trị liệu là được. Trong khi thân binh của Tiêu Thiên Diệu còn đang hết sức thất thần, Lâm Sơ Cửu đã lưu loát đâm xuống một kim.

"A, đau....." Phản ứng đầu tiên của thân binh chính là giãy giụa, nhưng khi Lâm Sơ Cửu phản ứng nhanh hơn, duỗi tay ấn ở trên vai đối phương, "Tin tưởng ta, ta sẽ không hại người."

Không biết là giọng nói của Lâm Sơ Cửu có lực thuyết phục, hay là thân binh bởi vì trúng độc mà không còn lực nhúc nhích. Dù sao, thân binh đã từ bỏ giãy giụa, để mặc Lâm Sơ Cửu tiêm vào.

"Thả lỏng, cơ bắp quá cứng, nó sẽ phá vỡ kim châm." Lâm Sơ Cửu được một tác lại muốn tiến một thước nói.

Việc đã đến nước này, nếu kháng cự cũng vô dụng, còn không bằng ngoan ngoãn phối hợp. Thân thể thân binh thả lỏng và phối hợp để Lâm Sơ Cửu trị liệu. Lâm Sơ Cửu cũng nở nụ cười tán dương hẳn.

Tươi cười thoáng qua của Lâm Sơ Cửu, khiến thân binh kia cho rằng mình bị hoa mắt, dùng sức chớp chớp mắt, lại nhìn Lâm Sơ Cửu, nhưng khuôn mặt nàng đã trở nên rất nghiêm túc, đừng nói cười mà ngay cả một sắc mặt tốt cũng đều không có.

Khăng định là bị hoa mắt.

Lâm Sơ Cửu đều hết lòng tập trung đến công việc của mình, căn bản không có tâm tư quan đến suy nghĩ người khác. Sau khi tiêm thuốc giải độc, Lâm Sơ Cửu bắt đầu rửa sạch dư độc giúp thân binh, băng bó lại miệng vết thương.

Lâm Sơ Cửu từng ngốc ở phòng cấp cứu một năm, cho nên rất thuần thục đối với việc xử lý miệng vết thương. Tuy rằng dư độc có hơi phiền toái một

chút, nhưng cũng chỉ tốn nhiều hơn một phút đồng hồ mà thôi.

Trước sau không vượt qua thời gian một nén hương, nàng đã xử lý tốt một người bị thương, hệ thống Y Sinh cũng trao cho nàng một chút giá trị thành tích.

Chỉ cần 10 điểm, chỉ cần tích lũy đến giá trị thành tích là 10 điểm, Lâm Sơ Cửu có thể đổi một túi thuốc bột mê dược có hiệu quả rất mãnh liệt dùng để phòng thân. Hướng về phía mục tiêu này, nhiệt tình của nàng tăng thêm mười phần.

Bởi vì nàng thực sự cần đến túi thuốc bột kia, dùng để giải quyết nguy cơ trước mắt ở Tiêu Vương phủ.....

Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, trong khoảng thời gian ngắn, nàng căn bản không có biện pháp chạy thoát khỏi tay người nam nhân Tiêu Thiên Diệu.

Vì vậy, để có thể lưu lại lâu hơn một chút ở Tiêu Vương phủ, Lâm Sơ Cửu chỉ có thể nỗ lực tạo ra ấn tượng tốt, khiến Tiêu Thiên Diệu nhìn thấy tác dụng của nàng. Như vậy, ngay cả khi hấn chán ghét nàng cũng đừng lấy mạng của nàng, hoặc là đẩy nàng ra ngoài chịu chết.

Trường hợp thứ nhất thành công, những thân binh bị thương phía sau phi thương phối hợp. Thậm chí không cần Lâm Sơ Cửu mở miệng, thân binh vừa mới được thanh trừ độc, liền tới giúp nàng thuyết phục đồng bạn, kéo đồng bạn bị thương tới an mệnh đất an toàn, để nàng thuận tiện trị liệu.

Có sự phối hợp của những người này, quá trình trị liệu kế tiếp rất thuận lợi. Tuy nhiên, bởi vì một số thân binh có thương thế nghiêm trọng hơn, Lâm Sơ Cửu phải dành nhiều thời gian hơn, thời gian dành ra gần ba mươi phút, rốt cuộc nàng cũng đạt được 10 điểm giá trị thành tích.

Nghe thấy hệ thống nhắc nhở, có 10 điểm giá trị thành tích, trong mắt Lâm Sơ Cửu lóe lên một tia ánh sáng. Nàng đang muốn đi lấy phần thưởng, nhưng thật không may, một thân binh bị đâm qua bụng đã được đưa đến trước mặt Lâm Sơ Cửu.

"Lâm cô nương, cầu xin người xem giúp Tào Lâm, hấn, hấn có phải muốn chết hay không....." Thân Binh đỡ người bị thương ở bụng, ruột đã tràn ra ngoài, vẻ mặt hiện lên lo lắng.

"Đừng nóng vội, để ta nhìn xem." Lâm Sơ Cửu tiến lên và kiểm tra vết thương của Tào Lâm, lại xem xét đồng tử và nhịp tim Tào Lâm, sắc mặt nàng trở nên tốt hơn: "Không nguy hiểm đến tính mệnh, các người không cần lo lắng."

"Lâm cô nương, người nói là sự thật chứ? Ruột Tào Lâm đều đã ra ngoài." Thân binh đưa Tào Lâm tới lau mặt một phen, thần sắc có vài phần lo âu.

"Không chết được, ta sẽ nhét trở lại cho hấn." Lâm Sơ Cửu nói rất chắc chắn, khiến mọi người vốn đang bất an dần dần trở nên yên tâm.

Tuy rằng phương pháp băng bó vết thương của Lâm Sơ Cửu cho bọn hấn rất là kỳ quái, nhưng hiện tại cũng không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có hiệu quả, có thể cứu mệnh là được.

Mặc dù Lâm Sơ Cửu vội vã muốn đi đổi thuốc bột tự bảo vệ mình, nhưng cũng không dám để đó mặc kệ Tào Lâm. Trước tiên, nàng cần phải tìm được tễ giải độc cho Tào Lâm. Quay đầu lại nhìn về phía dụng cụ của mình, phát hiện được mà nàng lấy ra căn bản đã không đủ dùng, nàng không quay về không được.

"Các người, ai yểm hộ ta một chút, ta về phòng lấy được." Lâm Sơ Cửu chỉ chỉ những thân binh đang đánh nhau kịch liệt với đám thích khách, lại chỉ chỉ về phía hi phòng.

"Lâm cô nương, người để được ở đâu? Ta đi vào và lấy giúp người." Hán tử đưa Tào Lâm tới, đánh giá sẽ rất khó khăn nếu đưa Lâm Sơ Cửu đi vào, quyết định tự mình mạo hiểm.

"Ta mang đến quá nhiều được, người không biết lấy cái gì, hơn nữa ngoại trừ được, ta còn muốn lấy những thứ khác." Lâm Sơ Cửu một lòng muốn đổi lấy thuốc bột kia ra ngoài, giải quyết tốt nguy cơ trước mắt.....

Tiêu Thiên Diệu cảm thấy bất mãn với hôn sự này, lại chán ghét nàng. Vì vậy, lần này nàng thật sự muốn cho hấn thấy sự hữu dụng của nàng, sau đó có thể cho nàng một con đường sống, đúng không?

"Được, Lâm cô nương, người để ý một chút, ta sẽ yểm hộ người đi vào." Thân binh đưa Tào Lâm tới, cắn răng gật đầu. Bọn họ không biết Lâm Sơ Cửu có phải người tốt hay không, nhưng Lâm Sơ Cửu cứu nhiều huynh đệ bọn họ như vậy cũng không phải là giả, bọn họ coi như đánh cuộc một phen.

Nếu thua, liền giết Lâm Sơ Cửu và chôn cùng với huynh đệ hấn, nghĩ chắc chủ tử cũng sẽ không nói gì.

"Ta rất nhanh sẽ quay lại, các người đừng di động hấn, hấn tạm thời không nguy hiểm đến sinh mệnh." Lâm Sơ Cửu dặn dò một câu, lập tức đứng dậy chạy về phía hi phòng.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong hi phòng, bốn gã thích khách đang công vây Tiêu Thiên Diệu, đã có vài phần nóng vội. Một người trong đó nhìn thấy Lâm Sơ Cửu tiến vào, nghĩ đến hành động cứu người vừa rồi của Lâm Sơ Cửu, lập tức muốn bắt Lâm Sơ Cửu để làm con tin, nhìn xem có thể uy hiếp được Tiêu Thiên Diệu hay không.....

Đương nhiên, nếu không uy hiếp được Tiêu Thiên Diệu cũng không quan hệ gì, cùng lắm thì giết chết Lâm Sơ Cửu.

Nhóm thích khách phối hợp ăn ý, người nọ vừa nhắm mắt, ba người khác lập tức minh bạch tâm tư của hắn. Ba người đồng thời ra tay tấn công Tiêu Thiên Diệu, để tạo cơ hội cho tên thích khách kia.

Lâm Sơ Cửu vừa tiến đến, lập tức nhìn thấy sát thủ chạy về phía nàng, duỗi tay ra muốn bắt lấy nàng.

"Hỗn đản." Sắc mặt Lâm Sơ Cửu đại biến, liên tục lui về phía sau, thân mình khó khăn đã tránh đi công kích của đối phương, nhưng rất nhanh đối phương lại ra tay lần nữa.

Tuy rằng Lâm Sơ Cửu không biết võ công, nhưng cũng từng âm thầm tập mấy chiêu thuật để phòng thân. Mặc dù thể lực thân thể này không lớn, nhưng cũng may vẫn đủ linh hoạt, vì thế nàng có thể dùng động tác linh hoạt mà tránh đi một vài lần công kích.

Tiêu Thiên Diệu cố hết sức đánh đối phương thối lui, nhanh chóng quét ánh mắt về phía Lâm Sơ Cửu một cái, những thấy Lâm Sơ Cửu có chút cứng như bình hoa, lập tức lau mắt nhìn nàng, khá gần là như thế, nhưng Tiêu Thiên Diệu hoàn toàn không tính sẽ ra tay cứu Lâm Sơ Cửu.

Thân binh ngoài phòng nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang bị quẩn quanh, thật ra rất muốn ra tay, cũng không phải bọn họ lo lắng nhiều cho Lâm Sơ Cửu, mà là Tào Lâm còn đang chờ Lâm Sơ Cửu đến cứu. Chỉ là, chính bọn họ cũng đang bị thích khách bên ngoài cuốn lấy thân mình không thể thoát ra, có tâm nhưng cũng vô lực.

Trốn tránh bên trái bên phải, bắt quá sau mấy chiêu, Lâm Sơ Cửu trở nên chật vật hoảng loạn, hơi thở chậm lại. Lâm Sơ Cửu biết bản thân mình không căng được bao lâu nữa, mà lúc này cũng không có người nào sẽ tới cứu nàng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ngay cả khi nàng cứu thân binh Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu cũng không có hy vọng xa vời rằng Tiêu Thiên Diệu hoặc là thân binh hắn sẽ tới cứu mình. Mặc kệ là ở Lâm phủ hay là Tiêu Vương phủ, nàng đều chỉ có một người, muốn sống sót nhất định phải dựa vào chính mình.

Tuy nhiên cứng đối cứng, nàng căn bản không phải là đối thủ của thích khách, dựa vào sự chênh lệch giữa nàng và thích khách, không quá ba chiêu nàng lập tức sẽ bị thích khách bắt lấy, mà một khi nàng bị bắt đi, không thể nghi ngờ hẳn là phải chết!

Vì để sống sót, Lâm Sơ Cửu không thể không chiến đấu một phen.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhận sai, công kích không khác biệt

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lâm Sơ Cửu rất rõ ràng, lúc này sẽ không có người nào đến cứu nàng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình!

Khi thích khách hắc y lại xông lên lần nữa, Lâm Sơ Cửu không hề tránh né, mà là nghiêng thân mình đi, lộ ra vai trái.

Đương nhiên không bỏ qua cơ hội, thích khách hắc y nhìn thấy sơ hở của Lâm Sơ Cửu, không cần suy nghĩ lập tức duỗi tay để bắt.

Răng rắc.....

Lâm Sơ Cửu nghe thấy âm thanh xương cốt bị lệch khớp. Lâm Sơ Cửu đau đớn xuyên tim khiến sắc mặt biến đổi, không tránh khỏi không tự chủ được kêu đau một tiếng, trong lòng lại càng mắng to: *Thật sự rất đau!*

Nhưng cho dù là như vậy, Lâm Sơ Cửu cũng không hề di chuyển, mặc dù tên thích khách lại đè vai trái của nàng. Thay vào đó, Lâm Sơ Cửu nhanh chóng truy cập vào hệ thống Y Sinh, dùng giá trị thành tích 10 điểm của mình vừa mới tích lũy được, đổi thành thuốc bột tự bảo vệ tính mạng do hệ thống cung cấp.

Dược hiệu của thuốc bột này rất mạnh, khi đối hệ thống liền nhắc nhở nàng: Một bọc nhỏ, có thể hạ gục một trăm đầu voi.

Lâm Sơ Cửu lấy được thuốc bột, thích khách hắc y trước người cũng đã nắm được nàng, chế trụ cổ nàng: "Không muốn chết thì đừng động đây!"

"A....." Lâm Sơ Cửu không thể nhắc người lên để thở, hô hấp cứng lại, khuôn mặt đã chuyển sang màu tím đỏ.

Thích khách hắc y căn bản không xem xét tình trạng của nàng, kéo Lâm Sơ Cửu đi về phía Tiêu Thiên Diệu: "Tiêu Vương gia, tân nương tử của ngươi đang ở trên tay ta, ngươi....."

Thích khách hắc y còn chưa nói hết lời, đã thấy một mảnh bột phấn màu trắng được ném về phía mặt mình: "Không tốt."

Thích khách hắc y kêu to một câu, lập tức buông Lâm Sơ Cửu ra, ngừng thờ và liên tục lui về phía sau, tuy nhiên.....

Chậm!

Lâm Sơ Cửu đã rải một phần ba lượng bột vào hắc, thích khách hắc y khó khăn lắm mới lui được ba bước, sau đó ngã quỵ trên mặt đất.

"Bịch" một tiếng, không chỉ có Tiêu Thiên Diệu, ngay cả ba thích khách khác trong hi phòng cũng cả kinh. Ba người nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, quyết định để hai người có võ công cao cuốn lấy Tiêu Thiên Diệu, một người khác quay đi giết Lâm Sơ Cửu.

"Ta đang lôi kéo cừu hận sao?" Lâm Sơ Cửu bất chấp đau đớn trên vai, nhanh chóng lui về phía sau.

Thích khách vừa rồi vì không phòng bị nên mới bị mắc mưu, hiện tại nàng cũng không dám cam đoan, tùy tay rải một chút thuốc bột có thể sẽ phóng trúng người, hơn nữa nàng cũng không có nhiều thuốc bột để lãng phí như vậy.

Vết thương trên vai khiến Lâm Sơ Cửu đau đến nổi nghiêng răng. Mỗi một bước đi của Lâm Sơ Cửu đều đau thấu tim. Tuy nhiên, đó cũng không phải là điều khiến Lâm Sơ Cửu đau đầu, điều khiến Lâm Sơ Cửu đau đầu chính là, thích khách đang ngăn chặn đường đi ra ngoài của nàng, nàng chỉ có thể lui về phía bên trong, nhưng bên trong.....

Chỉ có một chiếc giường cùng với một bức tường, nàng có thể thối lui đến đâu?

Loảng xoảng..... Lâm Sơ Cửu va vào cái bàn phía sau, cái bàn lung lay một chút, những chén rượu trên mặt bàn đánh vào cùng nhau, bình rượu đánh vào bình rượu, Lâm Sơ Cửu dùng ống tay áo vờ nhẹ khiến chúng rơi trên mặt đất. Mùi hương của rượu tản ra, khi ngửi được mùi rượu, trước mắt Lâm Sơ Cửu sáng ngời: Rượu mạnh có thể đốt cháy, rượu giao bôi khẳng định không phải là rượu mạnh, không chắc có thể bốc cháy, nhưng.....

Nàng có còn!

Trời không tuyệt đường người!

Lâm Sơ Cửu cũng không quan tâm có người chú ý tới nàng hay không, lấy một lọ còn "ra khỏi không khí mỏng", chạy về phía ngọn đuốc long phượng hi đang cháy.

Xoẹt..... Một tiếng, còn tiếp xúc với ngọn lửa. Ngọn lửa nháy mắt bùng lên, Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng đập ngay vào mặt, dường như có thể đốt cháy người.

Lâm Sơ Cửu cũng không dám dừng lại lâu, tùy tay nắm một vốc thuốc bột, ném vào phía trên ngọn lửa.

Dược hiệu của mê dược đều giống nhau, sau khi bị đốt thì hiệu quả càng rõ ràng hơn. Lâm Sơ Cửu cảm thấy có một đoàn khói mê ập vào trước mặt, may mà nàng đã che miệng mũi lại trước một bước, ngừng hô hấp lại, mới không hít mê dược vào trong phế quản.

Thích khách hắc y phòng bị Lâm Sơ Cửu rải mê dược, nhưng lại không nghĩ đến Lâm Sơ Cửu sẽ dùng biện pháp thiêu đốt, chỉ hít một hơi, liền cảm giác trước mắt tối sầm, vốn định muốn cố giữ lâu hơn một chút, nhưng.....

"Bịch....." Phía sau bị đánh một gậy, thích khách hắc y rốt cuộc không chịu đựng nổi, lảo lảo một chút liền ngã quỵ trên mặt đất.

Người đánh một gậy phía sau tất nhiên là Lâm Sơ Cửu, thành công giải quyết nguy hiểm, nhưng Lâm Sơ Cửu cũng không dám đi về phía trước để tìm đường chết, mà là tiếp tục giống như một con chuột nhỏ, kín đáo trốn ở góc phòng, từ trong hệ thống Y Sinh lấy ra nước thuốc giải dược của mê dược.

Một chiếc bình nhỏ nước thuốc màu xanh biếc, chỉ cần đưa vào mũi ngửi một cái là được.

Lâm Sơ Cửu nghẹn nửa ngày không dám thở ra, cả khuôn mặt đã nhanh chóng chuyển sang màu tím, ngay khi lấy được nước thuốc và không nói gì, kết quả.....

Hương vị cay độc gay mũi, thiếu chút khiến Lâm Sơ Cửu bị sặc chết.

"Đây là nước ớt cay sao?" Mũi Lâm Sơ Cửu đỏ bừng, nước mắt nước mũi tràn ra.

Cũng may hương vị tuy rằng khó ngửi một chút, nhưng hiệu quả lại thật sự tốt, ít nhất Lâm Sơ Cửu có thể hô hấp bình thường, không cần lo lắng bị gục xuống bởi mê dược của chính mình.

Sau khi thành công giải trừ nguy hiểm cho mình, Lâm Sơ Cửu lập tức lấy ra các dụng cụ và dược vật cần thiết để trị liệu cho Tào Lâm, tìm một cái rương trang sức để cất trang, đồ hết toàn bộ trang bên trong ra ngoài, tạm thời dùng nó làm hòm thuốc.

Cái rương cũng không nhỏ, một lúc đã tràn đầy. Lâm Sơ Cửu ước tính sau khi trị liệu xong cho Tào Lâm, có thể sẽ thừa lại một chút.

Tuy rằng hệ thống Y Sinh thực sự hổ người, nhưng mục đích căn bản của nó vẫn là cứu người, vì vậy mỗi lần đều cung cấp đầy đủ số lượng dược, Lâm Sơ Cửu cũng không cần phải lo lắng sẽ dùng không đủ.

Vai trái bị thương do thích khách nắm lấy, hiện tại vẫn còn rất đau, căn bản không thể nào xách vật nặng. Lâm Sơ Cửu chỉ có thể dùng một tay xách hòm thuốc lên. Khi nàng vừa mới xách hòm thuốc lên, đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại nhìn thấy.....

Tiêu Vương Tiêu Thiên Diệu, *hắn... hắn... hắn.....*

"Là ta hoa mắt sao?"

Lâm Sơ Cửu tròn tròn mắt, Tiêu Thiên Diệu được các thái y chuẩn đoán tàn phế, thật sự đứng lên!

Thế giới này thật là huyền diệu!

"Nguyên lai, hai chân ngươi không bị phế." Thích khách hắc y đã bị sốc, cũng không thua kém Lâm Sơ Cửu.

"Nếu đã biết, vậy lưu mạng lại." Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu không đổi, thay đổi cách tấn công, trường kiếm đã tới gần trước mặt hai tên thích khách.

Võ công của hai tên thích khách không yếu, có thể xem là hai kẻ có thực lực mạnh nhất trong đám thích khách, nhưng bọn họ vừa mới hút vào không ít mê dược. Mặc dù có thể dùng nội lực chống cự một hồi, nhưng thực lực đã suy giảm rất nhiều. Lâm Sơ Cửu còn chưa hoàn hồn, Tiêu Thiên Diệu đã giải quyết xong bọn họ.

Kiểm thật là nhanh!

Lâm Sơ Cửu không hiểu gì về vũ khí lạnh, nhưng nàng biết Tiêu Thiên Diệu rất lợi hại, chỉ là nàng không thấy vui chút nào, bởi vì.....

Nàng dường như đã biết quá nhiều, nếu hiện tại chạy có kịp không?

Lâm Sơ Cửu muốn khóc, lén lút lui về phía sau để trốn, nhưng đã không còn kịp!

Ngoài phòng, thích khách lẫn thân binh đều chịu ảnh hưởng của mê dược, thể lực dần dần không thể nào chống đỡ, tất cả đều ngã xuống đất. Tiêu Thiên Diệu nhìn thoáng qua nhưng không tính sẽ đi ra ngoài, mà là xoay người đi về phía Lâm Sơ Cửu.

Lấy trường kiếm đâm máu chỉ về phía Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu bước đi rất chậm. Ban đầu, khoảng cách hai người chỉ tầm ba năm bước chân, mũi kiếm đã để ở giữa trán Lâm Sơ Cửu, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức một cái, Tiêu Thiên Diệu đã có thể lấy tính mạng Lâm Sơ Cửu.

"Lâm Sơ Cửu, ngươi nói bốn Vương nên làm gì với ngươi bây giờ?" Mối mòng của Tiêu Thiên Diệu khẽ mở, con ngươi sâu thẳm không hề có một tia độ ẩm, quanh thân tản ra sát khí lạnh băng. Lâm Sơ Cửu nuốt nước miếng một cái, rất phối hợp gơ hai tay lên: "Vương gia, có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói."

Người nam nhân này thật sự muốn giết nàng!

"Biết bí mật của bốn vương, ngươi chỉ có một kết cục." Tiêu Thiên Diệu thừa nhận, hiện tại hắn cảm thấy thực sự rất hứng thú với Lâm Sơ Cửu, tuy nhiên.....

Trước đây, khi sự tình hôm nay chưa xảy ra, Lâm Sơ Cửu còn có thể sống lâu thêm vài ngày, hiện tại hắn cần phải giết người diệt khẩu!

Tiêu Thiên Diệu căn bản không cho Lâm Sơ Cửu cơ hội nói chuyện, cổ tay vừa động, không chút do dự đâm kiếm vào giữa trán Lâm Sơ Cửu, "Lâm Sơ Cửu, kiếp sau đầu thai thì sáng mắt hơn một chút."

Kiểm khí sắc bén ập vào trước mặt, sắc mặt Lâm Sơ Cửu trắng bệch, không thể lui.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Áp lực, tìm đường sống.....

Edit & Dịch: Emily Ton.

Một kiếm của Tiêu Thiên Diệu tuy rằng không dùng hết toàn lực, nhưng đối thường nhân mà nói, tốc độ của kiếm là cực kỳ nhanh. Hắn không cho rằng Lâm Sơ Cửu có bản lĩnh tránh thoát một kiếm này của hắn, nhưng hiện thực lại là..... hắn đã đánh giá thấp Lâm Sơ Cửu!

Trong nháy mắt khi mũi kiếm đâm vào giữa trán Lâm Sơ Cửu, nàng đột nhiên quay lưng lại, hạ eo xuống một cái, cong lưng chín mươi độ, một kiếm của Tiêu Thiên Diệu đâm vào không khí.

Mà điều này còn chưa khiến cho Tiêu Thiên Diệu khiếp sợ, khiến cho Tiêu Thiên Diệu khiếp sợ chính là, eo của Lâm Sơ Cửu mềm mại đến trình độ

đáng kinh ngạc.

Lâm Sơ Cửu uốn cong eo một cách dễ dàng, lập tức đứng lên và đánh về phía hắn.

Hơn nữa, không biết từ khi nào tay phải của Lâm Sơ Cửu đã nắm một thanh đao nhỏ, thanh đao kia vừa lúc để ở trước ngực hắn, chỉ cần thọc về phía trước một cái, hắn lập tức sẽ bị mất mạng. Đương nhiên, lúc này kiếm của hắn cũng đã đặt ở trên cổ Lâm Sơ Cửu.

"Vương gia, ngươi đã bắt cần." Tay phải Lâm Sơ Cửu nắm đao, chỉ có khoảng cách một quyền với Tiêu Thiên Diệu, chỉ cần nhẹ nhàng hít thở một hơi là có thể ngửi được mùi lành hương trên người Tiêu Thiên Diệu.

"Bốn Vương đã xem thường ngươi." Tiêu Thiên Diệu lạnh lùng mở miệng, con ngươi sâu thẳm càng thêm bình tĩnh, không có một chút thay đổi cảm xúc.

Hắn không phải đã bắt cần, mà là hiện tại hắn quá yếu. Tuy rằng hắn không chịu ảnh hưởng của mê dược, nhưng trải qua một hồi ác chiến, lại buộc phải đứng dậy, hắn chỉ mạnh hơn so người thường một chút.

Hắn đã thấy động tác của Lâm Sơ Cửu, nhưng vì thân thể quá yếu nên không thể ứng đối đúng lúc, mới khiến Lâm Sơ Cửu có cơ hội rẻ mặt này.

Tiêu Thiên Diệu hơi dùng lực một chút, đề mũi kiếm ở trên cổ Lâm Sơ Cửu, rất nhanh liền chảy ra một vệt máu, nàng nhún mày: "Vương gia, có thể đòi thanh kiếm một chút hay không."

Công bằng một chút được không, nàng vẫn chưa hề thương tổn hắn.

"Tay bốn Vương hơi run, cầm kiếm không vững." Tiêu Thiên Diệu rũ mắt xuống, nhìn lướt qua tay nắm đao của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu nắm đao rất chắc, không giống một nữ nhân chút nào.

"Vương gia, vui đùa này không buồn cười chút nào." Lâm Sơ Cửu tròn mắt: "Vương gia hẳn là minh bạch, ta không có ác ý, hãy thả ta....."

Một chữ cuối cùng, bị gián đoạn bởi một mũi tên phá không lao đến.....

"Tạch, tạch, tạch!"

Ba mũi tên dài liên tiếp, cắt qua không khí, với tốc độ nhanh như sét đánh, phóng tới Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu.

"Đáng chết!"

Lúc này Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu cũng bất chấp sự uy hiếp của đối phương. Tiêu Thiên Diệu phản ứng rất nhanh, tên dài vừa mới bắn ra, trường kiếm trong tay hắn lập tức vung lên.

"Keng," một tiếng, trường kiếm chém ra, đánh gãy mũi tên bắn về phía Tiêu Thiên Diệu. Mà Lâm Sơ Cửu chỉ chậm hơn hắn một bước, đao phẫu thuật để ở ngực Tiêu Thiên Diệu, cũng vung ra một cái và gạt mũi tên bay ra ngoài.

Dao phẫu thuật đánh ra giữa không trung, đẹp như chiếc cối xay gió, "cách," một tiếng, vừa lúc đánh trúng mũi tên thứ hai. Tuy nhiên.....

Còn có mũi tên thứ ba!

Mũi tên thứ ba cũng nối đuôi bay tới, căn bản không cho Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu thời gian thở dốc, nếu như Tiêu Thiên Diệu vẫn mạnh mẽ như cũ, chỉ cần một cái phát tay, là có thể đánh rơi mũi tên thứ ba, nhưng thân thủ hắn hiện tại.....

Chỉ có thể né tránh!

Khi mũi tên thứ ba tới gần, Tiêu Thiên Diệu cúi đầu nhìn thoáng qua Lâm Sơ Cửu, không biết vì sao, tay đột nhiên nhanh hơn đầu một bước. Khi hắn còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, tay phải đã tự động ôm ở trên eo Lâm Sơ Cửu, nhẹ nhàng nhảy đến nơi an toàn.

"Bịch....." Một tiếng, hai người đồng thời ngã trên giường lớn màu đỏ, nhân tiện lăn một vòng.

"A....."

Bị ngã xuống rất mạnh, vai trái bị thương trực tiếp bị đánh vào trên ván giường, Lâm Sơ Cửu đau đến nỗi la lên một tiếng, sắc mặt hoàn toàn không còn chút máu, trán ứa ra mồ hôi lạnh. Nhưng, không đợi nàng có phản ứng lại, người đã bị Tiêu Thiên Diệu đè ở dưới thân.

"Lâm Sơ Cửu, bốn vương cho ngươi lựa chọn con đường thứ hai. Ngươi nói, bốn vương nên giết ngươi diệt khẩu, hay là nên độc chết ngươi?" Tiêu Thiên Diệu bóp chặt cổ Lâm Sơ Cửu, giọng nói mang theo ý lạnh tận xương.

Lâm Sơ Cửu không chút nghi ngờ người nam nhân này thật sự sẽ giết nàng, lẽ ra nàng nên cố gắng khuyên bảo, giải thích lợi hại với Tiêu Thiên Diệu, cầu xin Tiêu Thiên Diệu buông tha nàng, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu nổi giận!

Nàng thật sự đã nổi giận!

Khi nàng trở thành bác sỹ phẫu thuật nổi tiếng của quốc gia M, nhất là sau khi thành danh, nàng chưa từng bị người uy hiếp qua như thế, càng chưa từng có uất ức qua như vậy.

Nàng liên tục nhượng bộ, lần nữa biểu hiện ra thành ý của mình, nhưng nam nhân này vẫn không chịu buông tha nàng, vẫn muốn lấy tính mạng nàng như cũ, nàng còn nhẫn làm gì?

Lâm Sơ Cửu không nổi giận, coi như nàng là bánh bao mềm, muốn chèn ép như thế nào thì chèn ép như thế hay sao?

Tiêu Thiên Diệu, hôm nay bốn cô nương sẽ khiến cho người nhìn thấy rõ ràng, kết cục của việc coi thường nữ nhân!

Lâm Sơ Cửu căm tức nhìn Tiêu Thiên Diệu, tay phải nhắm ngay huyệt vị sau lưng Tiêu Thiên Diệu, xác định Tiêu Thiên Diệu không có phòng bị với nàng, Lâm Sơ Cửu không chút do dự kéo hẳn xuống: "Tiêu Vương gia, người lại bắt cân!"

"Ngô....." Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu biến đổi, muốn tăng thêm lực đạo để bóp Lâm Sơ Cửu, nhưng.....

Hắn căn bản không thể dùng lực!

"Lâm Sơ Cửu!" Tài năng của nàng ẩn giấu thật sâu, người của hắn cư nhiên không thể tra ra được chút nào về nàng.

"Tiêu Vương gia, ta....." Lâm Sơ Cửu xoay người một cái, đè Tiêu Thiên Diệu ở dưới thân, đùi phải để ở giữa háng của Tiêu Thiên Diệu, học giọng điệu của Tiêu Thiên Diệu, thấp giọng nói: "Người nói là ta nên phế hoàn toàn hai chân của người, hay là nên phế đi chân thứ ba của người?"

"Người sẽ không dám!" Tiêu Thiên Diệu mang vẻ mặt chắc chắn. Tuy rằng bị Lâm Sơ Cửu ám toán, nhưng trên mặt lại không hề có nửa điểm kinh hoàng, giống như người bị Lâm Sơ Cửu uy hiếp không phải là hắn.

Bộ dạng bình tĩnh này thật đúng là khiến người phải nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì.....

Nàng đúng thật là không dám!

Nếu phế Tiêu Thiên Diệu, hoặc là giết Tiêu Thiên Diệu, sau đó nàng phải gì tiếp theo? Nàng phải chạy trốn tới nơi đâu?

Địa phương quý quai như Lâm gia, nàng không thể quay về, cho dù có thể quay về, nàng sẽ chỉ tự tới cửa tìm chết. Với bộ dáng "mảnh mai" của nàng, phòng chừng vừa ra khỏi thành lập tức sẽ bị người theo dõi, đến lúc đó chết như thế nào đều không thể nói trước.

Nghĩ tới nghĩ lui, ở thế giới hoàn toàn xa lạ này, cũng chỉ có Tiêu Vương phủ là tương đối an toàn đối với nàng.

Tưởng tượng như vậy, lửa giận của Lâm Sơ Cửu đã tiêu tan ba phần.

Ài, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lâm Sơ Cửu không còn sức lực ghé vào trên người Tiêu Thiên Diệu, ủy khuất nói: "Tiêu Vương gia, nếu như người đã biết ta không dám giết người, vậy cũng nên biết ta không hề có ác ý đối với người và toàn bộ Vương phủ, cũng không phải là quân cờ của Thái tử và Lâm tướng."

"Ta biết người bất mãn đối cộc hôn sự này, nhưng cộc hôn sự này cũng không phải do ta cưỡng cầu. Hoàng Thượng chỉ hôn nên ta cũng không có lựa chọn khác. Hiện tại hai người chúng ta đều bị cột vào cùng nhau, cũng coi như chúng ta là người cùng thuyền. Nếu người xảy ra chuyện gì thì ta khẳng định cũng sống không được, ta tuyệt đối là người thứ nhất không hy vọng người sẽ xảy ra chuyện gì."

Lâm Sơ Cửu vừa nói, vừa chú ý tới biểu tình của Tiêu Thiên Diệu, nhưng khuôn mặt Tiêu Thiên Diệu luôn luôn không có biểu tình gì, thậm chí bị Lâm Sơ Cửu đè ở dưới thân, cũng không hề có phản ứng, khiến Lâm Sơ Cửu căn bản không thể đoán được Tiêu Thiên Diệu đang nghĩ thế nào.....

Nhìn chằm chằm vào Tiêu Thiên Diệu nửa ngày, sắc mặt Tiêu Thiên Diệu vẫn không thay đổi như cũ, trước sau vẫn là khuôn mặt chết người. Lâm Sơ Cửu chỉ có thể căng da đầu và tiếp tục nói: "Tiêu Vương gia, chúng ta đã thành thân, hiện tại ta là thê tử của người, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta khẳng định sẽ đứng ở phía bên người, hơn nữa tuyệt đối sẽ không bán đứng người, người có thể cho ta một con đường sống hay không?"

Nói xong lời nói cuối cùng, Lâm Sơ Cửu đều cảm thấy bản thân mình thật sự là quá đáng thương.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tin tưởng, không còn đường sống

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tuy rằng sau khi trở thành thiên kim Lâm phủ, nàng không cần đối mặt với nghiêm hình khảo vấn. Nhưng, Lâm Sơ Cửu lại phát hiện bản thân mình thời thời khắc khắc đều có nguy hiểm tới tính mạng. Nàng vốn tưởng rằng nhảy ra khỏi Lâm phủ sẽ thực sự an toàn, nhưng kết quả thì sao?

Tiêu Vương phủ càng nguy hiểm hơn so với Lâm phủ!

Vốn tưởng rằng Tiêu Vương gia tàn phế, kỹ năng y thuật của nàng sẽ có chỗ hữu dụng, nhưng thực tế thì sao?

Nàng cư nhiên không biết vì sao xui xẻo phát hiện ra bí mật của Tiêu Thiên Diệu, đây quả thực chính là tìm chết!

Lâm Sơ Cửu khóc không ra nước mắt, nửa ngày không có được câu trả lời của Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu rầu rĩ thức giục một câu: "Tiêu Vương gia, ngươi có thể trả lời chắc chắn được không?"

Nếu không cho nàng cơ hội để sống, nàng cũng có thể thành cái đệm lưng. Nàng, Lâm Sơ Cửu luôn luôn không thích bị thua, cá trong áo vẫn tốt hơn cá chết.

"Cho ngươi câu trả lời chắc chắn? Ngươi muốn bản Vương chắc chắn cho ngươi điều gì?" Tiêu Thiên Diệu đây là lần đầu tiên gần gũi với nữ nhân như vậy, phát hiện Lâm Sơ Cửu tựa hồ không giống như những nữ nhân khác, hắn không cảm thấy chán ghét, hắn dường như không bài xích khi gần gũi với Lâm Sơ Cửu.

Hơn nữa, gần gũi đánh giá Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu cảm thấy nữ nhân này tựa hồ lớn lên thực sự không tệ, đặc biệt là cặp mắt sáng ngời, rõ ràng trong sáng, nhấp nháy tựa như có thể nói.

Lâm Sơ Cửu, lớn lên không tệ.

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không biết Tiêu Thiên Diệu đang suy nghĩ gì, chỉ trôi thê: "Tiêu Vương gia, ngươi có thể cho ta một đường sống hay không? Ta thề với trời, ta tuyệt đối sẽ không bán đứng ngươi."

"Một lời thề mà thôi, ngươi cho rằng bản Vương sẽ tin?" Tiêu Thiên Diệu thả lỏng thân mình, nằm thẳng ở trên giường, không có một chút nóng nảy.

"Ta nói đều là lời nói thật, ta không thể cũng không dám phản bội ngươi. Ngươi cũng biết cha ta là người nào, hắn tuyệt đối không đáng tin cậy. Ta đắc tội Lâm phủ nhân, muội muội tương lai sẽ là thái tử phi kia nhất định sẽ không bỏ qua ta. Ngươi là chỗ dựa lớn nhất của ta, ta so bất luận kẻ nào đều hy vọng Vương gia ngươi càng ngày càng tốt." Lâm Sơ Cửu nói lời nửa thật nửa giả, tuy rằng nàng cần sự giúp đỡ của Tiêu Thiên Diệu, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn không nghĩ sẽ dựa vào Tiêu Thiên Diệu.

"Phải không?" Tiêu Thiên Diệu nhún lông mày, ngay khi Lâm Sơ Cửu cho rằng Tiêu Thiên Diệu sẽ buông mình ra, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại không hề tâm nói: "Ngươi không phản bội bản Vương, bản Vương không thể giết ngươi sao?"

Đây tuyệt đối không phải câu hỏi, đây là lời chất vấn!

"Không phải như vậy....." Lâm Sơ Cửu mở miệng, nhưng lời nói còn chưa nói xong đã bị Tiêu Thiên Diệu ngắt lời: "Nếu không phải như vậy, bản Vương hà tất lưu lại mạng nhỏ của ngươi, vừa lúc hôm nay hỗn loạn lớn như vậy, nói ngươi chết ở trong tay thích khách, ngươi nghĩ có được hay không?"

Mấy chữ cuối cùng nói cực mềm mại nhẹ nhàng, nhưng Lâm Sơ Cửu nghe thấy lại khiến lòng tơ dưng đứng, giống như bị gió mạnh thổi qua.

"Vương gia, điều này thật sự không buồn cười chút nào." Lâm Sơ Cửu gần như muốn khóc, người nam nhân này thật đúng là dầu muối không thể ăn.

"Không buồn cười? Bản Vương chưa bao giờ nói giỡn, bản Vương không thể nghĩ ra được lý do lưu ngươi một mạng, không cần người sống, bản Vương lưu ngươi lại thì có gì để dùng?" Tiêu Thiên Diệu nói với tốc độ rất chậm, vẻ mặt nghiêm túc, khiến người không tự chủ được chú ý tới lời hắn nói, vì thế nên đã xem nhẹ thứ khác.

Lâm Sơ Cửu đang nằm trên người Tiêu Thiên Diệu, cách Tiêu Thiên Diệu rất gần, nhưng nàng không hề phát hiện ra, tay Tiêu Thiên Diệu đang động. Lâm Sơ Cửu lúc này chỉ nghĩ, muốn làm thế nào mới có thể khiến Tiêu Thiên Diệu đánh mất ý niệm giết nàng.

Lâm Sơ Cửu vội vàng nói: "Vương gia, ta tuyệt không phải người vô dụng, ta biết y thuật. Ngươi có một thân binh bị người chém chỗ bụng, ruột đều đã lòi ra, nhưng ta có thể cứu hắn. Ngươi lưu ta lại, ta có thể trở thành đại phu của Vương phủ, ta sẽ không ăn không uống miễn phí."

Sự thật không phải như thế, nàng vẫn còn có bạc, năm trăm vạn lượng! Thật khủng khiếp khi cảm thấy có tiền mà không thể tiêu!

"Hơn nữa, không phải Vương gia ngươi cũng cần có một thê tử hay sao? Nếu như ta chết rồi, không chừng Hoàng Thượng lại ban cho ngươi một nữ nhân khác. Sống cùng với một nữ nhân xa lạ, không bằng hai ta chấp vá, nói như thế nào chúng ta cũng xem như đã biết nhau." Lý do Lâm Sơ Cửu vừa tự mình nói ra, khiến nàng 囧 một phen.

Quả nhiên, người bị buộc đến tuyệt cảnh, cái gì cũng đều có thể nói ra.

"Vương gia, ngươi muốn suy xét một chút, chừa cho ta một đường sống hay không?" Lâm Sơ Cửu liên tục nói những lời đáng thương, ngay cả khi đối diện với đôi mắt đen nhánh lạnh băng của Tiêu Thiên Diệu, cũng không hề né tránh.

Trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một tia tán thưởng, trong nháy mắt như vậy, Tiêu Thiên Diệu đã muốn thả nàng ra.

Có lẽ hẳn tiếp xúc với nữ tử quá ít, tóm lại hẳn thật sự chưa từng gặp qua nữ nhân như Lâm Sơ Cửu, có dịu dàng có mạnh mẽ, có gan có mưu, quan trọng nhất là thông minh thức thời, nhìn thấy rõ thế cục.

Nếu người trước mắt hẳn không phải là một nữ tử, hẳn rất vui lòng mời chào một thuộc hạ như vậy, nhưng cố tình Lâm Sơ Cửu không chỉ là nữ tử, trên danh nghĩa còn là thê tử của hắn.

Đáng tiếc!

Đôi mắt Tiêu Thiên Diệu nhẹ chớp, chậm rãi mở miệng: "Lâm Sơ Cửu, ngươi nói nếu bốn Vương thủ tiết ba năm sau khi thê tử chết đi, người ngoài có thể tán thưởng bốn Vương trọng tình trọng nghĩa hay không?"

"Vương gia, làm trò thảo luận sau lưng trước mặt ta, thật sự tốt như vậy sao?" Lâm Sơ Cửu mở lớn hai mắt, gần như muốn bật khóc, vô lực nhìn trên đầu giường.

Nàng thật sự muốn quỳ xuống với Tiêu Thiên Diệu, người nam nhân này rốt cuộc có biết hay không, sinh tử của hắn hiện tại đang bị nàng khống chế!

Tuy rằng, nàng không dám giết hắn, nhưng..... có thể dùng kiểu ngao như vậy hay không, vạn nhất nàng bị chọc giận, không màng hậu quả ra tay tàn nhẫn, Tiêu Thiên Diệu chỉ có thể đi theo Diêm La Vương cáo trạng.

Lâm Sơ Cửu thở dài nặng nề, "Vương gia, ngươi xác định ngươi không chịu buông tha ta, ta sẽ không giết ngươi?"

Lâm Sơ Cửu rất muốn biết Tiêu Thiên Diệu lấy tin từ đâu ra?

Khuôn mặt tuấn mỹ? Thân phận cao quý?

Nam nhân có khuôn mặt tuấn mỹ, thân phận cao quý quá nhiều, Tiêu Thiên Diệu dựa vào đâu mà cho rằng, khi sinh mệnh đang bị uy hiếp, Lâm Sơ Cửu nàng sẽ trở thành hoa si mà buông tha cho hắn?

"Không, bốn Vương tin rằng ngươi nhất định có thể hạ thủ, nhưng....." Tiêu Thiên Diệu nói tới đây đột nhiên dừng lại, Lâm Sơ Cửu kinh ngạc nhìn về phía hắn, "Nhưng cái gì?"

"Nhưng....." Tiêu Thiên Diệu câu môi, lạnh lùng cười: "Ngươi không có cơ hội này!"

Tiêu Thiên Diệu xoay người một cái, một lần nữa đề ở trên người Lâm Sơ Cửu, tốc độ cực nhanh khiến Lâm Sơ Cửu căn bản không kịp phản ứng.

Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, khi mở mắt ra lần nữa, nàng đã bị Tiêu Thiên Diệu đề ở dưới thân, Lâm Sơ Cửu không dám tin nói: "Ngươi... sao ngươi có thể không có việc gì?"

Một chiêu kia của nàng đã được một danh thủ quốc gia chỉ dạy, thời khắc mấu chốt tuyệt đối có thể dùng để bảo toàn tính mạng, sao có thể thất thủ?

"Bốn Vương vì sao phải có việc gì?" Chân dài thẳng tắp, vừa lúc ngăn chặn hai chân của Lâm Sơ Cửu, tay trái chế trụ hai tay Lâm Sơ Cửu, tay phải thì lại vuốt ve qua lại trên má Lâm Sơ Cửu, nhưng không hề có một chút ám áp nào.

Tuy rằng Tiêu Thiên Diệu xuất thân tôn quý, nhưng hắn cũng không phải người sống trong nhung lụa, lòng bàn tay và ngón tay đều có những vết chai thật dày. Bàn tay to thô ráp sờ ở trên mặt, cọ trên gương mặt khiến nàng cảm thấy đau nhức, từng chút từng chút một..... thông thả, nhẹ nhàng vuốt ve, khiến Lâm Sơ Cửu bắt đầu nổi một thân da gà: *Vì sao, nàng có một loại cảm giác đang bị một tên sát nhân biến thái cuồng vuốt ve!*

"Vương gia, chuyện gì cũng từ từ, ngươi giết ta chỉ khiến bản tay ngươi." Hai tay đều bị ngăn chặn, cho dù Lâm Sơ Cửu có bản lĩnh thông thiên cũng không thể thoát ra.

Nàng thừa nhận nàng có chút hối hận, vừa rồi nàng nên giết người rồi chạy trốn!

"Gặp gió thì nên điều khiển bánh lái con thuyền, tiểu nhân cũng biết!" Tiêu Thiên Diệu khinh thường nói.

Lâm Sơ Cửu muốn khóc.....

Nàng thật sự không muốn thấy gió để điều khiển bánh lái con thuyền, nhưng nàng càng không muốn chết.

"Ta không thể không chết hay sao?" Lâm Sơ Cửu bất đắc dĩ hỏi, mí mắt gục xuống, một bộ dạng nhận mệnh đáng thương, nhưng trên thực tế, nàng đang tìm phương pháp thoát thân.

Lâm Sơ Cửu nàng không bao giờ nhận mệnh, trừ phi thật sự không còn hơi thở, bằng không chưa đến một khắc cuối cùng, nàng đều sẽ không từ bỏ.

"Ân....." Tiêu Thiên Diệu nhẹ nhàng đáp một tiếng, tay phải di chuyển đến cổ Lâm Sơ Cửu, nhưng vẫn chậm chạp không động thủ, cả người giống như khựng lại.....

Chương 20: Tạo ấn tượng tốt, xem như ta xui xẻo

Di? Tiêu Thiên Diệu trúng tà?

Lâm Sơ Cửu phát hiện không đúng, mí mắt vừa nhấc, lập tức nhìn thấy bộ dáng cố gắng chịu đựng thống khổ của Tiêu Thiên Diệu.

"Người làm sao vậy?" Lâm Sơ Cửu thử hỏi một câu, nỗ lực áp xuống sự vui mừng như điên xuống ở trong lòng: *Tiêu Thiên Diệu đã xảy ra chuyện, nàng đã có đường sống!*

"Đừng, vui, mừng, quá, sớm!" Tiêu Thiên Diệu giống như đã biết được Lâm Sơ Cửu đang suy nghĩ điều gì, một chữ một chữ từ kẽ răng bay ra: "Bổn Vương muốn giết người, dễ như trở bàn tay."

Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu trắng bệch, cắn chặt hàm răng, nhìn ra được lúc này này hán đang thừa nhận bị người tra tấn.

Lâm Sơ Cửu thậm chí có thể cảm giác được, bàn tay Tiêu Thiên Diệu đặt ở trên cổ nàng đang run rẩy, hai chân cũng mất đi lực đạo lúc trước. Điều khiến Lâm Sơ Cửu cảm thấy kỳ lạ chính là, Tiêu Thiên Diệu rõ ràng có chút gì đó không thích hợp, nhưng hệ thống chữa bệnh vì sao không có một chút phản ứng nào cả?

Hay là hệ thống bị hỏng rồi?

Nếu những kỹ sư của viện nghiên cứu biết được suy nghĩ của Lâm Sơ Cửu, nhất định sẽ phát khóc. Mặc dù thống đang trong giai đoạn thí nghiệm, rất nhiều chỉ số và trình độ đều không ổn định, nhưng tuyệt đối không hề bị hư hỏng!

Hệ thống Y Sinh dựa trên một tín hiệu cấp cứu để y sư lựa chọn người bệnh, nhưng nó không phát ra tín hiệu cấp cứu đối với Tiêu Thiên Diệu. Điều này có nghĩa là hệ thống căn bản không cường chế Lâm Sơ Cửu phải trị liệu cho Tiêu Thiên Diệu.

Đương nhiên, nếu như Lâm Sơ Cửu chủ động trị liệu cho Tiêu Thiên Diệu, hệ thống xác định sau đó cũng sẽ ấn theo yêu cầu của Lâm Sơ Cửu, đưa ra được vật cần thiết.

Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu càng ngày càng khó coi, trên trán tình tế che kín mồ hôi, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, đặc biệt là chỗ hai đùi, dường như đang đón nhận sự tra tấn rất lớn. Nhưng cho dù như thế, người nam nhân này cũng không hề hừ một tiếng.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Sơ Cửu hoài nghi nam nhân này có phải là người hay không?

"Người... người có khỏe không?" Lâm Sơ Cửu đã quen nhìn đủ loại người bệnh, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy người bệnh như Tiêu Thiên Diệu.

Rõ ràng là bị ốm đau tra tấn đến nửa chết nửa sống, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài. Không phải ra vẻ kiêu ngạo và quật cường, mà là một loại thói quen, thói quen tự mình chống chọi.

Tại thời điểm này, Lâm Sơ Cửu nhìn thấy được bản thân mình ở trên người Tiêu Thiên Diệu. Nàng là cô nhi không có thân nhân, cho dù bị thương hay gặp phải vấn đề gian nan, nàng đều chỉ có thể tự mình chống chọi, không phải là mạnh mẽ mà là thói quen.

Không có người để dựa vào, yếu đuối cho ai xem?

"Không chết được." Tiêu Thiên Diệu nghẹn ngào cầu nhàu một câu. Hắn hít một hơi thật sâu và khôi phục lại, xoay người và buông lỏng kiềm chế đối với Lâm Sơ Cửu: "Người có thể lăn."

"Người... người không giết ta?" Đột nhiên có được sự sống mà mình mong muốn, Lâm Sơ Cửu đại ra một lát, hoàn toàn không thể tin được những lời mình vừa mới nghe.

"Muốn chết?" Ngay cả khi hán đang đau đớn, hán vẫn thừa lực giết chết Lâm Sơ Cửu. Nếu nàng muốn chết, hán hoàn toàn có thể thành toàn cho nàng!

"Không có người nào lại muốn chết, hiện tại ta sẽ đi." Lâm Sơ Cửu phản ứng cực nhanh, che lại vai trái đã bị thương, lập tức bò ra khỏi giường, nhưng nàng không hề rời đi.

Nhìn Tiêu Thiên Diệu cực lực chịu đựng thống khổ, Lâm Sơ Cửu đứng ở mép giường, do dự: *Cứu hay là không cứu?*

"Như thế nào? Còn không đi?" Có lẽ cảm giác rất đau đớn, tiếng nói của Tiêu Thiên Diệu giống như vọng lại từ phế quản, trầm thấp và nghẹn ngào.

"Tiêu Vương gia, chấn thương trên chân ngươi có phải không tốt hay không?" Lâm Sơ Cửu thật cẩn thận hỏi. Nếu không phải gặp lúc Tiêu Thiên Diệu phát bệnh, nàng khẳng định cũng sẽ bị lừa, bởi vì Hệ thống Y Sinh không báo động cho nàng.

Có vẻ như, nàng không thể quá dựa dẫm vào Hệ thống Y Sinh, thứ đồ kia dường như không đáng tin cậy lắm.

"Như thế thì sao?" Tiêu Thiên Diệu không hề dấu diếm, điều này cũng không có gì cần phải dấu diếm, Lâm Sơ Cửu cũng đã biết đủ.

"Nếu hiện tại ngươi không đi, vậy thì vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi Tiêu Vương phủ." Sau đó sẽ bị người nâng đi ra ngoài.

Đây là trực tiếp uy hiếp, Lâm Sơ Cửu vốn muốn tiến lên chân bệnh cho Tiêu Thiên Diệu, vừa nghe thấy lời hấn nói lại vội vàng thu hồi chân lại, "Vương gia, ngài có thể đừng tiếp tục uy hiếp ta hay không, ta rất nhát gan."

Chẳng trách Hoàng thượng luôn muốn giết Tiêu Thiên Diệu, người này thật sự quá cuồng ngạo.

"Lăn." Tiêu Thiên Diệu không nói nhiều lời, chỉ nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức.

Ba tháng trước hấn bị người đánh lén, một thân công lực đều bị tiêu tán hết. Thái y chẩn bệnh nói hấn sẽ tê liệt cả đời, và hấn cũng xác thật giống như lời thái y đã nói, không thể nào đứng dậy.

Vừa rồi, sờ đi hấn có thể đứng lên, bất quá là buộc phải dùng rất cả nội lực đã tu luyện được trong khoảng thời gian này mà thôi. Hiện tại nội lực đã bị tiêu hao hết, chấn thương trên chân lại tăng thêm lần nữa, hai chân hoàn toàn không chịu nổi không chế, chỉ giống như cục bột, sử dụng một chút lực cũng không được, càng đừng nói tới từng đợt đau nhức.

Tiêu Thiên Diệu sau khi rống xong, lập tức không để ý tới sự hiện diện của Lâm Sơ Cửu thêm nữa. Lâm Sơ Cửu là nữ tử thông minh hiếm thấy mà hấn từng gặp, hấn dám khẳng định Lâm Sơ Cửu ở ngay lúc này, không dám hạ độc thủ với hấn.

Tiêu Thiên Diệu thúc dục nội lực, hy vọng có thể mượn chút nội lực còn sót lại trong cơ thể, cố gắng giảm bớt đau đớn chỗ hai chân, đáng tiếc hiệu quả cực nhỏ.

Trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một ánh sáng lạnh, khuôn mặt vô cảm nhìn lên nóc giường: *Tiêu Thiên Diệu hấn cư nhiên rơi xuống tình trạng này, nghĩ đến thật đúng là buồn cười!*

Lâm Sơ Cửu không muốn cứu Tiêu Thiên Diệu, một chút cũng không muốn, nhưng nàng không thể rời đi. Nếu rời khỏi Tiêu Vương phủ, nàng có thể đi nơi nào?

Quan trọng nhất chính là, người mà Hệ thống Y Sinh yêu cầu nàng cứu trị, nàng còn chưa chữa trị xong. Nàng căn bản không thể rời đi được!

Lâm Sơ Cửu liếc mắt nhìn Tiêu Thiên Diệu một cái, lắc mình trốn ở phía sau giường, tiếp tục giống như một con chuột nhỏ, lén lút lấy thuốc ra từ Hệ thống Y Sinh, sau đó đặt hết tất cả vào trong hòm thuốc nhỏ.

Lâm Sơ Cửu không chuẩn bệnh cho Tiêu Thiên Diệu, không biết Tiêu Thiên Diệu rốt cuộc là bị bệnh gì, nhưng nhìn Tiêu Thiên Diệu đau đớn như vậy, nàng lập tức lấy ra một ít dược có hiệu quả giảm đau.

Ngoại trừ lấy dược cho Tiêu Thiên Diệu ra, Lâm Sơ Cửu còn nhân tiện nắn lại xương cốt sai vị trí của mình cho thẳng. Đáng ra vai trái của nàng phải băng bó cố định, nhưng lúc này nàng có thể tìm ai băng bó cố định giúp nàng?

Răng rắc..... nắn thẳng lại xương cốt đã sai vị cũng rất đau, và tàn nhẫn nhất vẫn là, Lâm Sơ Cửu tự khiến mình đau đớn, nếu như lực đạo không đủ sẽ còn đau hơn, điều này thật sự giống như tự ngược. Không hổ Lâm Sơ Cửu là người tàn nhẫn, tàn nhẫn đối với bản thân mình, rõ ràng đau đến nỗi môi đều run rẩy, nhưng nàng không hề nương tay chút nào, ấn xuống.

Nằm ở trên giường, yên lặng chịu đựng đau đớn kịch liệt, Tiêu Thiên Diệu hiển nhiên nghe thấy âm thanh kia, không tự chủ được nghiêng đầu nhìn lại, đáng tiếc đã bị thanh gỗ cản trở. Tiêu Thiên Diệu ngoại trừ biết rằng Lâm Sơ Cửu vẫn chưa rời đi, hấn không thể nhìn thấy gì khác.

Lâm Sơ Cửu, thật sự là một nữ nhân khiến người nhìn không thấu.

Tiêu Thiên Diệu thu hồi ánh mắt không quan tâm tới Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hấn lần nữa.

"Viên dược này có hiệu quả giảm đau." Lâm Sơ Cửu bò lên giường, nửa quỳ ở trước mặt Tiêu Thiên Diệu, sợ Tiêu Thiên Diệu không tin, tự mình nuốt trước một viên: "Ta ăn cho ngươi xem, không có độc."

Hiệu quả của thuốc giảm đau cực tốt, nhưng không biết có tác dụng gì đối với Tiêu Thiên Diệu hay không. Mê dược không có tác dụng gì đối nam nhân này, ai biết nam nhân này có phải trời sinh ra đã có thể kháng dược hay không.

"Dược cũng có thể ăn bậy?" Tiêu Thiên Diệu căn bản không hoài nghi Lâm Sơ Cửu. Nếu Lâm Sơ Cửu thật sự muốn giết hấn, không cần phải dùng tới độc dược.

"Vai trái ta bị thương, đau đớn không chịu được, vừa lúc cũng muốn ăn." Lâm Sơ Cửu lấy hai viên dược đưa tới bên miệng Tiêu Thiên Diệu: "Nuốt đi, ta nói rồi, ta sẽ không hại ngươi."

Hy vọng lúc này đây có thể tạo được ấn tượng tốt, để Tiêu Thiên Diệu từ bỏ việc giết chết nàng.

"Vì sao không đi? Người sẽ không sợ bản Vương giết người sao?" Tiêu Thiên Diệu nhìn thoáng qua viên thuốc, nhưng vẫn không nuốt vào, chỉ hỏi Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu cười khỏ một tiếng, "Ta tin tưởng Vương gia sẽ không muốn làm một tiểu nhân, nếu đã nói buông tha ta, khẳng định sẽ không lấy mạng ta nữa."

Tiêu Thiên Diệu thật sự muốn giết nàng, nàng rời khỏi Tiêu Vương phủ là có thể chạy trốn hay sao? Hơn nữa, vừa ra khỏi Tiêu Vương phủ, nói không chừng nàng sẽ lập tức bị người đuổi giết.

So với việc đi ra ngoài và bị người đuổi giết, không bằng nàng đánh cuộc một phen. Nàng không tin Tiêu Thiên Diệu dù có ý chí sắt đá, sau khi nàng đã làm nhiều việc như vậy, còn muốn lấy tính mạng nàng?

Nếu như vậy vẫn không được, vậy xem như Lâm Sơ Cửu nàng xui xẻo, gặp phải một nam nhân vô tâm.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gian tặc, Lâm Sơ Cửu ngớ ngẩn

Edit: Emily Ton.

Tiêu Thiên Diệu không hề chớp mắt nhìn Lâm Sơ Cửu, muốn nhìn ra âm mưu tính kế từ trong mắt nàng, nhưng hắn không thể nhìn thấy.

Hai mắt Lâm Sơ Cửu rất trong trẻo, hoàn toàn ngay thẳng, căn bản không có sự giao hoạt bất an khi tính kế người, chân thành giống như trẻ nhỏ.

Tiêu Thiên Diệu tự nhận bản thân mình biết vô số người, và người có thể tránh được đôi mắt của hắn không nhiều. Nếu hiện tại tất cả những gì Lâm Sơ Cửu đang làm, đều chỉ là ngụy trang vì muốn có được sự tin nhiệm của hắn, vậy hắn chỉ có thể nói Lâm Sơ Cửu đã quá thành công, ngay cả hắn cũng bị lừa gạt.

Lâm Sơ Cửu đang đánh cuộc, Tiêu Thiên Diệu cũng đang đánh cuộc.....

Há mồm, ngậm lấy viên dược trên tay Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu nói "Bản vương sẽ tin người một lần."

Trước khi Lâm Sơ Cửu vẫn chưa phản bội hắn, hắn sẽ không động tới nàng.

Đầu lưỡi chạm vào đầu ngón tay, cảm giác tê rần khiến trái tim nàng đập tăng tốc. Lâm Sơ Cửu cả kinh, bên tai ửng đỏ, vội vàng thu hồi tay lại, có chút không tự chủ nói: "Người... người nghĩ ngợi trước. Ta... ta đi xem những người khác."

Nói xong, nhanh chóng bò xuống giường, thật giống như phía sau có mãnh thú truy đuổi. Nhìn thấy Lâm Sơ Cửu như vậy, trong mắt Tiêu Thiên Diệu hiện lên một nụ cười: *Cho dù thông minh mấy thì cũng chỉ là một thiếu nữ vừa mới cập kê!*

Thuốc giảm đau không có hiệu nghiệm nhanh chóng, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại có cảm giác đau đớn chỗ hai chân dường như giảm đi rất nhiều. Tiêu Thiên Diệu chậm rãi nhắm mắt lại, không tiếp tục thúc giục nội lực, mà là chậm rãi điều tức.

Khi hơi thở dần dần ổn định, cảm giác bên ngoài cũng càng thêm nhanh nhạy. Hắn phát hiện ra Lâm Sơ Cửu không hề nghỉ ngơi một bên, mà là chạy ra ngoài cứu trợ người bị thương.

Lâm Sơ Cửu, thật đúng là một nữ nhân kỳ lạ.

Xuất phát từ sự tò mò và phòng bị, Tiêu Thiên Diệu ngồi dậy, dựa lưng vào giường, nhìn về phía ngoài phòng.....

Có lẽ vì thương thế trên vai trái khá nghiêm trọng, động tác của Lâm Sơ Cửu có chút vụng về. Nhưng ngay cả như vậy, tay nàng vẫn rất ổn định, giống như thương thế không hề ảnh hưởng tới nàng chút nào.

Tào Lâm, một trong những thân binh của hắn, trên bụng đã bị đâm một đao, lòi ruột ra, nhưng lúc này miệng vết thương trên bụng hắn, đã được Lâm Sơ Cửu khâu lại, giống như vá áo, mở ra khâu lại, chỉ lưu lại một vết sẹo xấu xí.

Lúc trước Tiêu Thiên Diệu đã nhìn thấy Lâm Sơ Cửu trị liệu cho thân binh của hắn, chẳng qua lúc ấy hắn vội vàng ứng phó với thích khách, chỉ có thể quét mắt liếc qua một cái. Nhưng hiện tại, hắn có thể chậm rãi nhìn xem.....

Lâm Sơ Cửu thực sự rất nghiêm túc, mỗi một thân binh ngã xuống trên mặt đất, nàng đều sẽ tự mình lật qua xem một lần, trên người có thương tích thì lập tức rửa sạch, tra được, khâu lại, băng bó, sau đó nhỏ một chút thuốc nước vào trong mũi người nọ.

Nước thuốc kia, Tiêu Thiên Diệu suy đoán chắc hẳn là dùng để giải mê được, bởi vì có những thân binh không bị thương, Lâm Sơ Cửu cũng nhỏ một giọt nước thuốc.

Lâm Sơ Cửu cứu trị cho từng người một, không hề thiếu kiên nhẫn. Tiêu Thiên Diệu rõ ràng nhìn ra thể lực của Lâm Sơ Cửu đã không thể nào chống đỡ được nữa, nhưng nữ nhân kia vẫn không hề dừng lại, vẫn lác lác đi ở trong đám người, như thể nếu không chữa hết mọi người, nàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Thật là ngốc, nhưng Tiêu Thiên Diệu không hề cười nhạo nàng.

Bởi vì nàng ngốc thật sự rất đáng yêu!

Lúc này, Lâm Sơ Cửu cũng không biết Tiêu Thiên Diệu đang suy nghĩ gì, nàng vẫn đang hết sức chăm chú cứu trị.

Tay trái của nàng đã không còn sức, nhưng nàng vẫn phải kiên trì. Hệ thống Y Sinh muốn nàng cứu trị 48 người vẫn còn chưa đủ, nàng cần phải cứu trị đủ số người mà Hệ thống Y Sinh đã chỉ định, nếu không.....

Nàng sẽ ngã xuống, cũng sẽ bị đau đến nỗi bất tỉnh.

Ba mươi hai!

Ba mươi ba!

.....

Bốn mươi!

Lâm Sơ Cửu kéo cơ thể đã kiệt sức của mình, lướt qua tất cả đám thân binh của Tiêu Thiên Diệu một lần, chỉ thấy có bốn mươi người bị thương, nhưng nàng cần thêm tám người nữa.

Không còn cách nào khác, Lâm Sơ Cửu đành phải xuống tay với thích khách.

Bác sĩ không nên chọn bệnh nhân để chữa trị!

Không thể phân biệt địch ta!

Lâm Sơ Cửu nháy mắt cảm thấy bản thân mình thật vĩ đại, nàng quả thực là mô hình để đạt giải Nobel về hoà bình.

Lâm Sơ Cửu ghen khuất trong lòng, nhưng không thể không tuân thủ quy tắc của hệ thống, ngoan ngoãn trị liệu cho thích khách.

"Nữ nhân kia đang làm gì vậy? Đôi mắt nàng bị mù rồi sao?" Tiêu Thiên Diệu một lần nữa cho rằng chính mình hoa mắt, nhưng hấn chớp mắt một chút, vẫn cứ nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang băng bó miệng vết thương cho thích khách hắc y.

Ngay lúc này, thân binh của Tiêu Thiên Diệu cũng bắt đầu thanh tỉnh lại.....

Những thân binh này đều là tâm phúc của Tiêu Thiên Diệu, ngay khi bọn họ tỉnh lại việc đầu tiên không phải là chú ý đến sự an toàn của mình, mà là tìm kiếm Tiêu Thiên Diệu.

"Vương gia." Thân binh đầu tiên tỉnh dậy lập tức té ngã chạy vào hi phòng, nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu đang dựa vào đầu giường, bình yên vô sự, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

"Bỏn vương không sao, rửa sạch hiện trường." Tiêu Thiên Diệu không ngờ lại nhìn thấy Lâm Sơ Cửu chẳng phân biệt địch ta. Thật đúng là nữ nhân ngớ ngẩn.

Trị liệu cho địch nhân?

Lâm Sơ Cửu thật sự là ngu ngốc cực điểm.

"Vâng."

Thân binh Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Tiêu Thiên Diệu, lập tức đi ra bên ngoài thức tỉnh những thân binh khác, để bọn họ cùng giúp đỡ những đồng bọn đã bị trọng thương, sau đó trói toàn bộ thích khách lại.

Những thân binh bị thương, đều đã được Lâm Sơ Cửu băng bó, chỉ có Tào Lâm thương thể nặng nhất. Lâm Sơ Cửu sợ bọn họ xuống tay không phân nặng nhẹ, sẽ khiến Tào Lâm bị thương tổn lần nữa, lập tức lên tiếng nhắc nhở một câu: "Tào Lâm bị thương ở trên bụng, các người cần thận một chút, đừng đụng tới vết thương trên người hắn."

"Lâm....." Lúc này thân binh Tiêu Thiên Diệu mới chú ý tới Lâm Sơ Cửu đang làm gì.

Nhóm thân binh trực tiếp trợn tròn mắt, cho rằng Lâm Sơ Cửu không nhìn thấy rõ đối tượng mình đang trị liệu, có lòng tốt nhắc nhở một câu, "Lâm cô nương, người nọ là thích khách."

"Ta biết." Nàng cũng không còn sự lựa chọn nào khác, đây là người thứ 47, chỉ còn một người nữa mà thôi.

"Lâm cô nương đã biết còn băng bó miệng vết thương cho hắn?" Thân binh không hiểu vì sao: *Lâm cô nương này là gian tế, hay là ngớ ngẩn?*

Nếu như nàng là gian tế, vậy làm gian tế thế này cũng quá thất bại, dám làm trò cứu trị thích khách trước mặt bọn họ, đây không phải đang tìm chết thì là gì?

Trong lòng Lâm Sơ Cửu buồn bực, nhưng trên mặt vẫn không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể hiên ngang lẫm liệt nói: "Ta là đại phu, ở trong mắt ta chỉ có người bệnh."

Lời này nói cực kỳ có phong thái thánh nhân, nếu như trước mặt có một đồng học giả thanh cao, Lâm Sơ Cửu vừa nói như vậy, nhất định sẽ nhận được rất nhiều lời ca ngợi. Nhưng, ở trong mắt những hán tử đầm máu sa trường, loại hành vi này của Lâm Sơ Cửu chính là ngu xuẩn.

Chừa lành cho địch nhân, sau đó để địch nhân đến giết chết mình. Đầu óc của Lâm cô nương không có vấn đề gì, đúng không?

Mọi người nhìn xem Lâm Sơ Cửu giống như nhìn ngốc tử. Lâm Sơ Cửu vẫn yên lặng nuốt nước mắt, giả bộ không nhìn thấy gì, chữa trị xong cho người thứ 47, sau đó tiếp tục trị liệu cho người bệnh thứ 48.

Rốt cuộc cũng đến một người cuối cùng!

"Lâm cô nương, những người này chính là thích khách, người trị khỏi cho bọn họ, bọn họ không chỉ sẽ không cảm kích ngươi, ngược lại sẽ giết ngươi." Thân binh Tiêu Thiên Diệu thật sự không thể tiếp tục nhìn, tiến lên ngăn cản.

Lâm Sơ Cửu bắt đầu dừng động tác trên tay lại, ngừng đầu nói: "Y giả có tình yêu của cha mẹ, một người bệnh cuối cùng, ngươi để ta hoàn thành việc khâu lại miệng vết thương của hắn. Đối với việc các ngươi muốn xử lý hắn như thế nào, ta mặc kệ."

Lâm Sơ Cửu thừa nhận bản thân mình không phải là người lương thiện, nhưng nàng không thể không cứu người.

"Lâm cô nương, sao cô nương phải làm như vậy? Trên người cô nương vẫn đang có thương tích." Đôi mắt thân binh kia sắc bén, nhìn thấy sự bất tiện trên tay trái của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu cười khỏ một tiếng: "Ta cũng không còn cách nào khác, nhìn thấy có người bị thương mà không trị liệu, lương tâm ta thật sự bất an." Hệ thống không chịu buông tha nàng, nàng có thể làm gì?

"Cô nương... người này thật sự quái lạ." Thân binh lắc đầu, ngượng ngùng thu hồi tay.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu ở trong phòng, nhưng những đối thoại giữa Lâm Sơ Cửu và thân binh kia, hắn lại nghe thấy rất rành mạch. Hắn thừa nhận lý do của nàng rất đầy đủ, nhưng hắn luôn cảm thấy không đúng.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sơ ý, trước tiên phải lừa gạt mình

Edit: Emily Ton.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu không thân với Lâm Sơ Cửu, nhưng dựa vào thời gian ở chung gần gũi vừa rồi, Tiêu Thiên Diệu có thể khẳng định, Lâm Sơ Cửu không phải là nữ tử lương thiện gì.

Những hành động của Lâm Sơ Cửu rất đáng để suy ngẫm sâu xa.

Hơn nữa, những được vừa rồi Lâm Sơ Cửu lấy ra, lai lịch cũng rất hiếm lạ. Tiêu Thiên Diệu tự nhận kiến thức của mình không hề tầm thường, nhưng chưa từng gặp qua những thứ Lâm Sơ Cửu đã dùng.

Chẳng lẽ Lâm Sơ Cửu là người nơi đó?

Tiêu Thiên Diệu mang vẻ mặt suy tư, hai mắt không hề chớp mắt nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, thấy Lâm Sơ Cửu sau khi băng bó xong cho một tên thích

khách, lao đảo đứng dậy, đi tới một người bị thương khác.

Không biết do nàng đi quá vội vàng, hay là thân thể quá yếu, Lâm Sơ Cửu không thể chống đỡ được nữa, hét lên một tiếng và té ngã xuống mặt đất.....

Bịch.....

Lâm Sơ Cửu thẳng tắp ngã xuống, theo lý thì khi bị ngã xuống như vậy, dù Lâm Sơ Cửu không chảy máu cũng sẽ ăn đau.

Nhưng không biết là do vận khí của nàng quá tốt, hay là vận khí của người làm đệm lưng cho nàng quá tệ. Ngay khi Lâm Sơ Cửu ngã xuống, vừa lúc ngã trên người một tên thích khách. Có người lột thịt cho nàng, cú ngã này dù nặng cũng không xảy ra sự gì lớn.

"Thú vị." Khoé môi Tiêu Thiên Diệu khẽ nhếch, khi hắn nhìn thấy thân binh của mình tiến lên, đỡ Lâm Sơ Cửu "hôn mê" bất tỉnh dúi đi, Tiêu Thiên Diệu thờ ơ mở miệng: "Đưa người vào trong."

"Vâng." Thân binh không dám hoài nghi mệnh lệnh của Tiêu Thiên Diệu, cẩn thận nâng Lâm Sơ Cửu đi vào phòng mới.

Lúc Lâm Sơ Cửu nghe thấy mệnh lệnh của Tiêu Thiên Diệu, nàng liền biết mình đang ở trong tình trạng tồi tệ. Tiêu Thiên Diệu yêu nghiệt bao nhiêu, Lâm Sơ Cửu đều đã được biết. Nàng giả bộ bất tỉnh nhân sự, Tiêu Thiên Diệu nhất định có thể nhìn ra.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nàng thật vất vả mới thoát khỏi sự trừng phạt của hệ thống, sẽ không tiếp tục rơi xuống trong tay của Tiêu Thiên Diệu, đúng không?

Nếu như Tiêu Thiên Diệu biết nàng giả bộ bất tỉnh, nàng muốn tìm lý do nào đó để giải thích, một giây trước, nàng danh chính ngôn thuận cứu người của hắn, nhảy mất vì sao lại cứu những thích khách kia?

Không phải nên tự mình ngất xỉu hay sao?

Lâm Sơ Cửu càng nghĩ càng cảm thấy mình thật sự nên khiến bản thân ngất đi. Vì vậy, khi thân binh đặt nàng ở trên giường, vừa lúc che đi tầm mắt của Tiêu Thiên Diệu, Lâm Sơ Cửu giả bộ lơ đãng lăn vào phía trong, sau đó.....

Lấy một chút thuốc bột, quyết tâm nuốt xuống!

Đại phu chủ động ăn mê dược, Lâm Sơ Cửu dám khẳng định, nàng tuyệt đối là người đầu tiên trong lịch sử.

Nàng thật sự đúng là tự tìm đường chết!

Lâm Sơ Cửu trực tiếp nuốt thuốc, hiệu quả đến rất nhanh, nàng lập tức có cảm giác đầu óc nặng nề, ý thức cũng không rõ ràng lắm, nỗ lực mở to mắt, mới có thể nhìn thấy Tiêu Thiên Diệu đang nhích lại gần. Tuy nhiên, với tất cả nỗ lực còn lại, Lâm Sơ Cửu rất khó có thể nhìn rõ hắn, nàng cũng không còn ý thức nữa, thành công "choáng váng".

"Thật sự mê đến nỗi hôn mê?" Tiêu Thiên Diệu tiến lên, xem xét hơi thở của Lâm Sơ Cửu, đúng thật là Lâm Sơ Cửu đã hôn mê bất tỉnh.

Có thể nói vận khí của Lâm Sơ Cửu khá tốt, nội lực của Tiêu Thiên Diệu hiện tại còn lại không nhiều, nhưng bằng vào bản lĩnh của hắn, cho dù Lâm Sơ Cửu cách xa trăm mét, hắn cũng có thể cảm giác được Lâm Sơ Cửu có phải đang giả bộ bất tỉnh hay không, càng đừng nói tới những động tác nhỏ của Lâm Sơ Cửu khi ở trên giường.

Lâm Sơ Cửu thật sự hôn mê, Tiêu Thiên Diệu tất nhiên sẽ không tiếp tục khó xử nàng.

Cho dù nói như thế nào, Lâm Sơ Cửu cũng đã lập một công lao lớn, nếu không phải có Lâm Sơ Cửu ra tay, chỉ sợ thân binh trên tay hắn đã thiệt hại không ít.

Đương nhiên, Tiêu Thiên Diệu cũng sẽ không tính toán bộ công lao ở trên đầu Lâm Sơ Cửu. Phải biết rằng, nếu không phải vì Lâm Sơ Cửu đột nhiên rải ra mê dược, toàn bộ thân binh của hắn cũng sẽ không ngã xuống đất.

Dưới tác dụng của thuốc giảm đau, sau khi hai chân không quá đau đớn, Tiêu Thiên Diệu sai thuộc hạ đẩy ghế dựa tới, ngồi ở trên xe lăn, để hạ nhân đẩy hắn ra ngoài.

Căn phòng mới này chính là chuẩn bị để Lâm Sơ Cửu tới sống, sân của Tiêu Thiên Diệu không ở nơi này. Tiêu Thiên Diệu sống tại Hạo Thiên viện, cách phòng này rất xa.

Thích khách bên ngoài phòng và những vết máu rất nhanh đã bị thanh trừ sạch sẽ, nhóm thân binh cấp tốc rời đi. Trong hi phòng chỉ còn lại Lâm Sơ Cửu, còn có bốn nha hoàn của hồi môn của Lâm Sơ Cửu, nhưng từ đầu tới cuối đều không có người chú ý tới bọn họ.

Nhóm thân binh là một đám người đã lớn tuổi, vì vậy không thể lưu người chăm sóc cho Lâm Sơ Cửu, chỉ để lại hai người có thương thế nhẹ thủ ở bên ngoài viện, tránh cho phát sinh sự tình gì nguy hiểm.

Tiêu Thiên Diệu trở lại Hạo Thiên viện, không lập tức triệu tập thân tín nghị sự, ngược lại tắm gội sạch sẽ thay quần áo trước, sau đó mới thông thả đi tới

thư phòng.

Tiêu Thiên Diệu không thể chấp nhận được một chút dơ bẩn trên người. Rốt cuộc, hàng năm đều chém giết ở trên chiến trường, quanh thân luôn nồng đậm mùi máu tươi. Mặc dù ngồi lâu rồi cũng thành thói quen, nhưng thói quen không có nghĩa là yêu thích. Tiêu Thiên Diệu thật sự rất chán ghét mùi máu tươi.

Trong thư phòng, có hai nam tử tuổi trẻ đang đợi, một người mặc áo xanh, một người mặc hắc y.

Nam tử áo xanh nhìn lịch sự tao nhã, nét mặt tinh xảo, mặt mày lộ ra vẻ thanh nhã quý phái, cử chỉ giờ tay nhắc chân cũng quý khí mười phần, vừa nhìn thấy đã biết xuất thân không tồi, là đại công tử do nhà phú quý đường ra.

Hắc y nam tử có khuôn mặt tuấn lãng, mày rậm mắt to, góc cạnh rõ ràng, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh. Nhưng với sự trắng trẻo hiện trên khuôn mặt, có thể khiến người nhìn ra, hẳn là một nam tử quanh năm bốn ba bên ngoài.

Xe lăn của Tiêu Thiên Diệu cách thư phòng khoảng mấy chục bước xa, hắc y nam tử đã phát hiện ra. Hắc y nam tử vừa động, nam tử áo xanh cũng lập tức có phản ứng. Hai người giống như đã hẹn nhau, cùng đồng thời nhìn về phía ngoài cửa, yên tĩnh chờ nam tử giống như thiên thần tiến vào.

Không khiến hai người chờ lâu, cửa mở ra, xe lăn của Tiêu Thiên Diệu xuất hiện ở trong tầm mắt hai người.

"Vương gia." Nam tử áo xanh và hắc y nam tử đồng thời mở miệng, nhìn thấy sắc mặt một mõi tái nhợt của Tiêu Thiên Diệu, hắc y nam tử há miệng ra rồi lại khép lại, nam tử áo xanh không có cổ kị này, nhăn mày lại, "Người đã động thủ."

Đây là câu khẳng định mà không phải là đang dò hỏi.

Tiêu Thiên Diệu không trả lời, thay vào đó, để thuộc hạ đẩy xe lăn đi tới, đợi đến khi tới gần hai người ở trong thư phòng, Tiêu Thiên Diệu mới nói: "Đã dọn sạch người bên ngoài rồi sao?"

"Một tên đã chạy thoát." Hắc y nam tử mở miệng trả lời, giọng điệu không được tốt lắm.

Thất thủ, không vui là điều hết sức bình thường.

Tiêu Thiên Diệu nhướn mày hỏi: "Chu Tứ đã chạy?"

Hắc y nam tử gật gật đầu, "Trước khi rời đi hẳn đã bắn ra ba mũi tên, không biết có khiến ngài bị thương hay không?"

Ba mũi tên là tuyệt kỹ của Chu Tứ, bắn ra không trật một phát, mặc dù mỗi mũi tên không đến mức trí mạng lấy máu, nhưng ba mũi tên luôn có một mũi có thể lấy máu.

"Không." Khi ba mũi tên một trước một sau bay vút về phía hắn, Tiêu Thiên Diệu đã đoán ra được kẻ ra tay chính là Chu Tứ. Nhưng.....

"Người nào đã thỉnh Chu Tứ ra tay?" Tiêu Thiên Diệu hỏi.

Chu Tứ là sát thủ khét tiếng lưu lạc tứ quốc, có tiền lập tức giết người, nhưng hắn luôn luôn không tham dự vào tranh đấu của hoàng thất, sẽ không tiếp những vụ do hoàng gia đưa ra. Người có thể khiến Chu Tứ ra tay, khẳng định không phải là đương kim hoàng thượng.

"Không biết, không thể tra ra được. Lúc trước chúng ta cũng không nhận được tin tức, Chu Tứ đã lui tới Đông Văn." Nam tử áo xanh cúi đầu, có chút tức giận nói.

Trên tay hắn nắm giữ mạng lưới tình báo của Tiêu Vương phủ, nhưng ngay cả đối thủ trí mạng hắn đều không thể tìm hiểu được, thật sự là quá thất trách. Cũng may, lần này Tiêu Thiên Diệu không xảy ra chuyện gì, nếu không hẳn tuyệt đối không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Tiêu Thiên Diệu cũng biết loại sự tình thế này, không liên quan tới đối phương. Hắn không chỉ không truy cứu trách nhiệm của nam tử áo xanh, ngược lại an ủi một tiếng: "Việc này không phải lỗi tại ngươi, có người âm thầm che dấu tung tích Chu Tứ, không phải chúng ta muốn tra là có thể tra ra được. Sự tình xảy ra đêm nay, cũng là do chúng ta sơ ý."

Nếu không phải nhờ những thứ kỳ lạ của Lâm Sơ Cửu, đêm nay hẳn nhất định không thể nguyên vẹn thoát ra.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tay tàn nhẫn, địch nhân khó chơi

Edit: Emily Ton.

Nói đến sự tình đêm nay, sắc mặt nam tử áo xanh và hắc y nam tử đều rất xấu hổ.....

"Sự tình đêm nay đều do ta sai, trúng kế diệu hồ ly sơn của bọn họ." Hắc y nam tử cúi đầu, sắc mặt đỏ bừng.

Hắn là một người đầy kiêu ngạo tự tin, muốn hắn thừa nhận sai lầm, thật sự không hề dễ dàng. Nhưng sự thật bày ra ở trước mặt, không cho phép hắc y nam tử phủ nhận.

Tiêu Thiên Diệu nhìn hắn một cái, không trách cứ gì, ngược lại đổi sang đề tài khác, "Mặc Thần Y có an toàn không?"

"Mặc Thần Y và Mặc cô nương đều không sao. Ta đã an bài bọn họ ở Hoán Khê tiểu uyển." Hắc y nam tử vừa nói xong, nam tử áo xanh liền nhíu mày nói: "Lư Bạch, ngươi biết bản thân mình đang làm gì sao? Hoán Khê tiểu uyển chính là biệt viện riêng của Thiên Diệu, sao ngươi có thể an bài Mặc Thần Y và Mặc cô nương ở....."

"Ta đương nhiên biết ta đang làm gì, Mặc Thần Y và Mặc cô nương là khách quý, an bài bọn họ ở Hoán Khê tiểu uyển mới an toàn." Hắc y nam tử chính là Lư Bạch, không cho rằng điều này có gì sai, nhưng hắn vẫn trộm liếc mắt nhìn Tiêu Thiên Diệu một cái.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu có chút bất mãn, nhưng không biểu lộ ra ngoài, chỉ bảo Lư Bạch điều người bảo vệ tốt Mặc Thần Y và Mặc cô nương.

"Vương gia yên tâm, ta đã để ám vệ âm thầm bảo hộ cha con Mặc Thần Y." Lư Bạch kín đáo nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn vẫn luôn tin tưởng vào sự an bài của mình.

Vai trò của ám vệ là bảo hộ và giám sát. Rốt cuộc, cha con Mặc Thần Y đối bọn họ mà nói, vẫn xem như người xa lạ, không thể không phòng bị.

"Ừ." Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu tốt hơn vài phần, ánh mắt dừng lại ở trên người nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh lập tức thu liễm hơi thở, tiến lên nói: "Trong ngoài đều đã sạch sẽ, tổng cộng có 102 thích khách, trong phủ có 8 gian tế. Những người này đều không có bất luận dấu hiệu gì trên người, miệng đóng rất kín, không thể hỏi ra cái gì. Thích khách giống như tử sĩ, mặc kệ dùng hình như thế nào đều không tra ra được. Bên ngoài có 300 cung tiễn thủ vệ, ngoại trừ Chu Tứ đào tẩu ra, toàn bộ đều đã bị bắt. Tất cả mũi tên, cung và nỏ do bọn họ sử dụng, đều giống với đồ trong quân doanh."

"Thật sự là một sự trợ giúp rất lớn." Tiêu Thiên Diệu hừ nhẹ, ngón tay vô ý thức gõ lên trên tay vịn.

Cạch... cạch..... cạch.....

Trong khoảnh khắc, giống như đang gõ vào trong trái tim người, không khí phòng trong cũng có chút trở nên nguy hiểm. Lư Bạch và nam tử áo xanh không thể không cảm thấy hơi thở trở nên nặng nề hơn.

Bọn họ quen biết với Tiêu Thiên Diệu từ nhỏ, mặc dù làm việc cho Tiêu Thiên Diệu, nhưng không giống thuộc hạ mà càng giống như là bằng hữu. Nhưng dù vậy, khi bọn họ đối mặt với uy áp của Tiêu Thiên Diệu, cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Tiêu Thiên Diệu nhẹ gõ trên tay vịn, đôi mắt hơi nheo lại, không người nào có thể biết hắn đang suy nghĩ gì, cũng không có người nào dám mở miệng quấy rầy. Thật lâu sau đó, hắn mới dừng lại, ngẩng đầu nói: "Lư Bạch, ngươi hãy bảo hộ Mặc Thần Y, Mặc Thần Y có yêu cầu gì, hãy tận lực thỏa mãn."

"Được." Lư Bạch nhẹ giọng đồng ý, sau khi biết chắc rằng Tiêu Thiên Diệu không có phản phó khác, hắn đi ra ngoài trước một bước.

Phòng trong chỉ còn lại nam tử áo xanh và Tiêu Thiên Diệu. Tiêu Thiên Diệu trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng: "Tô Trà....." Hắn chỉ gọi tên đối phương, nhưng không nói gì hơn.

"Vương gia, có chuyện gì vậy?" Nam tử áo xanh, cũng chính là Tô Trà chủ động hỏi.

"Àn." Tiêu Thiên Diệu không dấu điểm Tô Trà, "Bỏn vương đã gặp phải một người rất kỳ lạ."

"Người kỳ lạ?" Tô Trà khó hiểu. Trong ngoài Tiêu Vương phủ đều giống như thùng sắt, hôm nay sau khi rửa sạch một lần, càng không thể có bất kỳ người kỳ lạ nào xuất hiện, chẳng lẽ là.....

Tô Trà mở to hai mắt nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu. Tiêu Thiên Diệu nhẹ nhàng gật đầu, đưa ra hồi đáp tích cực: "Lâm Sơ Cửu, Vương phi mà Hoàng thượng ban cho bốn vương."

"Lâm Sơ Cửu? Có chuyện gì với nàng sao?" Tô Trà mang vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu.

Với những lời đồn về Lâm Sơ Cửu, Tô Trà biết đến rất nhiều, cũng từng đích thân gặp qua Lâm gia đại tiểu thư kiêu ngạo ương ngạnh, Tô Trà không cho rằng Lâm Sơ Cửu có điều gì đặc biệt.

Tiêu Thiên Diệu không phải là một người nói nhiều, nhưng hắn nói Lâm Sơ Cửu thật sự quá kỳ lạ, không chỉ không giống với trong lời đồn một chút nào, thậm chí đều không hề giống với những tin tức mà bọn họ tra ra được, vì thế.....

Tiêu Thiên Diệu kể hết tất cả mọi cử động của Lâm Sơ Cửu buổi tối hôm nay cho Tô Trà nghe, đương nhiên Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối sẽ không kể lại việc chính mình bị Lâm Sơ Cửu đè ép.

Sự tình mất mặt như vậy, bản thân hẳn biết là đủ.

"Lâm Sơ Cửu này thật đúng là kỳ lạ, Lâm phủ thật sự nguy hiểm như vậy hay sao? Bức nàng đến nỗi không thể không che dấu bản chất thật sự của mình?" Loại sự tình như đôi hồn, Tô Trà thật sự không thể tưởng tượng ra, đây là nguyên nhân duy nhất hẳn có thể nghĩ đến.

"Nàng đã bị trúng độc." Tiêu Thiên Diệu nhủ mày, Tô Trà mang vẻ mặt khó hiểu: "Nhưng nàng biết y thuật, sao có thể trúng độc?"

"Vì thế nên mới kỳ lạ." Bên môi Tiêu Thiên Diệu tràn ra một tia cười lạnh, Tô Trà biết hẳn không vui, vội vàng nói: "Muốn sai người nhìn chăm chăm nàng hay không?"

"Bỏn vương sẽ tự mình nhìn chăm chăm nàng ấy." Hẳn cũng muốn nhìn xem một chút, trên người Lâm Sơ Cửu còn có bí mật gì?

"Vậy người tự mình để ý, nếu như nàng có dụng tâm kín đáo, người ngàn vạn không thể tiếp tục nương tay." Tô Trà nhìn thì giống như người ầm áp, nhưng thật ra hẳn lại là người ngoan tuyệt quyết đoán. Hẳn luôn muốn đem hết thảy nguy hiểm, đều bóp chết khi còn ở trong nôi.

"Àn." Chỉ một Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu không thêm để ở trong mắt, nếu như Lâm Sơ Cửu không có hai lòng, dường nàng như sùng vật bên người cũng tốt.

Tô Trà nhẹ nhàng gạt đầu, không nói thêm về chuyện này nữa, ngược lại nói tới chính sự, "Những người đó nên xử lý thế nào?"

"Giết! Thích khách đưa tới Đại Lý Tự; cung thủ thì đưa tới Xu Mật Viện; gian tế đưa tới giám sát viện. Sáng mai đưa đi, bỏn vương muốn toàn bộ người kinh thành đều biết, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Tiêu Thiên Diệu xử lý rất sạch sẽ lưu loát. Tô Trà vừa nhìn đã biết, Tiêu Thiên Diệu căn bản không hề nghĩ tới, sẽ thu được tin tức hữu dụng gì từ trong miệng những người đó.

Nhưng.....

"Làm như vậy, Hoàng thượng có thể sẽ bất mãn hay không?" Tô Trà mang vẻ mặt lo lắng, hẳn biết rằng Hoàng thượng là người tàn nhẫn bao nhiêu. Tiêu Thiên Diệu đánh vào mặt Hoàng thượng như vậy, Hoàng Thượng vui mừng mới lạ.

"Bất mãn?" Tiêu Thiên Diệu cười lạnh, "Hắn khi nào từng vừa lòng đối bỏn vương? Miễn là bỏn vương không chết, bỏn vương làm bất cứ điều gì hẳn đều sẽ không vui."

Thoái nhượng?

Hắn đã từng thoái lui, nếu không phải hẳn uỷ quyền, Hoàng thượng sao có thể dễ dàng nắm lấy binh quyền của hắn?

Cho dù hắn tàn phế thì như thế nào?

Chỉ cần Tiêu Thiên Diệu hẳn không buông tay, Hoàng thượng cũng chỉ đành chờ dài mà thôi.

Vì lợi ích của huynh đệ hắn, vì thế hẳn đã không miệt mài theo đuổi đến cùng âm mưu ám toán hắn của Hoàng thượng. Binh quyền hẳn đã giao ra rồi, nhưng kết quả thì sao?

Hoàng huynh tốt của hắn được một tác lại muốn tiến một bước, không chỉ gửi một nữ nhân lộn xộn tới nhục nhã hắn, hiện tại còn dám sử dụng cả thích khách.....

Muốn mạng của Tiêu Thiên Diệu hẳn, cũng phải nhìn xem hắn ta có năng lực kia hay không!

Sát ý chợt loé lên trong mắt Tiêu Thiên Diệu, nhưng dù vậy vẫn khiến toàn thân Tô Trà phát lạnh, yên lặng chờ dài trong lòng.....

Thật sự là tạo hóa trêu người, thật ra Thiên Diệu không có dã tâm. Nếu như hắn có dã tâm, ngôi vị hoàng đế kia, đương kim thánh thượng căn bản không thể ngồi nổi. Nhưng, Hoàng thượng lại cố tình phòng bị Thiên Diệu lần nữa.

Phòng bị cũng không sao, hoàng đế nào cũng sẽ đều không thích huynh đệ cầm binh quyền trong tay. Nhưng Hoàng thượng ngàn vạn không nên xuống tay tàn nhẫn như vậy. Hủy hoại cuộc sống của Thiên Diệu. Nếu như Thiên Diệu không phản kích, vậy thì hẳn không phải là Tiêu Thiên Diệu.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cảm lạnh, chết cũng không có người biết

Edit: Emily Ton.

Khi Lâm Sơ Cửu tỉnh lại, phát hiện bản thân mình đang nằm ở trên hi giường, trên người vẫn đang mặc quần áo dính máu, ngay cả chân cũng đều không có. Toàn bộ thân mình lạnh lẽo, người còn chưa ngồi dậy, nước mũi đã chảy xuống không thể không chế.

Lâm Sơ Cửu thật ra rất muốn oán giận, tuy nhiên nàng nghĩ rằng Tiêu Thiên Diệu không giết nàng đã là rất tốt, nàng còn muốn hy vọng xa vời gì nữa?

Làm người không thể quá tham lam, có thể lưu lại một cái mạng nhỏ, Lâm Sơ Cửu đã rất vừa lòng. Đối với cuộc sống sau này là tốt hay xấu, nàng không lo lắng chút nào.

Những ngày tháng trôi qua, nàng sẽ từ từ mưu tính. Nàng tin tưởng rằng, hết thấy đều sẽ càng ngày càng trở nên tốt đẹp hơn.

Xoa xoa cánh tay đau nhức, Lâm Sơ Cửu lắc đầu với tình cảnh hiện tại của mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Nàng đang muốn đứng dậy, đi ra ngoài hỏi xem lúc này đã là lúc nào, lập tức nghe thấy tiếng kêu tích tích tích từ hệ thống Y Sinh.....

Âm thanh này, Lâm Sơ Cửu đã rất quen thuộc. Đây là đang nhắc nhở nàng rằng: *có người bệnh*. Tuy nhiên, lúc này đây không phải muốn Lâm Sơ Cửu đi cứu người, mà là nhắc nhở Lâm Sơ Cửu, chính nàng đã bị cảm lạnh.

Lâm Sơ Cửu thật sự muốn tròn trĩnh mắt: *Bệnh trạng rõ ràng như vậy, nàng cần tới hệ thống Y Sinh nhắc nhở hay sao?*

Quả thực là khinh thường sự chuyên nghiệp của nàng.

Đầu có chút nặng nề, Lâm Sơ Cửu không muốn di chuyển quá nhiều, nhưng nghĩ đến thân mình yếu ớt của nguyên chủ này, nàng vẫn nên tự tìm cho mình, đồng thời nuốt vào hai viên thuốc.

Ngồi lại một lúc lâu, tinh thần đã khôi phục một chút, Lâm Sơ Cửu mở băng vải trên vai trái ra, một lần nữa tra được và băng bó lại. Vết thương trên vai trái cũng không nặng lắm, nhưng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể dùng sức, tự bản thân mình chú ý thêm một chút là ổn.

Sau khi tự mình băng bó vết thương, Lâm Sơ Cửu suy nghĩ đi ra ngoài tìm người, muốn hỏi làm thế nào để mình có thể ăn uống. Nàng cũng không biết bản thân mình đã ngủ trong bao lâu, dù sao sau khi tỉnh lại nàng cảm thấy rất đói.

Trong hi phòng là một mảnh hỗn độn, tất cả các giường đều bị đảo ngược, quần áo tán loạn. Lúc trước như thế nào, hiện tại vẫn như thế ấy, nhưng.....

Được mà Lâm Sơ Cửu đặt ở trong giường đã biến mất, còn có thi thể của thích khách cũng đều biến mất.

Đối với những loại dược đó, Lâm Sơ Cửu không để ở trong lòng, dược mà nàng đã lấy ra ngoài, cũng chỉ là thuốc bột dùng để cầm máu, băng vải và nước sát trùng. Máy thứ này chỉ cần muốn có, nàng đều có thể sử dụng những vật của thời đại này, tạo ra chúng, sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Nàng mở cửa ra, bên ngoài rất sạch sẽ, giống như trận chiến khốc liệt trước đó chưa từng phát sinh. Nàng hít sâu một hơi, vẫn có thể ngửi được mùi hương của hỗn hợp bùn đất.

Lâm Sơ Cửu quét mắt liếc một cái, phát hiện viện này thật sự không lớn, quan trọng là viện này trống rỗng, sân to như vậy ngoại trừ cỏ ra đều không có gì cả. Nhìn qua rất thoải mái, cũng khiến người thư thái.

Nói thật, Lâm Sơ Cửu không thích cây, hoa, hoặc là những loại như núi giả ở bên ngoài viện. Máy thứ này không chỉ che mắt tầm mắt, còn thuận tiện cho kẻ cắp trốn tránh.

Nàng chỉ thích như thế này, vừa mở cửa ra là có thể nhìn thấy tường vây sân viện.

Nàng bước xuống bậc thang, dẫm lên con đường mòn rải đá xanh. Lâm Sơ Cửu đi tới bên ngoài viện, sân lớn nhìn rất thoải mái, nhưng đi từ trong phòng tới cửa lại phải đi một lúc khá lâu. Trước đây Lâm Sơ Cửu rất thích đi bộ, tuy nhiên thân thể mảnh mai này không thể chịu nổi. Hiện tại, vừa mới đi được vài bước, Lâm Sơ Cửu đã cảm thấy mệt mỏi thở dốc, và trên con đường cũng không có một vật nào có thể chống đỡ, hại nàng muốn đỡ vật nào đó để nghỉ ngơi một chút cũng đều không được.

Đúng thật là hổ người!

Gió thổi qua, Lâm Sơ Cửu hắt hơi, nước mũi lại muốn rơi xuống. Nàng muốn tìm chiếc khăn, nhưng vừa cúi đầu nhìn, mới phát hiện bản thân mình vẫn đang mặc quần áo nhiễm máu đi ra khỏi cửa.

"Có nên trở về thay quần áo hay không?" Lâm Sơ Cửu rối rắm, quay đầu nhìn lại con đường mình đã đi qua hai phần ba, khẽ cắn môi, vẫn quyết định đi về phía trước.

Quay lại? Nàng nhất định không còn sức lực để tiếp tục đi ra ngoài.

Ở nơi xa, âm vệ "bảo hộ" Lâm Sơ Cửu, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu ngậy ngốc đứng tại chỗ, có chút khó hiểu không biết nàng muốn làm gì, nhưng khi nhìn thấy cách đó không xa có người đang đi tới, âm vệ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Sơ Cửu tiếp tục đi ra ngoài, mắt thấy chỉ cách cửa có vài chục bước, cửa viện đột nhiên mở ra. Lâm Sơ Cửu vội vàng dừng lại, chỉ thấy một lão giả thân hình gầy nhỏ, diện mạo nghiêm túc, mang theo bốn tiểu nha hoàn rũ mắt đi đến.

Khi lão giả nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang đứng ở nơi đó, trên mặt không biểu hiện ra bất luận kinh ngạc nào, thong dong hành lễ: "Nô tài Tào Thạch, là đại quản gia vương phủ, gặp qua Vương phi."

Wương phi?

Lâm Sơ Cửu nghe thấy xưng hô này, trên mặt lộ ra một nụ cười nông cạn: *Có vẻ như, thân phận bên ngoài của nàng vẫn được thừa nhận.*

Nghĩ đến cũng đúng, nàng dù nói như thế nào cũng là Tiêu Vương phi do Hoàng thượng ban chỉ. Chỉ cần nàng không chết, danh phận Tiêu Vương phi này chính là nàng.

Lâm Sơ Cửu không hề có chút khiếp nhược, chậm rãi gọt tay: "Miễn lễ."

Mặc dù trí nhớ của nguyên chủ không đáng tin cậy, nhưng lễ nghi học được lại rất tốt, đương nhiên đây cũng không phải là công lao của nguyên chủ, mà là công lao của bà ngoại nguyên chủ.

Bà ngoại nguyên chủ rất yêu nguyên chủ, không muốn nguyên chủ thất lễ, vì thế cố ý thỉnh vài lão ma ma, nghiêm khắc huấn luyện nguyên chủ lễ nghi cung đình, còn có đạo cụ xử lý giữa người với người. Đáng tiếc, nguyên chủ có thể ra tay, cũng chỉ có lễ nghi.

Tào quản gia không hề khách khí, lập tức đứng thẳng, chỉ vào bốn thị nữ phía sau và nói: "Wương phi, đây là thị nữ mà Vương gia bảo nô tài đưa tới. Sau này các nàng sẽ hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Vương phi."

Hầu hạ sẽ cùng tồn tại với giám thị, Lâm Sơ Cửu tỏ vẻ hiểu rõ, vui vẻ tiếp nhận: "Thay ta cảm ơn Vương gia, Vương gia thật quá chu đáo."

Nàng không sợ có người giám thị, nàng chỉ sợ không có người hầu hạ.

Không phải nàng không muốn tự mình động thủ, thật sự trong thời đại này, chuyện gì cũng không thuận tiện, ví dụ như tắm rửa. Nếu không có người múc nước cho nàng, nàng một mình muốn nấu nước, múc nước, phòng chừng cả ngày cũng đừng nghĩ tới tắm rửa.

Còn có giặt quần áo gì đó, Lâm Sơ Cửu càng thêm rối rắm.

Ở thời đại này không có máy giặt, không có bột giặt, nàng thật sự không thể mỗi ngày múc nước và giặt quần áo, càng không cần đề cập tới trên người nàng mặc phần lớn đều là tơ lụa tốt nhất. Loại nguyên liệu này thật sự rất khó giặt, không có người có kinh nghiệm xử lý giúp nàng, nàng thật sự sẽ khóc.

Tào quản gia không nghĩ tới, Lâm Sơ Cửu lại nói chuyện tốt như vậy, kinh ngạc nhìn nàng một cái, vừa lúc đối diện với con người lạnh lùng của Lâm Sơ Cửu. Tào quản gia vội vàng cúi đầu, không dám nhìn tiếp.

"Wương phi, Vương gia muốn nô tài hỏi ngài, ngài muốn xử lý nha hoàn như thế nào?" Dựa vào trực giác làm hạ nhân, Tào quản gia cảm thấy Vương phi này có thể khiến Vương gia, cố ý sai người tới đây hầu hạ tuyệt đối không hề đơn giản. Lão vẫn nên ít chọc tới nàng.

"Tính cả thị tỳ đều đưa hết về Lâm phủ. Cứ nói rằng Tiêu Vương phủ không cần hạ nhân ăn cây táo, rào cây sung, càng không cần hạ nhân xử lý những sự tình không được quyền." Lâm Sơ Cửu không khách khí chút nào, một hơi tiễn toàn bộ những người Lâm phủ nhân gửi tới.

Lâm phủ nhân an bài rất nhiều người cho Lâm Sơ Cửu, ngoại trừ bốn đại nha hoàn quyền rũ ra, còn có vài thị tỳ, những người này vốn nên là thân tín sau khi Lâm Sơ Cửu đến Tiêu Vương phủ, nhưng.....

Khế ước bán mình của những người này, toàn bộ đều ở trong tay Lâm phủ nhân, nếu như những người này không hợp tâm ý, Lâm Sơ Cửu cũng không có quyền bán đi. So với đường người của Lâm phủ nhân, nàng thà rằng không cần một kẻ nào hết.

Tào quản gia dường như không nghĩ tới, Lâm Sơ Cửu ngay sau ngày tân hôn, lập tức xé rách mặt cùng nhà mẹ đẻ. Vì thế, lão có lòng tốt kiến nghị nói: "Wương phi có muốn gặp những người đó trước hay không?"

Nếu vẫn thấy hợp ý thì có thể lưu lại. Nếu không, một nữ tử yếu nhược như Lâm Sơ Cửu, bên người tất cả đều là người Tiêu Vương phủ, không có ai là người nhà, nếu bị nhốt ở hậu viện cho dù đã chết một hai năm, cũng sẽ không có người ngoài nào có thể biết được.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Không có con, không bằng phế vật

Tào quân gia là người tử tế, nhưng lão lại không biết tình cảnh thật sự của Lâm Sơ Cửu.....

Đối Lâm Sơ Cửu, hạ nhân của Tiêu Vương phủ cũng tốt, hạ nhân của Lâm gia cũng được, đều không có gì khác nhau. Hạ nhân hai phủ này đều sẽ không xem Lâm Sơ Cửu giống như chủ tử. Xét cho cùng, nếu chủ tử bọn họ ra lệnh, bọn họ đều sẽ không chút do dự xuống tay giết chết Lâm Sơ Cửu.

Hiện tại, Lâm Sơ Cửu đã quyết định ôm chặt đùi của Tiêu Thiên Diệu, sao hắn có thể khiến nàng thuận lợi mọi bề. Hơn nữa, việc này cũng không phải nàng muốn thuận lợi mọi bề là được, nàng đã xé rách mặt với Lâm phu nhân, lại lừa Lâm phu nhân một số bạc lớn, Lâm phu nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng.

So với lưu lại hạ nhân của Lâm phủ, có thể sẽ khiến Tiêu Thiên Diệu hoài nghi nàng, nàng thà rằng tuyệt tình một chút. Dù sao, Thái tử là con rể tương lai của người cha không ra gì của nàng, tuyệt đối sẽ không đứng ở bên nàng. Nói không chừng còn muốn nàng tự hy sinh mình, làm nội ứng cho Thái tử, muốn giết chết Tiêu Thiên Diệu.

Thay vì khiến những người trong Tiêu Vương phủ bối rối, không bằng tiên hạ thủ vi cường, để người khác nhìn thấy được rằng, mẹ kế Lâm phu nhân này của nàng, ác độc với đích trưởng nữ là nàng bao nhiêu.

Lâm Sơ Cửu cự tuyệt ý tốt của Tào quân gia, bảo Tào quân gia tiễn toàn bộ mọi người rời đi. Đương nhiên, khi đưa trở về, nhất định phải phô trương thanh thế thật lớn, khiến cho mọi người náo nhiệt trong kinh thành đều biết được, phu nhân Lâm gia an bài hạ nhân cho đích trưởng nữ làm của hồi môn, nhưng không chịu đưa khế ước bán mình cho đích trưởng nữ, muốn đuổi tay đến cả Tiêu Vương phủ.

Tào quân gia nghe xong những lời Lâm Sơ Cửu nói, sắc mặt hiện lên một sự xuất sắc!

Tào quân gia đã rất lớn tuổi, lão thật đúng là chưa từng gặp qua, cô nương nhà ai lại đầu nhà mẹ đẻ của mình như vậy. Lâm cô nương này quả nhiên không hề bình thường.

Nếu Lâm Sơ Cửu đã nói như vậy, Tào quân gia cũng không tiếp tục khuyên nhủ. Lúc trước lão khuyên một câu đã là có tâm tư riêng, bởi vì tối hôm qua Lâm Sơ Cửu cứu Tào Lâm, chính là con của lão.

Có qua có lại, mặc dù Tào quân gia không nói ra lời cảm tạ, nhưng cũng ngầm ngầm giúp Lâm Sơ Cửu chọn lựa chọn bốn nha hoàn, để các nàng tận tâm hầu hạ Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không biết một vụ này, nhưng khi nhìn thấy bốn nha hoàn đều cụp mi rũ mắt, thu dọn căn phòng, múc nước, mang tới một số đồ ăn đều làm rất thỏa đáng, không nhận được nói ở trong lòng: *So với Lâm phu nhân, thủ đoạn của Tiêu Thiên Diệu thật sự cao hơn rất nhiều, từ bốn nha hoàn đều có thể nhìn ra được.*

Nếu như Lâm phu nhân đưa nha hoàn cho nàng, có thể tuân theo quy củ làm tốt mọi việc, Lâm Sơ Cửu sẽ không thể tra ra. Nàng thật ra không yêu cầu quá cao đối nha hoàn, nàng không cần nha hoàn sẵn lòng chết vì nàng, xem nàng giống như chủ nhân, hay là ân nhân, hoặc là tỷ muội. Nàng chỉ cần nha hoàn an phận một chút, có thể đảm bảo được chất lượng sinh hoạt của nàng, không liên lụy tới nàng là được. Đối với những mặt khác?

Chỉ cần không quá phận, muốn bò lên giường của Tiêu Thiên Diệu hay làm gì đi nữa, nàng đều có thể tiếp nhận.

Cuối cùng Lâm Sơ Cửu có thể ngâm mình trong bồn tắm, tiếp đó nàng ăn no nghỉ ngơi một lát, sau đó uống một chén canh gừng nóng. Trải qua một phen lăn lộn, tinh thần Lâm Sơ Cửu đã khá hơn nhiều, sắc mặt cũng bắt đầu hồng hào hơn.

Đây mới là cuộc sống của một con người!

Mặc dù trên vai trái bị thương, nhưng đối Lâm Sơ Cửu mà nói, từ khi đi vào thế giới này đến nay, có thể xem như ngày hôm nay là thư thái nhất.....

Cuộc sống của Lâm Sơ Cửu trôi qua một cách thư thái, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại không tốt đẹp như nàng. Mặc dù Tiêu Vương phủ tuyên bố với bên ngoài, Tiêu Vương gia và Tiêu Vương phi đã bị kinh hãi, muốn đóng cửa tĩnh dưỡng. Tuy nhiên mấy ngày nay, Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối không hề có thời gian tĩnh dưỡng.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm hôm nay, từng xe thi thể được kéo ra ngoài từ Tiêu Vương phủ. Đại Lý Tự, Giám Sát Viện và Xu Mật Sứ, toàn bộ công lớn đều là thi thể, tất cả đều được bày biện gọn gàng ở trước đại môn.

Ngoại trừ thi thể, còn có mũi tên và nỏ. Mặc dù phía trên không có bất luận dấu hiệu gì, nhưng người có mắt đều có thể nhìn ra được, mấy thứ này đều là từ quân đội, cho dù không phải xuất ra từ phía quân đội, cũng không phải người thường có thể lấy ra được.

Phải biết rằng, ở Đông Văn quốc, không cho phép bất luận kẻ nào tàng trữ, chế tạo vũ khí. Hơn nữa, toàn bộ tài liệu và vũ khí đều do triều đình quản chế, người bình thường căn bản không có được chúng.

Cùng với thi thể, cung tiễn đã được đưa đến, còn có đơn kiện của Tiêu Vương phủ. Tiêu Vương phủ cáo trạng với Xu Mật Sứ, Giám Sát Viện, Cửu Môn Đề Đốc, Thuận Thiên Phủ, thủ lĩnh cấm vệ quân của kinh đô, tổng quản thái giám phủ Nội Vụ.

Tóm lại, bất cứ ai có thể liên quan tới những thi thể kia, Tiêu Vương phủ đều không buông tha kẻ nào. Trên đơn kiện dài 38 trang, trong đó có 30 trang viết tên bị cáo cùng với chức quan đi kèm.

Tiêu Vương phủ cáo trạng bọn họ bỏ rơi nhiệm vụ, cáo trạng bọn họ cấu kết với thích khách, cáo trạng bọn họ tàng trữ vũ khí riêng, cáo trạng bọn họ xem thường pháp kỷ, mưu sát thân vương đương triều.

Mười tám tội trạng, mỗi một tội trạng, đều đủ để diệt tam tộc những người này, và Tiêu Vương phủ đã liên tiếp viết 18 điều trọng tội vào trong đó.

Nhân chứng, vật chứng cùng với đơn kiện, đều được đưa tới quan phủ. Sau khi người Tiêu Vương phủ làm xong những việc trên, lập tức không cần nhiều lời, chỉ nói bọn họ tin tưởng vào triều đình, triều đình chắc chắn sẽ đưa ra được câu trả lời thỏa đáng cho Tiêu Vương gia, sẽ không làm tổn thương trái tim tàn tật của công thần vì đã bảo hộ đất nước.

Chiều này của Tiêu Thiên Diệu cực kỳ tàn nhẫn. Không chỉ đặt mình ở vị trí đạo đức cao nhất, còn xé rách khuôn mặt giả tạo của Hoàng thượng ngay trước mặt mọi người, mang những sự tình hẩn là nên xử lý ở trong bóng tối, đặt toàn bộ ra bên ngoài. Vì vậy, cho dù Hoàng thượng không muốn có hành động nào cũng đều không được.

.....

"Lão Tứ, người đủ tàn nhẫn!" Hoàng thượng tức giận đến nỗi quét toàn bộ tấu chương và đơn kiện rơi xuống mặt đất. Nhưng cho dù như vậy hẩn vẫn không thể giải hận, vì vậy nắm lấy nghiến mực trên bàn, ném tới người đang quỳ gối trước mặt: "Lăn!"

Bóp..... Người nọ bị đập đến nỗi đầu rơi máu chảy, nhưng cổ họng không dám rên một tiếng, ôm đầu nhanh chóng chạy ra ngoài. Từ trên quan phục của hẩn ta, có thể nhìn ra đó là một võ tướng, cũng chính là thống lĩnh cấm quân bị Tiêu Thiên Diệu cáo trạng.

Tại kinh thành, chỉ trong một đêm, với số lượng thích khách lên vào ám sát Tiêu Vương gia, thống lĩnh cấm quân này của hẩn ta chỉ sợ sẽ phải kết thúc.

"Hoàng thượng bớt giận." Thái giám tâm phúc của Hoàng thượng, thật cẩn thận tiến lên, "Hoàng thượng, hiện tại Tiêu Vương chỉ là một phế nhân, cả đời đều không thể đứng dậy, cũng sẽ không thể có con nối dõi. Hoàng thượng, ngài thật sự không cần phải tức giận với một phế vật."

Thái giám tâm phúc của hoàng thượng cố ý nhấn mạnh hai chữ "phế vật". Hẩn biết, hai chữ này Hoàng thượng thích nghe nhất. Hoàng thượng thường ngầm gọi Tiêu Thiên Diệu là phế vật, đại thần chụp mông ngựa hoàng thượng, trong tối cũng như ngoài sáng, đều gọi Tiêu Thiên Diệu là Vương gia phế vật.

Quả nhiên, sau khi Hoàng thượng nghe được lời này, sắc mặt liền tốt hơn một chút, nhưng vẫn chưa hết giận, "Đúng là một đám vô dụng, ngay cả phế vật cũng không giải quyết được, quả thực là không bằng phế vật."

"Hoàng thượng, xin ngài bớt giận. Lần này, xác thật là ý của vài vị đại nhân. Rốt cuộc, không ai nghĩ tới, Tiêu Vương ngoại trừ những thân binh trên tay, còn ngầm có một thế lực mạnh như vậy. Mặc dù lần này tổn thất một ít người, nhưng tốt xấu chúng ta cũng tra ra được con át chủ bài của Tiêu Vương. Lần sau....." Thái giám tâm phúc cười hắc hắc một tiếng, "Lần sau, Tiêu Vương sẽ không có vận khí tốt như vậy."

"Người nói quả không sai....." Hoàng thượng nghe những lời này, sắc mặt cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, khoe môi thậm chí còn nổi lên một nụ cười, "Có thể bức ra con át chủ bài của hẩn, cũng không uổng công trăm hy sinh nhiều người như vậy. Tiếp theo, trăm tất phải lấy tính mạng của hẩn."

"Hoàng thượng anh minh." Thái giám tâm phúc rất có ánh mắt, lập tức đặt tấu chương và đơn kiện của Tiêu Vương phủ ở trước mặt hoàng thượng, chờ hoàng thượng phê duyệt.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trêu chọc, không phải người một nhà không vào một cửa...

Hoàng thượng đang nổi giận lôi đình ở trong ngự thư phòng, Tiêu Thiên Diệu rất nhanh cũng biết được tin, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, nhưng không nói câu nào.

Trong lòng Tô Trà yên lặng thấp lên một ngọn nến cho Hoàng thượng: Hoàng thượng thật sự là quá ngây thơ, Thiên Diệu mười ba tuổi đã dần nhập quân đội, chinh chiến sa trường mười lăm năm, sao có thể chỉ có một con át chủ bài như vậy.

Hoàng thượng tự cho rằng mình đã bức được con át chủ bài của Thiên Diệu ra ngoài, nhưng trên thực tế, đây bất quá chỉ là một góc của tảng băng mà thôi. Một ngày nào đó, Hoàng thượng sẽ phải trả giá cho tất cả những gì mình đã gây ra với Thiên Diệu.

Tô Trà thu hồi sự đồng cảm của mình đối Hoàng thượng, tiếp tục báo cáo tình huống bên ngoài với Tiêu Thiên Diệu, chờ đến khi hần nói xong, vừa lúc đã đến giữa trưa. Tiêu Thiên Diệu giữ Tô Trà lại dùng cơm, nhưng hai người còn chưa kịp đi, Tào quản gia đã bước tới.

Tào quản gia nhìn thấy Tô Trà cũng đang ở đó, do dự nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu, không biết nên nói hay không?

Tô Trà đang muốn tìm lý do ra ngoài trước, Tiêu Thiên Diệu đã thờ ơ mở miệng: "Tô Trà không phải người ngoài, nói đi."

Điều này khiến Tô Trà không tiện rời đi, đành phải ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, âm thầm cầu nguyện Tào quản gia đừng nói sự tình quá bí ẩn, hần là người rất tự biết mình, luôn luôn không thích biết quá nhiều thứ.

Chủ tử mở miệng, Tào quản gia lập tức không cố kỵ nữa, cung kính lặp lại những lời Lâm Sơ Cửu nói lại một lần, "Thịnh Vương gia định đoạt."

Mặc dù là sự tình Lâm gia, nhưng liên quan tới mặt mũi Tiêu Vương phủ, cũng không phải Lâm Sơ Cửu muốn làm gì thì làm.

Tiêu Thiên Diệu không chút nghĩ ngợi nói: "Theo ý nàng nói mà làm."

Khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Thiên Diệu dịu lại mấy phần, Tào quản gia nhìn chằm chằm xuống sàn nhà nên không nhìn thấy, nhưng Tô Trà lại nhìn ra được.

Tào quản gia vừa rời đi, Tô Trà đã mở miệng cười trừ ghẹo một câu: "Không phải người một nhà không đi vào một cửa, các người quả thật đúng là phu thê." Điều thích và mặt trước mặt mọi người.

Tiêu Thiên Diệu liếc mắt nhìn Tô Trà một cái, không nói gì. Tô Trà nhún vai, tiến lên đẩy xe lăn giúp Tiêu Thiên Diệu, làm bộ mình chưa từng nói điều gì.

.....Edit: Emily Ton....

Sau khi Lâm Sơ Cửu giao phó sự tình Lâm gia cho Tào quản gia, lập tức hoàn toàn buông xuống việc này. Ăn xong, Lâm Sơ Cửu liền ngủ một lát, lúc này mới hoàn toàn dưỡng đủ tinh thần.

Dưỡng đủ tinh thần, Lâm Sơ Cửu lập tức có tâm tình tìm hiểu tình cảnh hiện tại của mình.

"Các người tên gọi là gì?" Lâm Sơ Cửu nhìn bốn nha hoàn tư sắc bình thường, trong lòng hiểu được bốn nha hoàn này tuyệt đối không phải là tiểu thiếp dự phòng.

Bốn nha hoàn cùng nhún người nói: "Thịnh Vương phi ban danh."

Ban danh?

Lâm Sơ Cửu sững sốt một chút, từ trong trí nhớ của nguyên chủ hiểu được, thường thì hạ nhân bên người sẽ do chủ nhân ban danh. Lâm Sơ Cửu vẫn luôn không thích khác người, dựa theo nguyên tắc nhập gia tùy tục. Lâm Sơ Cửu suy nghĩ một lúc, sau đó chỉ từ trái qua phải, "Trần Châu, Mã Nãi, San Hô, Phi Thúy."

Lâm Sơ Cửu thừa nhận bản thân mình không có tài đặt tên, nhưng chỉ cần dễ nhớ là được. Dù sao bốn nha hoàn này cũng không hoàn toàn là của nàng, chẳng qua nàng chỉ mượn của Tiêu Vương phủ để dùng mà thôi.

"Nô tỳ tạ Vương phi ban danh." Bốn nha hoàn bên người Lâm Sơ Cửu, đã chính thức có tên.

Sau khi Lâm Sơ Cửu ban danh, lập tức bắt đầu tìm hỏi một số việc nhỏ. Bốn nha hoàn vốn nghĩ rằng Lâm Sơ Cửu sẽ hỏi thăm sự tình Tiêu Vương phủ, các nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối sẽ không để Lâm Sơ Cửu nghe được những tin tức có ích, kết quả.....

Lâm Sơ Cửu chỉ hỏi hiện tại là giờ nào? Những thân binh lúc trước bị thương hiện tại ra sao? Nàng có thể đi xem hay không?

Tiêu Vương phủ có quy củ gì?

Nếu nàng có cơ hội hãy hỏi Tiêu Vương gia một chút, nàng có thể ra khỏi sân này hay không?

Ngoại trừ những điều ấy ra, Lâm Sơ Cửu không hề hỏi bất cứ sự tình nào có liên quan tới Tiêu Vương phủ, cũng không hề hỏi thăm việc riêng của Tiêu Thiên Diệu. Điều này khiến cho bốn nha hoàn rất khó hiểu.

Phải biết rằng Lâm Sơ Cửu chính là Hoàng thượng ban cho, Tiêu Thiên Diệu đã dùng tám kiểu lớn nghênh vào cửa Vương phi. Nữ chủ nhân Tiêu Vương phủ, theo lý thì nàng có quyền quản hết toàn bộ sự tình trong Tiêu Vương phủ, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu lại xem mình giống như người ngoài, hoặc là người thuyết khách thì đúng hơn.

Mặc dù bốn nha hoàn khó hiểu, nhưng trên mặt đều không biểu lộ ra ngoài. Người có thể được Tiêu Thiên Diệu cố ý đưa cho Lâm Sơ Cửu, tuyệt đối không phải là nha hoàn bình thường.

Bốn nha hoàn đều trả lời tất cả các vấn đề Lâm Sơ Cửu muốn biết. Lâm Sơ Cửu không hỏi thêm các nàng nhiều hơn. Đối với việc có thể đi thăm thân

bình bị thương hay không, điều này không phải bọn nha hoàn có thể làm chủ.

"Vương phi, việc này cần phải xin chỉ thị Vương gia, nếu Vương phi muốn đi thăm hộ vệ bị thương, nô tỳ sẽ lập tức đi bẩm báo cho quân gia biết." Trần Châu là nha hoàn đứng đầu trong bốn người, hành sự rất trầm ổn chu toàn. Cho dù không xem Lâm Sơ Cửu là Vương phi, Trần Châu cũng không dám chậm trễ.

Lâm Sơ Cửu có trách nhiệm theo dõi người bệnh do mình trị liệu, nhưng nàng cũng không phải là người lương thiện, nàng sẽ không đi tìm Tiêu Thiên Diệu để hỏi một việc nhỏ như vậy.

"Không cần, các người để tâm một chút, nếu như những hộ vệ bị thương có ai càng ngày càng nghiêm trọng, các người nói cho ta một tiếng là được." Tiêu Vương phủ không thiếu đại phu, mặc dù ngành mà nàng học chính là Tây y, thời đại trước của nàng cũng rất thịnh hành Tây y, nhưng nàng hiểu rất rõ rằng, Trung y cũng rất hữu ích, nàng không coi khinh bất luận kẻ nào, cũng sẽ không vì bản thân mình có chút y thuật mà trở nên đắc chí.

Trên thực tế, nếu không có Hệ thống Y Sinh cung cấp thuốc tây cho nàng, kiến thức y học của nàng trong thời đại này, chưa chắc có thể phát huy tác dụng.

Trần Châu nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói vậy, trên mặt mặc dù không hiện lên biểu tình gì, nhưng trong lòng thì lại lau mắt mà nhìn đối Lâm Sơ Cửu.

Một Vương phi có thể nhìn thấy rõ thế cục, biết được điều gì có thể làm, điều gì không thể, mới có thể sống sót lâu dài ở Tiêu Vương phủ.

.....

Sau khi Tào quân gia bẩm báo với Tiêu Thiên Diệu, sợ thuộc hạ người không làm xong sự tình sai bảo, vì thế lão quyết định tự mình đưa hạ nhân Lâm phủ trở về.

Nhìn thấy một đám hạ nhân Lâm gia đều rất tự cao tự đại, hoàn toàn không để Lâm Sơ Cửu vào mắt, Tào quân gia rốt cuộc hiểu được, vì sao Lâm Sơ Cửu không muốn gặp những người này.

Đừng nói là Lâm Sơ Cửu, chính lão cũng cảm thấy tức giận.

"Đại tiểu thư đâu? Nàng vì sao vẫn chưa tới gặp chúng ta?"

"Người là người đại tiểu thư phái tới? Hôm qua chúng ta bận rộn một ngày, hôm nay rất mệt mỏi, người nói với đại tiểu thư một tiếng, hôm khác chúng ta sẽ tới bái kiến đại tiểu thư."

.....

Một đám vênh váo tự đắc, người không biết còn tưởng rằng bọn họ mới là chủ tử. Tào quân gia nhìn đám người này, không ngăn được cười lạnh: Lâm phủ làm tốt lắm, đưa một đám hạ nhân như vậy tới. Đây là muốn nháo cho Tiêu Vương phủ bọn họ tới khi trời lật mới vừa lòng sao?

"Người đâu." Dạng chủ tử thế nào, sẽ có dạng thủ hạ như thế ấy. Tào quân gia tuyệt đối không phải là một người nhân từ nương tay, những hạ nhân Lâm phủ lần này đã đá phải ván sắt.

"Trời hết đám điều nô này cho ta." Tào quân gia lạnh giọng hạ lệnh. Hạ nhân Lâm gia lúc này mới hoảng loạn, một đám đầy mặt khó hiểu, vừa sốc vừa sợ hãi, nhưng vẫn có gan lớn tiếng, trực tiếp chỉ vào mũi Tào quân gia và mắng: "Người nghĩ người là ai, dám trời lão tử? Lão tử chính là của hồi môn của Vương phi, người đưa Vương phi tới gặp ta."

Bốp..... Tào quân gia dùng một tay tát điều nô trước mặt, lạnh mặt nói: "Thật to gan, muốn Vương phi tới gặp người, người nghĩ mình là ai?"

"Người... người là ai?" Nhìn thấy Tào quân gia bỗng hoá thành một kẻ bất nạt kẻ yếu, cứng rắn như thế, bọn họ lập tức mềm xuống.

"Hừ..... ta là quân gia Tiêu Vương phủ, phụng lệnh Vương phi đưa các người trở về Lâm gia." Tào quân gia không muốn nhiều lời cùng đám người này, trực tiếp sai người Tiêu Vương phủ, trời hết đám người Lâm phủ.

Phản kháng? Toàn bộ đều bị đánh tới khi không còn sức phản kháng mới thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nước cờ trong tối, cần phải vĩnh viễn trở thành phế nhân

Edit: Emily Ton.

Tào quân gia lĩnh ngộ sâu sắc ý của Lâm Sơ Cửu, dương cao thanh thế đưa người đến Lâm gia, chỉ kém khua chuông đánh trống.

Tào quân gia nhìn thấy đức hạnh của hạ nhân Lâm gia, biết Lâm Sơ Cửu không nghĩ sẽ lưu lại mặt mũi của Lâm gia, đương nhiên sẽ không cố kỵ mặt mũi của Lâm gia. Lâm tướng là quan rất lớn, nhưng Tiêu Vương phủ vẫn không đến mức để một Tả tướng vào trong mắt.

Tiêu Vương phủ ngay cả mặt Hoàng thượng còn dám đánh, sợ gì một Tả tướng phủ nho nhỏ?

Sau khi Tào quân gia sai người đi thông báo với Lâm gia, cũng không đi vào trong phủ, mà chỉ ném người ở cổng lớn, nhìn thấy bốn phía có không ít người đến xem náo nhiệt. Tào quân gia đứng ở chỗ cao, lớn tiếng nói nguyên nhân đưa hạ nhân Tiêu Vương phủ tới: "Ta đã lớn tuổi như vậy, chưa từng gặp nhà ai chọn thị tỳ cho cô nương, không đưa khế ước bán mình cho cô nương. Càng chưa từng thấy qua, thị tỳ nhà ai lại muốn chủ tử tự mình tới gặp."

"Hôm qua, Vương gia và Vương phi nhà ta đại hôn, nhưng gặp phải thích khách. Vương gia và Vương phi đều đã bị thương. Vương phi sai tiểu nhân đi dàn xếp những thị tỳ này, kết quả những thị tỳ này lại là hết muốn Vương phi tự mình tới gặp bọn họ."

"Gia quy của Lâm tướng thật sự quá lớn, Vương phi chúng ta kính trọng phu nhân kế (mẹ kế), nhưng phu nhân kế cũng không thể xoa nắn Vương phi chúng ta như vậy, đưa hạ nhân tới cho Vương phi, nhưng lại túm khế ước bán mình ở trong tay."

"Vương phi nương nương nhà chúng ta là người có hiểu, biết Lâm tướng gia không thể thiếu được những hạ nhân này, lập tức tự mình làm chủ, tặng bọn họ trở về, miễn cho phu nhân kế không có hạ nhân để dùng."

Giọng nói của Tào quân gia rất lớn, lời nói tuy nhanh nhưng từng từ lại rất rõ ràng, mọi người ở đây đều nghe rất rành mạch. Sau khi người Lâm phủ nhận được tin tức và đi ra, Tào quân gia đã nói xong những lời cần nói.

Nhìn thấy quân gia Lâm gia, Tào quân gia hoàn toàn không cho đối phương cơ hội nói chuyện, hai tay ôm quyền nói: "Người đã đưa đến, Vương gia và Vương phi nhà ta đều đang bị thương, người Vương phủ không tiện rời đi, ta sẽ không ở lại lâu thêm."

Hoàn toàn không cho quân gia Lâm gia cơ hội mở miệng, Tào quân gia giơ tay lên, mang theo hạ nhân Tiêu Vương phủ rời đi.

"Tào quân gia, Tào quân gia, chờ đã. Đây chỉ là hiểu lầm. Là hiểu lầm....." Quân gia Lâm phủ vội vàng đuổi theo, nhưng tất cả người Tiêu Vương phủ đều được huấn luyện rất tốt. Vì thế, hạ nhân bình thường cũng có thân thủ mạnh mẽ hơn người, làm sao người Lâm phủ có thể đuổi theo.

Bên ngoài Lâm phủ, một loạt hạ nhân đang quỳ, cộng thêm một đồng người đến xem náo nhiệt, Lâm quân gia u sầu muốn chết, nhất thời thật sự không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tiếp tục để những người này quỳ gối bên ngoài, thật sự là mất mặt xấu hổ; nhưng mang những người này vào trong phủ, lập tức chứng tỏ Lâm gia đã nhận lại những người này, nếu muốn đưa trở về sẽ khó khăn hơn!

Đây không phải khiến người khó xử hay sao?

Lâm gia có chấp nhận hay không, Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu không thêm để ý một chút nào. Cho dù là Tiêu Thiên Diệu hay là Lâm Sơ Cửu, đều không muốn có hành động thân thiện với Lâm gia.

Biết được sự tình đã được làm thỏa đáng, tâm tình Lâm Sơ Cửu rất tốt, còn luôn nhắc với Tào quân gia, nếu như Lâm phủ lại mang người và khế ước bán mình tới nữa, kiên quyết không thể nhận, và nếu người Lâm gia tìm tới cửa, cứ nói thẳng nàng đang bị thương, không thể gặp khách!

Lâm Sơ Cửu vẫn luôn đợi Lâm gia phái người tới cửa, kết quả đợi nửa ngày đều không có một chút động tĩnh. Kể cả việc đưa người Lâm gia trở về, thậm chí họ cũng không thêm phái người tới cửa giải thích một câu.

Có vẻ như Lâm phu nhân không phải là người kiêu ngạo bình thường!

Tuy nhiên, việc Lâm Sơ Cửu hiện tại phải làm, không phải suy xét Lâm phu nhân đang suy nghĩ gì. Hiện tại nàng phải làm chính là, ứng phó với thái y do Hoàng thượng phái tới.

Đêm tân hôn, Tiêu Vương và Tiêu Vương phi gặp thích khách tấn công, hai người đều bị thương, sau khi Hoàng thượng nhận được tin tức cực kỳ tức giận, lệnh cho Đại Lý Tự và Hình Bộ nghiêm túc điều tra án này, tuyệt đối không buông tha bất luận người nào là chủ mưu. Đối với đơn kiện do Tiêu Vương gia trình lên, Hoàng thượng dường như không nhìn thấy, im lặng không hề nhắc tới việc này.

Trừ việc đó ra, Hoàng thượng còn hạ thánh chỉ, phái ba vị thái y có y thuật tốt nhất trong Thái Y Viện tới Tiêu Vương phủ, trị liệu cho Tiêu Vương và Lâm Sơ Cửu.

Nhưng trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, những thái y này mang danh nghĩa là tới trị liệu, trên thực tế lại tới để xác định, Tiêu Thiên Diệu và Lâm Sơ Cửu rốt cuộc có phải thật sự bị thương hay không.

Cũng may, Lâm Sơ Cửu xác thật là bị thương, hơn nữa nàng chính là đại phu, chỉ cần hơi động tay chân một chút, lập tức có thể khiến mạch đập của mình trở nên suy yếu, kết quả thái y chẩn bệnh tất nhiên là không sao.

Và Tiêu Thiên Diệu?

Mặc dù hấn không có vết thương bên ngoài, nhưng trước đó từng mạnh mẽ thúc đẩy nội lực và ứng chiến với thích khách, sau đó lại không thể điều tức đầy đủ, thân thể càng thêm trầm trọng, thậm chí còn tệ hơn so với lúc trước.

Các thái y tới chẩn bệnh, vẻ mặt hoàn toàn trầm trọng, Tàn Viện Chính của Thái Y Viện nghiêm túc nói: "Thương thể của Vương gia đã nặng thêm, sau này chỉ sợ càng thêm khó khăn." Ánh mắt dừng lại ở trên hai chân Tiêu Thiên Diệu, mang theo một sự thông cảm không dễ phát hiện.

Đã thương lại càng thêm thương, Tiêu Vương gia thật sự đã bị phế.

Tàn Viện Chính nói một câu, bầu không khí trong Tiêu Vương phủ càng thêm ảm đạm, không có một chút sức sống. Nhưng Tiêu Thiên Diệu vẫn không có biểu tình gì, giống như người không thể nhúc nhích không phải là hấn.

Tàn Viện Chính còn phải về cung phục mệnh, không thể ở lại lâu. Sau khi giao phó vài câu, lập tức viết ra phương thuốc và giao cho Tào quản gia, để Tào quản gia sai người đi bốc thuốc.

Tào quản gia lập tức sai người đi bốc thuốc, nhưng thuốc này Tiêu Thiên Diệu có uống hay không, không phải là chuyện thái y có thể quản.

.....

Tàn Viện ngay lập tức quay về cung, đối mặt với những câu hỏi của Hoàng thượng. Hấn không hề dấu diếm cũng không phóng đại bệnh tình, theo đúng sự thật bẩm báo kết quả do mình chẩn bệnh.

"Hoàng thượng, mặc dù Tiêu Vương gia không bị thương, nhưng tối hôm qua hấn buộc phải vận công, nội thương nặng thêm. Thương thể dưới người tăng thêm, gân mạch hai chân có xu thế héo rút. Tiêu Vương phi chỉ vì quá kinh sợ, vai trái bị thương, nhưng không có gì trở ngại."

So với Lâm Sơ Cửu, Hoàng thượng càng quan tâm tới Tiêu Thiên Diệu hơn, "Vì thế, hai chân của hấn không thể có khả năng khôi phục lại, đúng không?"

"Hồi Hoàng thượng, theo như hạ quan chẩn bệnh, cuộc đời này của Tiêu Vương gia không còn có khả năng có thể đứng lên. Trong Văn Quốc không người nào có thể trị được cho Tiêu Vương gia. Nhưng hạ quan không dám đảm bảo, trên thế gian này có thể ngoại cao nhân với y thuật cao siêu hay không." Tàn Viện Chính nói chuyện rất có chừng mực, cần phải để lại cho mình đường sống. Rốt cuộc, thiên hạ to lớn, điều kỳ diệu không phải là không có.

Hoàng thượng nghe những lời này thì sắc mặt hơi trầm xuống, sau khi suy tư một lát, nói: "Trước đó có thêm được cho hấn, không có tác dụng gì sao?" Hoàng thượng sở dĩ không màng tới tình huynh đệ, khẳng khái phải đuổi tận giết tuyệt, chính là sợ Tiêu Thiên Diệu sẽ gặp được kỳ ngộ nào đó, một ngày nào đó lại có thể đứng lên.

"Hoàng thượng, Tiêu Vương gia đã không dùng loại dược mà thần đã khai." Tàn Viện cúi đầu, không dám nhìn thẳng Hoàng thượng."

Tàn Viện Chính là người do Hoàng thượng phái đi, Tiêu Vương gia tin Tàn Viện Chính mới lạ.

"Hấn vẫn cẩn thận như vậy." Hoàng thượng lắc lắc đầu, không tức giận thêm, nhìn thái y quỳ gối trước bàn, thân mình không ngừng run rẩy, Hoàng thượng không có ý định khiến người thêm khó xử, bảo thái y lui ra.

Cũng may, hấn còn có một bước cờ khác, Tiêu Thiên Diệu cần phải vĩnh viễn trở thành phế nhân, nếu không hấn không thể nào an tâm!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hồi môn, cắt đứt toàn bộ đường lui

Edit: Emily Ton.

Vụ ám sát Tiêu Vương trong đêm đại hôn, tuyệt đối là sự kiện lớn nhất kinh thành, nhưng.....

Sự tình Tiêu Vương đưa thích khách đến Đại Lý Tự, Giám Sát Viện và Xu Mật Sử, lại khiến Hoàng thượng mất mặt. Mặc dù Hoàng thượng không nói gì trước mặt mọi người, nhưng các đại thần quyền quý đều là những người có thâm niên, cho dù bọn họ có một trăm lá gan, cũng không dám nghị luận về việc này.

Chuyện này giống như quần áo mặc trên người hoàng đế, trong lòng những đại thần quyền quý đều hiểu rõ, vì vậy tất cả đều giả bộ hồ đồ, không hề đề cập tới một câu, thật sự giống như chuyện này chưa từng phát sinh. Nhưng ngược lại, sự tình Tào quản gia đưa trả hạ nhân Lâm gia, đã dẫn tới đàm luận của tất cả mọi người.

"Việc Lâm phu nhân làm thật sự rất ngu xuẩn, cho rằng Tiêu Vương hồ đồ như vậy sao? Bà ta thật đúng là cho rằng Tiêu Vương cũng giống như nữ nhi mà tỷ tỷ bà ta lưu lại kia, những gì bà ta nói đều đúng?"

"Cái gì mà người lương thiện nhất kinh thành, cái gì mà muốn chăm sóc nữ nhi của thân tỷ tỷ, không tiếc gả làm vợ kế, thì ra đều là giả. Không ngờ bà ta tàn nhẫn như vậy, lần cuối cùng còn xé rách làn da mỹ nhân của nàng."

"Lâm phu nhân còn tưởng rằng Tiêu Vương cũng không có não giống như đại tiểu thư kia. Ta muốn nhìn xem, lần này bà ta sẽ kết thúc thế nào."

Sự tình phát sinh như vậy, giống như bỏ đá xuống giếng, bọn họ nghĩ sao nói vậy, nhưng cũng có người cẩn thận dùng đầu óc tự hỏi.

"Lâm phu nhân vì sao sẽ làm việc ngu xuẩn như vậy? Đây không giống tác phong của Lâm phu nhân. Ngần ấy năm, Lâm phu nhân làm việc đều rất kín kẽ, trước giờ đều tỏ vẻ chăm sóc rất tốt cho nữ nhi của phu nhân trước, không người nào có thể nói xấu bà ta một câu."

"Có lẽ là do lo lắng khi đại tiểu thư Lâm gia gả vào vương phủ, bà ta không thể quản chế được, vì thế muốn xuống tay từ hạ nhân nơi đó."

"Ai biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, điều này thật sự rất khó hiểu. Tiêu Vương phủ đưa người đến Lâm gia, trước mặt mọi người đánh vào mặt Lâm gia, nhưng Lâm phu nhân lại không thể làm gì."

.....

Mọi người có đủ các loại suy đoán, có đủ các loại cách nhìn, nhưng có thể khẳng định chính là, tất cả mọi người đều đang đợi hành động của Lâm phu nhân. Và tại thời điểm này, Lâm phu nhân còn đang lo giải thích với Lâm tướng.

"Lão gia, nhiều năm như vậy, ta làm người thế nào ngài còn không hiểu hay sao? Ta không thích Sơ Cửu, nhưng sẽ không động tay động chân với việc nhỏ như vậy. Ta lưu khế ước bán mình của thị tỷ lại, không phải rõ ràng là lưu lại nhược điểm cho người ta nắm hay sao?" Lâm phu nhân hai mắt ửng đỏ, nước mắt chảy quanh hốc mắt, bộ dáng như muốn ngã xuống.

Lâm phu nhân luôn xinh đẹp như vậy, cũng chọc vào trái tim người, Lâm tướng không nhịn được ôm người vào trong lòng ngực, "Phu nhân đừng thương tâm, tâm tính của hải tử Sơ Cửu có hơi kỳ lạ, khiến phu nhân phải chịu ủy khuất."

Lâm phu nhân thừa cơ rúc vào trong lòng ngực Lâm tướng, ủy khuất nói: "Lão gia nói gì cũng được, chúng ta đều là người một nhà, ta chịu chút ủy khuất không tính là gì, nhưng quan trọng chính là việc này chúng ta phải làm sao bây giờ? Việc này đã nháo đến nỗi ồn ào huyên náo, vô số người đang nhìn chằm chằm, cho dù Lâm gia chúng ta làm như thế nào cũng đều sẽ sai."

Nói tới đây, Lâm phu nhân nghẹn ngào một tiếng, nước mắt trong mắt rơi cuộc rơi xuống, nhưng không để Lâm tướng nhìn thấy, mà chỉ chôn mặt ở trong lòng ngực Lâm tướng, bà vai run rẩy.....

"Phu nhân đừng khổ sở, ngày mai ta sẽ tới Tiêu Vương phủ, mặc dù Tiêu Vương là thân vương, nhưng không thể tùy ý vu khống mệnh quan triều đình." Lâm tướng chắc chắn tin rằng, việc này là do Lâm Sơ Cửu bịa đặt, cố ý gây sự.

Nếu tiếp tục nói về chuyện này, Lâm phu nhân đúng thật là đang chịu ủy khuất, bởi vì bà ta thật sự không hề lưu lại những khế ước bán mình của đám thị tỷ đó, nhưng khế ước bán mình cũng không nằm trong tay Lâm Sơ Cửu. Toàn bộ khế ước bán mình hiện tại đang ở Lâm phủ, trong phòng của Lâm Uyển Đình.

Đối với việc những khế ước bán mình làm thế nào lọt vào trong tay Lâm Uyển Đình, chính bản thân Lâm Uyển Đình cũng không hiểu được, vì thế điều này đã khiến Lâm phu nhân nhất định sẽ bị ăn mất.

Lâm phu nhân sợ Lâm tướng sẽ náo loạn với Tiêu Vương, vội vàng kéo kéo quần áo Lâm tướng, "Lão gia, đây là một việc rất mơ hồ, khế ước bán mình của hạ nhân bất quá chỉ là mấy tờ giấy mỏng, nếu như Sơ Cửu đã đốt chúng thì chúng ta cũng không biết được, đến lúc đó Sơ Cửu một mực khẳng định mình không hề nắm khế ước bán mình, chúng ta cũng không thể tới Tiêu Vương phủ lục soát."

Lâm phu nhân đã đốt khế ước bán mình, trên tay Lâm Sơ Cửu không có, Lâm phủ cũng không có.

Lâm tướng nhíu mày, nặng nề gật đầu, "Phu nhân nói có lý, nhưng chuyện này Lâm gia chúng ta không thể chấp nhận được." Nếu chấp nhận, bọn họ còn có mặt mũi sao? Chuyện này đã nháo lớn như vậy, đã không đơn giản là vấn đề mặt mũi của một mình Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân vừa lau nước mắt, vừa cười khổ nói: "Tiêu Vương đã nháo sự tình lớn như thế, việc này chúng ta không nhận thì có thể như thế nào? Chẳng lẽ nói Tiêu Vương sai?"

Những lời của Lâm phu nhân đều đang ám chỉ, hết thảy đều do Tiêu Vương dùng uy quyền để áp người khác.

Sắc mặt Lâm tướng quả nhiên càng thêm khó coi, nhưng vẫn kiên trì muốn tới Tiêu Vương phủ để thảo luận về vấn đề này: "Thôi, coi như ta thiếu nợ nghiệp chướng kia, hiện tại hãy bán hết những hạ nhân đó đi thật xa, đưa bạc bán được tới Tiêu Vương phủ, sau đó nói rằng Tiêu Vương không thích những hạ nhân đó, đã bán lại cho Lâm gia ta."

Những lời này cuối cùng vẫn ám chỉ với người khác rằng, Lâm gia không hề sai, chỉ là do Tiêu Vương gia vô cớ gây rối.

Lâm phu nhân âm thầm nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy biện pháp này không tồi, lập tức đáp ứng, xoay người sai quân gia Lâm phủ đi làm, chỉ chờ Lâm Sơ Cửu và Tiêu Vương hồi môn, sẽ nói rõ việc này ngay trước công lớn. Tuy nhiên.....

Tiêu Vương và Lâm Sơ Cửu còn chưa tiến cung tạ ơn, trong người đều có thương tích, sao có thể sẽ quay về hồi môn?

Đừng nói đã xảy ra sự tình thích khách, ngay cả khi không có sự tình thích khách, Tiêu Vương cũng không có khả năng hồi môn cùng với Lâm Sơ Cửu.

Vì vậy, sáng ngày hôm đó, Tào quân gia đã tới tìm Lâm Sơ Cửu, cung kính nói: "Vương phi, lễ hồi môn đã chuẩn bị xong, nhưng thân thể Vương gia không khoẻ, không thể hồi môn cùng với Vương phi." Nói cách khác, Lâm Sơ Cửu sẽ phải hồi môn một mình.

"Không sao." Lâm Sơ Cửu không quan tâm nói: "Thương thể của ta cũng chưa khỏi hẳn, thái y đã căn dặn ta phải nằm trên giường tĩnh dưỡng. Tào quân gia phái người đi tới Lâm phủ nói một tiếng, cứ nói ta và Vương gia đang có thương tích trong người, không thể nào hồi môn. Chuyện hồi môn sau này hẵng tính."

"Điều này....." Tào quân gia nhìn Lâm Sơ Cửu, lão vừa mới trở về từ Lâm phủ, sắc mặt có chút bối rối.

Vương phi, thời điểm nói dối cũng thỉnh thoảng chú ý một chút, nhìn sắc mặt hồng hào của ngài, không giống như cần phải nằm trên giường tĩnh dưỡng.

"Tào quân gia cứ yên tâm mà nói, cha ta và Lâm phu nhân sẽ hiểu. Rốt cuộc ta và Vương gia còn chưa tiến cung tạ ơn đâu." Lâm Sơ Cửu tiếp nhận chiếc khăn tay, thoáng lau mồ hôi trên trán, sau đó ý bảo Tào quân gia lui xuống.

Tào quân gia không còn lựa chọn nào khác, đành phải đi về phía Tiêu Vương để bẩm báo việc này, để Tiêu Thiên Diệu tự mình quyết định. Tiêu Thiên Diệu sau khi nghe xong, giờ tay nói: "Tùy nàng."

Nếu Lâm Sơ Cửu đã muốn đoạn tuyệt sạch sẽ với Lâm phủ, cho dù là thật hay giả, hẳn đều sẽ thành toàn!

"Vâng." Mặc dù trong lòng Tào quân gia vẫn có nghi hoặc, nhưng chủ tử nói như thế nào lão đều sẽ phải làm đúng như thế.

Tào quân gia ra lệnh cho hạ nhân cất hết lễ vật vào trong nhà kho, sau đó lại tổng cổ người đi tới Lâm phủ thông báo một tiếng, miễn cho người Lâm phủ đợi lâu. Thật vất vả mới xử lý xong tất cả việc vặt, lão đang chuẩn bị uống một ngụm trà nghỉ ngơi, một thân binh Tiêu Vương phủ đã vội vàng tới báo: "Tào quân gia, không hay, Tào Lâm hẳn đã xảy ra chuyện....."

Cái gì?

Tào quân gia nhảy lên sợ hãi, tách trà trong tay vừa mới bung lên, choang một tiếng, rớt xuống mặt đất. Tào quân gia cũng không có tâm tình quản nó, về mặt nôn nóng hỏi: "Tào Lâm, có chuyện gì xảy ra với nó?"

Tào Lâm là nhi tử duy nhất của Tào quân gia.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cầu cứu, cuối cùng có thể đuổi tay ra

Thân vệ nhìn thấy bộ dáng Tào quân gia kinh hoàng bất lực, mặc dù không đành lòng, nhưng không dám dấn điểm, về mặt trầm trọng nói: "Tào quân gia, Tào Lâm bị thương nặng nhất, mặc dù băng bó đúng lúc, nhưng từ sau khi bị thương vẫn luôn sốt cao không ngừng, đại phu đã nghĩ mọi cách cũng không cách nào khiến Tào Lâm hạ sốt. Hiện tại, miệng vết thương của Tào Lâm đã thối, đại phu nói nên chuẩn bị hậu sự."

"Chuẩn... chuẩn bị hậu sự?" Tào quân gia lão đảo lui về phía sau mấy bước, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Bùm một tiếng ngã quỵ trên mặt đất, khiến cho thân vệ sợ hãi, vội vàng gọi nước lạnh lên người Tào quân gia, sau đó lại ấn huyệt nhân trung. Sau khi lăn lộn một lúc lâu, hẳn mới thức tỉnh được Tào quân gia.

"Tào quân gia, hiện tại ngươi không thể xảy ra chuyện, Tào Lâm còn chờ ngươi....." Muốn gặp ngươi một lần cuối cùng.

Những lời còn lại thân vệ không dám nói ra, nhưng Tào quân gia ít nhiều cũng hiểu được một chút, Tào quân gia túm chặt cánh tay thân vệ, nói từng chữ từng chữ một: "Mang ta đi gặp Tào Lâm."

Sau khi Tào quân gia tỉnh lại, cả người giống như đã già thêm mấy chục tuổi, không phát hiện ra móng tay đã đâm nhập vào cánh tay hộ vệ.

Hộ vệ kia là anh em tốt với Tào Lâm, luôn xem Tào quân gia như thân nhân của mình, hiện tại cũng không so đo việc nhỏ thế này, vội vàng nâng Tào quân gia đi gặp Tào Lâm.

Sức khỏe Tào quân gia rất tốt, ngày thường đi đường còn muốn mau hơn so với người trẻ tuổi, nhưng lúc này bước đi tập tễnh, nếu không có ai nâng đỡ

bản không thể di chuyển được.

Tào Lâm và những người bị thương khác, đều được an bài ở một tiểu viện độc lập phía Tây, khi thủ vệ nhìn thấy Tào quân gia đi tới thì lập tức cho qua, chỉ vào căn phòng mà Tào Lâm đang ở trong đó.

Tào Lâm bị thương nặng nhất, vì thế được đặt gần cửa nhất, cũng nằm trong một gian lớn nhất. Lúc này đại phu đang ở trong phòng hán, trong phòng còn có hai gã sai vặt chuyên môn chăm sóc Tào Lâm.

Nhìn thấy Tào quân gia đi tới, hai gã sai vặt đỏ con mắt, vẻ mặt bất an tiến lên, nhưng trong mắt Tào quân gia chỉ có Tào Lâm nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, căn bản nhìn không thấy người nào khác.

Nhìn Tào Lâm nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, Tào quân gia ngậm ngậm nước mắt, nghẹn ngào hỏi: "Ngô đại phu, nhi tử ta... nhi tử ta, hán thể nào rồi? Thật sự không cứu được sao?"

"Ài..... Tào Lâm bị thương thật sự quá nặng, ta bất lực." Ngô đại phu là lão nhân của vương phủ, vì thế khi nói chuyện không cần lòng vòng quanh co.

Nước mắt trong mắt Tào quân gia rốt cuộc không thể khống chế được nữa, lão đảo mấy bước, cho đến khi đụng vào bàn ghế mới dừng lại, "Tại sao có thể như vậy, không phải nói miệng vết thương đã được khâu lại, sẽ không việc gì nữa hay sao?"

"Vốn sẽ không có việc gì, nhưng đêm qua Tào Lâm đột nhiên nóng lên, miệng vết thương sưng đỏ sinh mủ, ta nghĩ mọi cách cũng không cách nào khiến hán hạ sốt." Đại phu xúc xúc chân lên, chỉ vào bụng Tào Lâm, "Vết thương chuyển biến xấu quá nhanh, hơn nữa sốt cao không ngừng, ta không thể làm bất cứ điều gì được nữa."

"Đại phu, cầu xin người, cầu xin người hãy cứu nhi tử ta." Ta không thể cứ như vậy mất đi nhi tử!

Tào quân gia vẫn luôn trầm ổn và chú ý tới thể diện, hai chân mềm nhũn lập tức quỳ gối trước mặt Ngô đại phu. Ngô đại phu hoảng sợ, vội vàng nâng người dậy, "Tào quân gia người mau đứng lên, người không cần phải như vậy với ta, nếu như ta có biện pháp khẳng định sẽ cứu hán, sao có thể chờ tới khi người cầu."

"Nói như vậy, ta cũng chỉ có thể trông mắt nhìn con ta chết?" Tào quân gia ngây ngốc ngờ ngác, trông mắt vẫn không nhúc nhích, cả người thật sự giống như mất hồn, trong lòng đau xót.

Trong lòng Ngô đại phu cũng không dễ chịu, nhưng y thuật của hán có hạn, thật sự không có khả năng cứu trị Tào Lâm. Nhìn bộ dáng Tào quân gia thất hồn lạc phách, trong lòng Ngô đại phu không đành lòng, cắn răng nói: "Nếu mời được Tàn Viện Chính, Tào Lâm có lẽ còn có thể cứu chữa. Lúc ấy Vương gia bị thương nặng như vậy, cũng may nhờ có Tàn Viện Chính, mới bảo vệ được chân Vương gia."

"Tàn Viện Chính?" Đôi mắt Tào quân gia vừa chuyển, nhưng rất nhanh đã trở nên cứng cáp, "Tàn Viện Chính chỉ xem bệnh cho Hoàng thượng." Trừ phi Hoàng thượng mở miệng, nếu không ai cũng không thể mời được Tàn Viện Chính ra tay.

"Ài....." Ngô đại phu thở dài, không nói chuyện nữa. Tào quân gia khóc rống thành tiếng, nhưng không dám đi cầu Tiêu Thiên Diệu, chỉ cầu Ngô đại phu nghĩ biện pháp, cứu lấy Tào Lâm.....

Ngô đại phu đã dùng hết mọi biện pháp, miễn cưỡng bảo vệ tính mạng của Tào Lâm, nhưng vẫn không thể khiến cho Tào Lâm hạ sốt.

"Nếu còn tiếp tục thế này, cho dù Tào Lâm có khỏe lại, cũng sẽ bị ảnh hưởng tới đầu óc." Ngô đại phu đứng sự thật nói với Tào quân gia.

Hai ngày nay Tào quân gia vẫn luôn quanh quẩn bên người Tào Lâm, nhìn nhi tử mình càng ngày càng suy yếu, trái tim Tào quân gia giống như đao cắt. Sau khi Ngô đại phu nói ra lời này, Tào quân gia bất lực nhắm mắt lại.

"Ta... ta đi cầu Vương gia!"

Biết rõ mở miệng sẽ chỉ khiến Vương gia khó xử, nhưng Tào quân gia không có cách nào từ bỏ cơ hội duy nhất có thể cứu Tào Lâm. Nếu không mở miệng, lão sẽ hối hận cả đời.

Tào quân gia sửa sang lại quần áo, sau đó dùng nước lạnh rửa mặt, khiến mình nhìn qua có chút tinh thần hơn một chút.

Khi Tiêu Thiên Diệu nghe thấy Tào quân gia có chuyện quan trọng cầu kiến, hán nhủ lông mày lại, liếc mắt nhìn về phía Tô Trà, dùng ánh mắt muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Hai ngày này, cho dù là Tiêu Thiên Diệu hay là Tô Trà cũng đều rất bận. Hoàng thượng đang có suy nghĩ âm thầm muốn che lấp sự kiện ám sát, xử lý qua loa, nhưng Tiêu Thiên Diệu lại không đồng ý.

Chủ mưu sau màn rối cuộc là người nào, nhất thời không thể điều tra ra hoàn toàn, nhưng sự niềm nghi trên người Hoàng thượng chắc chắn chạy không thoát, cho dù không có chứng cứ xác thật, Tiêu Thiên Diệu cũng muốn Hoàng thượng phải trả giá cho đủ đại giới!

Mấy ngày nay, Tiêu Thiên Diệu vẫn luôn đánh cờ cùng với Hoàng thượng, trước mắt xem ra hiệu quả rất không tồi, ít nhất Xu Mật Sứ, Đại Lý Tự, Giám Sát Viện đã loạn thành một đoàn, thống lĩnh cấm vệ quân đã bị hạ gục.

Đương nhiên, đây chỉ mới bắt đầu, không phải kết thúc. Tiêu Thiên Diệu trước kia vẫn luôn đặt tâm tư ở trên chiến trường, chú ý rất ít về sự tình trong triều, càng sẽ không mượn sức của quan viên triều đình. Nhưng trải qua chuyện này, Tiêu Thiên Diệu đã chuẩn bị sắp xếp người của mình ẩn vào trong triều.

Tiêu Thiên Diệu gần đây bận rộn đến nỗi ngay cả thời gian chớp mắt cũng đều không có, Tô Trà so với hắn còn muốn thảm hơn. Hết thấy hành động trong sáng ngoài tối, sau khi Tiêu Thiên Diệu đưa ra kế hoạch, Tô Trà đều đi chấp hành, Tô Trà làm gì còn có tinh lực để chú ý tới sự tình trong Tiêu Vương phủ.

"Có lẽ có liên quan tới Vương phi của ngươi." Tô Trà lớn mật suy đoán, nhưng lại đổi lấy sự khinh thường của Tiêu Thiên Diệu, "Ngươi hãy về nghỉ ngơi, đầu óc thanh tỉnh lại tới."

"Tuân mệnh!" Tô Trà mặt mày vui vẻ, xoay người bay nhanh ra ngoài, chỉ sợ Tiêu Thiên Diệu đổi ý, cướp đoạt thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi của hắn....

Tiêu Thiên Diệu xoa xoa ấn đường đau nhức, dựa vào sau ghế, chờ Tào quân gia tiến vào.

Mặc dù Tào quân gia đã cố gắng bình tĩnh, nhưng vẫn không dấu được sự bi thương già nua. Tiêu Thiên Diệu hơi nhíu mày, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Quả nhiên, Tào quân gia vừa tiến đến, lập tức quỳ gối trước mặt Tiêu Thiên Diệu, "Vương gia, nô tài lớn mật, cầu ngài hãy cứu Tào Lâm."

"Có chuyện gì xảy ra với Tào Lâm?" Tiêu Thiên Diệu không trả lời, hỏi ngược lại.

Những lời Ngô đại phu đã nói, Tào quân gia chọn trọng điểm thuật lại một lần, khi nói xong lời cuối cùng thì trực tiếp phủ phục trên mặt đất, không dám ngẩng lên.

"Vương gia, Ngô đại phu nói người có thể cứu Tào Lâm chỉ có Tàn Viện Chính. Nô tài... nô tài thật sự không còn cách nào....." Tào quân gia khóc không thành tiếng, khóc đến mức phải thở hổn hển, thực sự đáng thương, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu nhíu mày, "Tàn Viện Chính, người này....." Không dễ mời!

Tàn Viện Chính luôn luôn chỉ xem bệnh cho hoàng đế và tông thân hoàng thất, sẽ không xem bệnh cho người thường. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, hắn đối nghịch với Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ không cho Tàn Viện Chính trị liệu cho thuộc hạ của hắn.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cô nương đang chơi chúng ta sao?

Tào quân gia hiểu ý trong lời của Tiêu Thiên Diệu, mặc dù trong lòng khỏ sở vì không thể cứu nhi tử nhà mình, nhưng lão cũng hiểu đây không phải do Tiêu Vương máu lạnh, mà chỉ vì Tàn Viện Chính thật sự không dễ mời, đặc biệt là hiện tại.....

Mâu thuẫn giữa Tiêu Vương phủ và Hoàng thượng đã viết lên trên mặt, Hoàng thượng sao sẽ cho phép thái y chuyên trách của hắn, tới Tiêu Vương phủ trị liệu cho một hộ vệ nhỏ nhoi? Đây không phải là đánh vào mặt Hoàng thượng hay sao?

Không cần Tiêu Thiên Diệu nói rõ, Tào quân gia đã chủ động nói: "Là nô tài hồ đồ, còn thỉnh Vương gia thứ tội." Lão có ý định từ bỏ.

Mặc dù Tiêu Thiên Diệu giết người như ma, nhưng đối xử với những người thân cận bên người vẫn luôn rất tốt, những năm gần đây Tào quân gia đều luôn thận trọng phục vụ hắn, Tiêu Thiên Diệu cũng không muốn lão mất đi tuổi già của mình.

Nghĩ đến biểu hiện của tân nương Lâm Sơ Cửu đêm đó, Tiêu Thiên Diệu suy tư một lát rồi nói: "Đi tìm Lâm Sơ Cửu!"

"Vương? Vương phi?" Tào quân gia kinh ngạc ngẩng đầu, Vương phi mặc dù biết y thuật, nhưng nàng là một nữ tử, sao có thể so sánh lợi hại với Ngô đại phu?

"Nói cho nàng biết, nếu trị không xong thì quay lại Lâm gia!" Tiêu Thiên Diệu không giải thích nghi hoặc của Tào quân gia, chỉ lạnh lùng nói.

Tào quân gia chấn động, muốn nói gì đó, nhưng đối diện với con người lạnh băng của Tiêu Thiên Diệu, Tào quân gia vừa há nửa miệng ra lập tức vội vàng khép lại, cúi đầu trước Tiêu Thiên Diệu sau đó lập tức lui xuống.

Tào quân gia sốt ruột cứu nhi tử, không dám trì hoãn, vội vàng đi tới hậu viện tìm Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu lúc trước bị cảm lạnh, mấy ngày nay vẫn luôn ở phòng trong dưỡng bệnh, thật vất vả hôm nay đã đỡ hơn được một chút, vì thế đi tản bộ trên thảm cỏ bên ngoài. Nàng còn chưa đi được hai vòng đã nhìn thấy Tào quân gia vội vã đi tới.

Tào quân gia bước đi vừa nhanh vừa vội, căn bản không nhìn thấy Lâm Sơ Cửu cách đó không xa, vẫn cần tìm một nha hoàn để hỏi nàng đang ở chỗ nào.

Tào quân gia vội vàng xoay người, bước nhanh đi về phía Lâm Sơ Cửu, không đợi Lâm Sơ Cửu mở miệng, lập tức bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Lâm Sơ Cửu, "Vương phi nương nương."

"Tào quân gia đang làm gì vậy? Mau đứng lên." Lâm Sơ Cửu vội vàng nâng lão lên, nhưng Tào quân gia thật sự muốn quỳ, Lâm Sơ Cửu căn bản không đỡ dậy được.

"Cầu Vương phi nương nương cứu mạng." Tào quân gia đập đầu thật mạnh, cũng may hiện tại đang ở bùn đất trên cỏ, nếu không một lạy này của Tào quân gia, tám chín phần mười sẽ nhìn thấy máu.

"Cứu mạng? Có ai xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Sơ Cửu nhũn mày lại, nhìn về phía Trần Châu bên cạnh. Trần Châu vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Lâm Sơ Cửu không thích hỏi thăm tin tức về Tiêu Vương phủ, vì vậy mấy người nha hoàn các nàng, cũng sẽ không hỏi nhiều về sự tình ở bên ngoài viện. Sự tình Tiêu Vương phủ, trừ phi là đại sự mọi người đều biết, nếu không các nàng và Lâm Sơ Cửu đều không hề biết đến.

"Vâng, Tào Lâm là nhi tử của ta. Chính là thị vệ đã bị đâm vào bụng buổi tối hôm đó, Vương phi nương nương ngài đã khâu bụng lại."

Tào quân gia vừa nói như vậy, Lâm Sơ Cửu lập tức có ấn tượng. Rốt cuộc, buổi tối ngày đó có Tào Lâm là bị thương nặng nhất, "Hắn thế nào? Miệng vết thương bị nhiễm trùng? Sốt cao không ngừng?"

"Đúng đúng đúng." Tào quân gia liên tục gật đầu giống như gà ăn thóc, "Đại phu nói nếu Tào Lâm tiếp tục như thế, cho dù không chết cũng sẽ trở thành ngốc tử."

"Sốt cao bao nhiêu ngày rồi?" Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu ngưng trọng, lộ vẻ lo lắng.

Tào Lâm bị thương năm ngày trước, Tào Lâm sẽ không sốt suốt cả năm ngày chứ?

"Bốn ngày, ước chừng đã sốt cao bốn ngày, đại phu thật sự không có cách nào. Nô tài cũng bất đắc dĩ, vì vậy mới tới cầu Vương phi nương nương. Thành Vương phi nương nương hãy cứu con ta." Tào quân gia nói nói, nước mắt bắt đầu trào xuống.

Lâm Sơ Cửu vừa nghe như vậy, lập tức nổi giận, "Sao sốt cao nhiều ngày như thế, người mới đến tìm ta?" Sốt cao bốn ngày, cũng thật sẽ đốt người thành ngốc tử.

"Nô... nô tài....." Tào quân gia "nô" nửa ngày cũng không thể nói ra một từ hữu dụng, lão có thể nói lão không tin một cô nương như Lâm Sơ Cửu, có thể biết y thuật hay sao?

Lão có thể nói, nếu không phải Tiêu Vương mở miệng, lão căn bản sẽ không nghĩ tới người như Lâm Sơ Cửu hay sao?

Sự tồn tại của Lâm Sơ Cửu ở Tiêu Vương phủ thật sự quá thấp, thấp đến nỗi nếu rời khỏi sân này, sẽ không có người nào biết đến sự tồn tại của nàng.

"Dù sao, việc này cũng không trách người." Trong lòng Lâm Sơ Cửu hiểu rõ, người Tiêu Vương phủ căn bản không ai tin nhiệm nàng, cũng không tin vào y thuật của nàng, cho dù ngày đó nàng đã băng bó giúp nhiều tân binh như vậy.

Nó không quan trọng tới mức khiến nàng phải tức giận, lúc ấy nàng ra tay cứu người cũng là vì Hệ thống Y Sinh, nàng không cần sự cảm kích từ người bị thương.

"Cứu người quan trọng, người ở chỗ này chờ ta, ta đi lấy hòm thuốc." Lâm Sơ Cửu không nhiều lời vô nghĩa với Tào quân gia, nhấc lần váy lên đi vào trong nhà.....

Sau khi vào phòng lập tức sai bốn nha hoàn đi ra ngoài, sau đó mở Hệ thống Y Sinh ra, lấy ra tất cả thuốc hạ sốt cần dùng từ bên trong hệ thống, thuốc trị thương và một số loại dược vật.

Đây là lần đầu tiên Lâm Sơ Cửu chủ động cứu người, không phải lệnh cưỡng chế từ Hệ thống Y Sinh, Lâm Sơ Cửu chỉ có thể lấy được một số dược vật thường dùng, nhưng chừng này cũng đủ dùng.

Nàng đặt tất cả dược và dụng cụ vào trong hòm thuốc đã chuẩn bị trước đó, cũng chuẩn bị găng tay, khẩu trang, mặt nạ và áo choàng của bác sỹ. Sau khi kiểm tra một lần nữa và xác định không hề sót thứ gì, Lâm Sơ Cửu lúc này mới thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, sau đó mang theo hòm thuốc đi ra ngoài.

"Nô tài sẽ giúp ngài mang hòm thuốc." Tào quân gia lập tức tiến lên, tiếp nhận hòm thuốc trong tay Lâm Sơ Cửu.

Hòm thuốc thực sự không hề nhẹ, thân mình Lâm Sơ Cửu yếu nhược, nhấc nó đúng thật phải cố hết sức. Vì vậy nàng không cự tuyệt ý tốt của Tào quân gia, để lại Trần Châu và Mã Nãi trông nhà. Lâm Sơ Cửu mang theo San Hô, Phi Thúy đi cùng.....

Dưới sự dẫn dắt của Tào quân gia, Lâm Sơ Cửu vội vàng đi tới Tây viện, một bước tiến vào nơi Tào Lâm dưỡng bệnh. Ngô đại phu lập tức nhũn mày,

"Tào quân gia, sao ngươi lại tìm mấy cô nương tới đây?" Không phải đi cầu Vương gia mời Tàn Viện Chính hay sao?

"Ngô đại phu, vị này chính là....." Tào quân gia vừa muốn giới thiệu thân phận Lâm Sơ Cửu, đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời: "Ta là đại phu, Tào quân gia để ta tới nhìn xem thương thế Tào Lâm."

"Ngươi là đại phu?" Ngô đại phu mang vẻ mặt hoài nghi, căn bản không tin Lâm Sơ Cửu là đại phu, chần ở trước mặt Lâm Sơ Cửu, không cho nàng tiến lên.....

"Có thể phiền ngươi nhường đường một chút?" Lâm Sơ Cửu khách khí mở miệng, nhưng Ngô đại phu căn bản không để ý tới nàng, bất mãn nói với Tào quân gia: "Thương thế của Tào Lâm không thể chậm trễ, sao ngươi để cô nương này qua đây. Đây không phải thêm phiền hay sao?"

"Không, không....." Tào quân gia đang muốn giải thích, Lâm Sơ Cửu lại đột nhiên xoay người, chỉ vào cái bàn một bên, nói: "Tào quân gia, đem hòm thuốc để lên bàn."

"Vâng, Vâng." Tào quân gia thấy Lâm Sơ Cửu lâm nguy không sợ, trong lòng mơ hồ cảm thấy nhi tử nhà mình đã được cứu, bất giác làm theo mệnh lệnh của Lâm Sơ Cửu.

Sao lại thế này? Ngô đại phu vẻ mặt kỳ quái, thoáng dời bước chân, không còn phòng bị giống lúc trước, chỉ dùng ánh mắt tìm tòi dò hỏi Tào quân gia. Đây rốt cuộc là người nào?

Cô nương này thật đúng là đại phu sao? Hắn chưa từng nghe nói, Đông Văn có nữ đại phu nổi danh nào cả.

Lúc này, Tào quân gia một lòng quan tâm tình huống nhi tử nhà mình, căn bản không chú ý tới ánh mắt của Ngô đại phu. Ngô đại phu không còn lựa chọn nào khác, đành phải tiến lên một bước. Khi hắn nhìn thấy đồ vật trong hòm thuốc của Lâm Sơ Cửu, không nhịn được nhủ thầm: "Những cái này là gì?"

Đây là hòm thuốc?

Hắn làm nghề y hơn ba mươi năm, chưa từng gặp qua hòm thuốc như vậy, cô nương này đang chơi bọn họ, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Sư môn, đổ thẳng nước vào

Đừng nói Ngô đại phu, ngay cả Tào quân gia cũng mang vẻ mặt thấp thòm, nhưng lão không dám hỏi, hiện tại Ngô đại phu vừa mở miệng, thật sự rất hợp tới tâm ý của Tào quân gia.....

Ngô đại phu và Tào quân gia dùng ánh mắt chờ mong nhìn Lâm Sơ Cửu, chờ Lâm Sơ Cửu trả lời.

Khi Lâm Sơ Cửu lấy hòm thuốc ra, nàng cũng biết sẽ dẫn tới sự chú ý của mọi người, nhưng nàng không giải thích quá nhiều, chỉ nói một câu: "Sư phụ ta để lại cho ta." Có gì không hiểu, tìm sư phụ trong truyền thuyết của nàng mà hỏi.

"Sư phụ?" Vẻ mặt Tào quân gia kinh ngạc, Ngô đại phu không biết thân phận Lâm Sơ Cửu, nhưng Tào quân gia lại biết, lão chưa từng nghe nói qua, đại tiểu thư Lâm gia có sư phụ nào cả.

"Không phải Tào quân gia sẽ cho rằng, thiên phú của ta không giống với tài năng vốn có, có thể không có thầy dạy cũng hiểu đầy chứ?" Lâm Sơ Cửu nửa như tự giễu mình nửa như vui đùa nói, khiến Tào quân gia không dám nhiều lời, liên tục lắc đầu.

Giải thích xong sự tình hòm thuốc, Lâm Sơ Cửu cũng không nhiều lời, mặc áo khoác màu trắng ở trên người, lại dùng một chiếc mũ bao lấy đầu tóc mình lên, tay di chuyển lưu loát, vừa nhìn đã biết đây không phải là lần đầu tiên nàng làm như vậy.

Thời điểm khi Lâm Sơ Cửu làm những việc đó, cho dù là Ngô đại phu hay là hai nha hoàn San Hô Phi Thúy, đều mở to hai mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn không có ý giải thích, nhanh chóng thay quần áo, đeo khẩu trang lên, lấy các loại dược cần thiết ra khỏi hòm thuốc, đặt ở trên khay. Khi nàng xoay người lại thì gặp Ngô đại phu chần ở trước mặt, Lâm Sơ Cửu vui lòng hỏi: "Có thể nhường đường một chút hay không?"

Lần này, Ngô đại phu không tiếp tục ngăn cản, ngoan ngoãn nhường đường.

Hắn cũng muốn nhìn xem, cô nương trẻ tuổi này có thể lợi hại bao nhiêu.

Toàn thân Tào Lâm đỏ bừng, cực kỳ nóng, đôi môi nứt nẻ đã chuyển sang màu trắng, Lâm Sơ Cửu không cần Hệ thống Y Sinh nhắc nhở, cũng biết Tào

Lâm bị mất nước nghiêm trọng, thậm chí có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Lâm Sơ Cửu cạy miệng Tào Lâm, cho hắn uống một viên thuốc hạ sốt liều cao, để Tào Tâm có thể nhanh chóng hạ sốt.

Tào quản gia nhìn thấy những gì Lâm Sơ Cửu làm nhưng không dám nói gì cả. Trong lòng có một chút an tâm, mặc dù nghi ngờ hành động của Lâm Sơ Cửu, nhưng vẫn không mở miệng dò hỏi, sợ sẽ quấy rầy tới Lâm Sơ Cửu cứu người.

Nhưng Ngô đại phu lại khác, hắn là đại phu, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu tùy tiện cho Tào Lâm ăn được, nhúu chặt lông mày, mở miệng hỏi: "Cô nương, người cho Tào Lâm ăn gì vậy?"

"Viên được hạ sốt." Lâm Sơ Cửu đáp mà không quay đầu lại, sợ Ngô đại phu hỏi nhiều, tiếp tục bồi thêm một câu, "Bí được sư môn."

Bốn chữ này, khiến những câu hỏi của Ngô đại phu vừa ra khỏi miệng đã nghẹn trở về.

Tào Lâm ngoại trừ sốt cao, còn bị mất nước, cần phải lập tức bổ sung nước, vốn dĩ truyền dịch là tốt nhất, Hệ thống Y Sinh của Lâm Sơ Chín cũng có đường glucose, tuy nhiên.....

Nhiều đôi mắt đang nhìn như vậy, Lâm Sơ Cửu thật sự không dám truyền cho Tào Lâm, cái này nàng không có cách nào giải thích.

"Đi lấy muối và nước sôi để nguội tới đây." Lâm Sơ Chín chỉ có thể dùng biện pháp nguyên thủy nhất, cung cấp nước cho Tào Lâm

"Được, ta sẽ lập tức đi ngay." Tào quản gia xoay người đi ra ngoài, nhưng bị San Hô ngăn cản, "Tào quản gia, để ta đi được rồi, ta sẽ đi thật nhanh."

Nói xong lập tức nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu vừa lòng gật đầu, lấy thuốc chống viêm ra khỏi hòm thuốc, nhưng khi nhìn thấy kim tiêm một bên, tay đang duỗi ra lập tức dừng lại.

Chờ thời điểm không có ai hăng tiêm vào, nàng không muốn mình trở thành yêu ma quỷ quái bị người thiêu cháy. Hơn nữa thất phu vô tội, hoài bích có tội, có quá nhiều đồ vật người khác không biết, không phải là chuyện tốt gì.

Lâm Sơ Cửu chỉ lấy thuốc chống viêm, dùng cùng một thủ pháp để Tào Lâm ăn vào.

Thuốc hạ sốt và thuốc chống viêm đều không có tác dụng nhanh như vậy, San Hô cũng không quay trở về quá sớm. Lâm Sơ Cửu mang bao tay lên, mở túi giải phẫu ngoại thương mới mà nàng sẽ dùng, ngồi xuống ở mép giường, chuẩn bị rửa sạch miệng vết thương cho Tào Lâm.

"Đây là?" Ngô đại phu một lần nữa mở miệng dò hỏi.

Lúc này Lâm Sơ Cửu không trả lời, nàng chỉ bất mãn nhìn về phía Ngô đại phu, "Làm phiền bước hai bước qua bên cạnh đi, người đang chắn hết ánh sáng."

Lâm Sơ Cửu vốn đã ngồi ngược sáng, Ngô đại phu chắn như vậy, nàng không thể nhìn thấy rõ, đành nói đến chuyện rửa sạch miệng vết thương.

Ách..... sắc mặt Ngô đại phu biến đổi, nhưng vẫn ngoan ngoãn lui về phía sau, Tào quản gia và Phi Thúy không cần Lâm Sơ Cửu nói, cũng đã thành thật thối lui.

Khuôn mặt Lâm Sơ Cửu lạnh lùng, thực sự rất dọa người.....

Vì vết thương trên bụng, mấy ngày nay Tào Lâm đều phải tra được, Ngô đại phu đã sai hạ nhân dùng mặc áo ngoài cho hắn, điều này thuận tiện hơn với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu trực tiếp dùng kéo, cắt đi mảnh băng vải ố vàng có mùi thối, đặt qua một góc.....

Không có băng vải che lấp, miệng vết thương chảy mủ đỏ lập tức hiện ra trước mặt mọi người, sắc mặt Phi Thúy biến đổi, thiếu chút nữa đã phun ra, Lâm Sơ Cửu vẫn không có bất luận biểu tình gì, dùng thuốc khử trùng rửa sạch sạch sẽ miệng vết thương, phơi bày khoảng thịt chết đã biến thành màu trắng.

Đôi môi Tào quản gia run rẩy, nước mắt chảy quanh ở hốc mắt, nhưng cố hết sức nhịn xuống, không dám khóc thành tiếng.

Lâm Sơ Cửu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cũng không an ủi Tào quản gia, cầm lấy kéo nhỏ dùng trong y tế, cắt nửa cơ bắp đã hoại tử, đồng thời cắt hết chỉ thối trên miệng vết thương.

Ngô đại phu biết thịt đã bị hoại tử lưu lại nơi miệng vết thương là không tốt, nhưng hàng động của Lâm Sơ Cửu lại mở miệng vết thương đã vát và khâu lại ra. Ngô đại phu không thể không lên tiếng ngăn cản: "Cô nương, làm như vậy....."

Ngô đại phu còn chưa nói xong đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời, "Miệng vết thương của Tào lâm là do ta khâu lại, ta rõ ràng hơn người." Bên trong miệng vết thương đều đã bị thối rữa, nếu không cắt hết thịt thối ra, dù bên ngoài có đẹp thế nào cũng không thể lành lại được.

Ngô đại phu không vui, nhưng người nhà người bệnh không hé răng, hắn cũng không tiện nói thêm, chỉ liều mạng nháy mắt với Tào quản gia, để Tào

quản gia nói ra, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu là hy vọng cuối cùng của Tào quản gia. Vì vậy, ngay cả khi Tào quản gia không thể lý giải được phương pháp trị liệu của Lâm Sơ Cửu, cũng không dám lên tiếng gián đoạn, chỉ sợ chọc giận Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu sẽ không cứu trị.

Tào quản gia không quan tâm phương pháp của Lâm Sơ Cửu kỳ lạ bao nhiêu, lão chỉ cầu cho Tào Lâm không có việc gì.

Không có người nào hỏi, Lâm Sơ Cửu tất nhiên sẽ không nhiều chuyện giải thích. Sau khi Lâm Sơ Cửu cắt hết chỉ thối và rửa sạch sẽ miệng vết thương, nàng cẩn thận mở miệng vết thương ra.

Bên ngoài miệng vết thương, hiện ra một lỗ hồng, mủ và máu trộn lẫn với nhau, nhìn qua cực kỳ dữ tợn đáng sợ. Phi Thúy không dám nhìn nữa, Tào quản gia và Ngô đại phu nhìn xem đến nỗi da đầu đều ngứa ran, chỉ có Lâm Sơ Cửu là người duy nhất không bị ảnh hưởng gì.

Sau khi mở miệng vết thương ra, Lâm Sơ Cửu có thể cắt hết thịt thối bên trong ra ngoài. Lúc này, San Hô đi lấy muối tinh và nước sôi để nguội cũng đã trở lại. Lúc San Hô vừa tiến lên, nhìn thấy miệng vết thương trên bụng Tào Lâm, sợ tới mức thiếu chút nữa đã làm rơi nước trong tay, may mắn Phi Thúy đã phản ứng kịp nên tiếp được.

"Nô tỳ đáng chết." San Hô vội vàng thỉnh tội, Lâm Sơ Cửu không quản tới nàng, ý bảo Phi Thúy đặt nước lên bàn.

Lâm Sơ Cửu tạm dừng động tác, lau sạch máu và mủ trên tay, tháo bao tay ra, vứt bao tay và băng vải đi.

Cuối cùng, Lâm Sơ Cửu trộn lẫn muối và nước sôi để nguội theo tỷ lệ nhất định, lấy ra một cái phễu từ trong hộp thuốc, nhét nó vào miệng Tào Lâm, sau đó bắt đầu rót nước muối vào cho hần.

Có thể cho hần uống nước bằng cách này?

Trong vài ngày qua, bọn họ đã cố gắng cho Tào Lâm uống nước, nhưng rót như thế nào cũng không thể vào....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nghiêm túc, viên thuốc cứu mạng

Ngô đại phu nhìn chằm chằm Lâm Sơ Cửu không chớp mắt, nhìn nước muối trong tay Lâm Sơ Cửu, theo "cái phễu" rót nhập vào trong miệng Tào Lâm, không hề chảy ra ngoài một giọt, miệng của Ngô đại phu há thành hình chữ o, thật lâu cũng không thể khép lại.....

Trước đó hần cũng dùng một cái phễu và rót nước vào cho Tào Tâm, nhưng Tào Tâm căn bản không thể nuốt vào, toàn bộ nước đều bị nhổ ra ngoài.

Vị cô nương này cũng quá lợi hại, như thế nào nàng có thể làm được điều đó?

Hai mắt Ngô đại phu tỏa ánh sáng nhìn Lâm Sơ Cửu, nếu không phải biết rằng hiện tại Tào Lâm vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, hần khẳng định sẽ tiến lên tìm hỏi một phen.

Trên thực tế, không phải Lâm Sơ Cửu quá lợi hại, chẳng qua là vật trên tay nàng dùng rất tốt, một đầu khác của "cái phễu" trực tiếp để ở chỗ cổ họng, Lâm Sơ Cửu căn bản không lo lắng Tào Lâm sẽ nhổ nước ra ngoài.

Lâm Sơ Cửu cũng không dám rót nhiều, sau khi cho Tào Lâm uống hai chén nước, Lâm Sơ Cửu liền thu tay lại.

Uống nước xong, sắc mặt và môi Tào Lâm đều tốt hơn rất nhiều, Lâm Sơ Cửu sờ sờ trán hần, vẫn rất nóng, dường như thuốc hạ sốt liều cao vẫn chưa có tác dụng.....

Tuy nhiên, việc này không thể gấp được, trước khi thuốc hạ sốt có công hiệu, nàng có thể giúp Tào Lâm rửa sạch sẽ miệng vết thương của hần trước.

Lâm Sơ Cửu không biết chính xác đại phu đã chăm sóc như thế nào, dù sao miệng vết thương của Tào Lâm hư thối cực kỳ nghiêm trọng, nếu không phải lúc trước nàng đã xử lý rất tốt, ruột Tào Lâm có thể cũng đã thối rửa.

Nếu như ở hiện đại, nhìn thấy miệng vết thương như vậy, Lâm Sơ Cửu khẳng định sẽ tức giận mắng chửi người, chỉ trích đại phu và người nhà không có trách nhiệm, nhưng hiện tại thì sao?

Lâm Sơ Cửu không thể nói gì, nàng chỉ có thể yên lặng rửa sạch miệng vết thương, tận lực cứu chữa.

Lâm Sơ Cửu từ đầu tới cuối không hề hé răng một lời, sau khi thay một bộ bao tay sạch sẽ khác, tiếp tục rửa sạch thịt thối trên miệng vết thương cho Tào Lâm.

Lâm Sơ Cửu vui đầu làm việc, hoàn toàn bỏ qua mọi người trong phòng, từng chút một lấy thịt thối trong ngoài miệng vết thương ra ngoài, đặt ở trên mâm đã được chuẩn bị trước đó.

Xác thịt đã thối cùng với máu đỏ xen lẫn mủ vàng giống như bùn lầy, tăng lên từng chút một. Lúc vừa mới bắt đầu, đám người Tào quân gia vẫn không cảm thấy gì, chờ đến khi thịt thối xếp thành một đồng, mọi người lập tức cảm thấy hết sức ghê tởm, da đầu tê dại.

Làm sạch thịt thối trong miệng vết thương, là một quá trình cực kỳ tỉ mỉ, Lâm Sơ Cửu căn bản không dám phân tâm, vẫn luôn vui đầu làm việc, vai trái mơ hồ đau đớn nhưng không dám dừng tay, cho đến khi toàn bộ thịt thối đều bị xóa sạch, Lâm Sơ Cửu mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Cuối cùng, mọi thứ đã xong!

Lâm Sơ Cửu đứng dậy, hơi quơ quơ cánh tay đau nhức của mình, sau khi nghỉ ngơi lập tức bắt đầu bồi dưỡng cho Tào Lâm.

Tào quân gia vốn định lợi dụng khi Lâm Sơ Cửu nghỉ ngơi, tiến lên muốn tìm hỏi tình huống, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Sơ Cửu, Tào quân gia lại không dám mở miệng, vừa tiến lên lại ngoan ngoãn lui xuống.

Lâm Sơ Cửu cũng không có thói quen vừa mới cứu trị được một nửa, lập tức nói với người nhà bệnh nhân về tình trạng bệnh tình. Vì vậy, Lâm Sơ Cửu chỉ liếc mắt nhìn Tào quân một cái, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Tào Lâm vốn bị thương nặng, miệng vết thương đã bị nhiễm trùng, sau khi đã rửa sạch chỉ có thể tra được và băng bó, chờ miệng vết thương chậm rãi khép lại, không thể khâu lại lần nữa.

Tra được cho Tào Lâm xong, Lâm Sơ Cửu quấn băng vải ở trên miệng vết thương. Lâm Sơ Cửu cố ý quấn thêm nhiều vòng thành mấy tầng băng vải, chỉ sợ miệng vết thương sẽ vỡ ra lần nữa.

Khi quấn băng vải, Lâm Sơ Cửu để Ngô đại phu và Tào quân gia tiến lên hỗ trợ, thoáng nâng Tào Lâm dậy, nàng có thể thuận tiện quấn băng vải quanh eo hắn.

Khi Lâm Sơ Cửu bắt tay vào trị liệu, Ngô đại phu và Tào quân gia vẫn luôn cao ngạo lạnh lùng, không tin vào kỹ năng y thuật của Lâm Sơ Cửu. Hiện tại, khi Lâm Sơ Cửu mở miệng muốn bọn họ hỗ trợ, hai người vội vàng tiến lên phía trước, thái độ ân cần khác hẳn lúc trước.

Sau khi đã quấn xong băng vải, Lâm Sơ Cửu dọn dẹp một chút, khi nàng đang chuẩn bị kiểm tra xem Tào Lâm có hạ sốt hay không, lập tức nghe được tiếng hô vui mừng của Ngô đại phu: "Hạ sốt, hạ sốt, Tào quân gia, nhi tử ngươi không còn sốt nữa."

Mấy ngày nay Ngô đại phu đã nghĩ mọi cách, đều không thể khiến Tào Lâm hạ sốt, hiện tại Lâm Sơ Cửu vừa ra tay, chưa đến nửa canh giờ Tào Lâm đã hạ sốt, Ngô đại phu vừa vui mừng nhưng đồng thời cũng có vài phần mất mát.

Y thuật của hắn, quả nhiên là không được!

"Thật sự, thật sự hạ sốt?" Tào quân gia sững sờ tại chỗ, không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy, đến khi Ngô đại phu khẳng định mấy lần, Tào quân gia mới tin đây là thật sự.

"Con ta được cứu rồi, con ta được cứu rồi." Tào quân gia bắt đầu chảy nước mắt, xoa người chuẩn bị quỳ xuống trước mặt Lâm Sơ Cửu, nhưng bị Lâm Sơ Cửu nói một câu ngăn lại.

Lâm Sơ Cửu nói: "Đừng vui mừng quá sớm, sốt chỉ tạm thời lui đi, cần phải xem tình huống đêm nay. Đêm nay là kỳ nguy hiểm, nếu như chịu đựng được qua đêm nay mới là chân chính không có việc gì."

Những lời này của Lâm Sơ Cửu giống như một chậu nước đá, xối đến nỗi khiến toàn thân Tào quân gia lạnh băng, trong lòng vừa mới bốc cháy lên hy vọng nháy mắt tan biến. Tào quân gia run môi hỏi: "Vương... Vương phi, con ta sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Vương phi? Ngươi... ngươi là Vương phi?" Ngô đại phu lớn tiếng hỏi, nhìn Tào quân gia, lại nhìn Lâm Sơ Cửu.

Tào quân gia căn bản không có tâm tư để ý tới Ngô đại phu, Lâm Sơ Cửu chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó nói với Tào quân gia: "Thương thế quá nghiêm trọng, ta cũng không dám bảo đảm hắn có thể chịu đựng được hay không. Hơn nữa, hắn sốt một thời gian khá lâu, đầu óc có bị hỏng hay không, phải đợi hắn tỉnh lại mới biết được."

Việc thiếu trang thiết bị, thiếu dụng cụ, có được cũng không dám lấy ra dùng, Lâm Sơ Cửu thực sự đã cố hết sức.

"Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?" Liên tiếp gập đầu kích, Tào quân gia chỉ có hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Lâm Sơ Cửu thực sự có thể hiểu được tâm tình của Tào quân gia, liếc mắt nhìn Tào Lâm một cái, nói: "Thương thế của Tào Lâm đã tạm thời ổn định, chiều nay ngươi hãy ở bên hắn, cách mỗi một canh (2h) giờ cho hắn uống nước một lần, nếu như lại bị nóng lên, ngươi lập tức đi tìm ta. Buổi tối là kỳ nguy hiểm, vì vậy tối nay ta sẽ qua trông chừng hắn. Hiện tại ta phải đi về nghỉ ngơi."

Kiếp trước, khi Lâm Sơ Cửu còn làm việc ở trong bệnh viện, từng có thói quen phải trực ban đêm hoặc là làm việc liên tục mười mấy giờ, nhưng rõ ràng hiện tại nàng không thể chịu đựng nổi, độc tố trong cơ thể nàng vẫn chưa bài trừ hết, nàng càng yếu hơn so với người bình thường.

"Nô tài đã biết, nô tài tạ ơn Vương phi nương nương cứu mạng." Tào quân gia lấy lại tinh thần, lập tức quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái với Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu muốn ngăn cản cũng đều không kịp.....

Sau khi nâng Tào quân gia dậy, Lâm Sơ Cửu giao được của Tào Lâm cho Tào quân gia, để Tào quân gia dứt cho Tào Lâm ăn buổi chiều. Tào quân gia cẩn thận nhận lấy, Ngô đại phu muốn liếc mắt nhìn một cái đều không thể nhìn được.

Tiền Lâm Sơ Cửu rời đi, theo sự phân phó của Lâm Sơ Cửu, Tào quân gia xử lý xong máu đen và băng vải, lập tức đi gặp Tiêu Thiên Diệu, báo cáo toàn bộ quá trình trị liệu của Lâm Sơ Cửu đối với Tào Lâm, đồng thời trình lên viên được mà Lâm Sơ Cửu đưa cho Tào Lâm.

"Vương gia, đây là được Vương phi cho Tào Lâm ăn." Tào quân gia thật cẩn thận đưa ba viên thuốc viên tới trước mặt Tiêu Thiên Diệu. Tiêu Thiên Diệu cầm lên một mảnh, sau khi nhìn kỹ một lúc lâu, ngửi ngửi mùi vị, liên tục xác định hẳn chưa từng nhìn thấy viên thuốc thế này trước đây.

Trả lại viên thuốc cho Tào quân gia, Tiêu Thiên Diệu mở miệng nói: "Sau này nếu vẫn còn nữa, hãy lưu lại một mảnh." Hẳn muốn cho người đi điều tra xem, những viên thuốc của Lâm Sơ Cửu rốt cuộc đã được tạo ra như thế nào.

"Nô tài tuân lệnh." Tào quân gia vội vàng gật đầu, đồng thời cẩn thận cất viên thuốc, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rớt.

Đây chính là viên thuốc cứu mạng Tào Lâm!

Tào quân gia đi rồi, Tiêu Thiên Diệu cũng không bắt đầu công việc của mình. Thay vào đó, hẳn giống như suy tư điều gì, nhìn về phía phương xa, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ theo tiết tấu ở trên tay vịn: Lâm Sơ Cửu, người rốt cuộc là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Triệu kiến, phải vào cung tạ ơn

Phải biết rằng Lâm Sơ Cửu đều đã rất cẩn thận, nếu nàng biết Tiêu Vương đang nghĩ những gì, nhất định nàng sẽ khóc.....

Sau khi trở lại sân của mình, Lâm Sơ Cửu phớt lờ ánh mắt sùng bái của San Hô và Phi Thúy, một mình ngồi xuống ghế trên, sai hai người đi múc nước cho nàng, nàng muốn tắm gội.

"Vâng, Vương phi." San Hô và Phi Thúy càng nghe lời nàng hơn so với trước kia, sự tôn kính và sùng bái xuất phát từ đáy lòng, thiếu chút nữa lóe mù đôi mắt Trần Châu và Mã Nỗ.

Có chuyện gì với hai người này vậy? Vừa đi ra ngoài một chuyến dường như đã thay đổi thành người khác?

Trần Châu và Mã Nỗ liếc mắt nhìn nhau, hai người đều mang vẻ mặt khó hiểu, khi quay đầu lại vẫn thấy Lâm Sơ Cửu ngồi như một người bình thường, hai người nhìn nhau cười khổ, vờ như không nhìn thấy gì.

Vị Vương phi này của các nàng, từ trước tới nay đều không tự xem mình là Vương phi, ở trước mặt các nàng cũng không hề che dấu chút nào, và bọn họ cũng không biết đây là thực hay ảo.

Nếu như Vương gia hỏi tới, các nàng nên trả lời như thế nào?

Ách..... suy nghĩ quá nhiều, các nàng sao đã quên, không chỉ Vương phi không tự xem mình là Vương phi, ngay cả Vương gia cũng không xem Vương phi là Vương phi của mình.

Lâm Sơ Cửu không biết trong lòng mấy nha hoàn này đang suy nghĩ gì, đương nhiên cho dù nàng biết cũng sẽ không để trong lòng. Xét cho cùng, giống như Trần Châu, Mã Nỗ suy nghĩ như vậy, Lâm Sơ Cửu chưa từng xem mình là Tiêu Vương phi.

Đối nàng mà nói, Tiêu Vương phủ hiện tại là nơi ở tạm thời, là nơi che chở an toàn cho nàng, nếu nàng không có năng lực đặc biệt nào, hoặc Tiêu Thiên Diệu nhìn nàng không vừa mắt, nàng khẳng định sẽ phải rời đi.

Tắm gội xong, Lâm Sơ Cửu dùng cơm trưa, nghỉ ngơi khoảng mười lăm phút cho tiêu cơm, nàng liền chuẩn bị ngủ, tỉnh dưỡng tinh thần để ứng phó những việc có thể xảy ra đêm nay, nhưng.....

Lý tưởng thì rất tốt đẹp, nhưng hiện thực lại rất khắc nghiệt. Lâm Sơ Cửu chưa ngủ được một canh giờ, đã bị Trần Châu đánh thức, nguyên nhân là vì Tiêu Thiên Diệu muốn gặp nàng.

Hiện tại nàng đang ở nhờ tại Tiêu Vương phủ, Tiêu Thiên Diệu bao ăn bao ở, nàng không cần phải trả tiền thuê nhà. Bây giờ chủ nhà triệu kiến, nàng đương nhiên cần phải hoá tốc tiến đến.

Trần Châu muốn Lâm Sơ Cửu ăn diện lộng lấy, nhưng đã bị Lâm Sơ Cửu cự tuyệt, "Ngày thường như thế nào thì cứ như thế ấy." Mười lăm tuổi, độ tuổi thanh xuân tươi đẹp, cho dù không trang điểm cũng là nụ hoa xinh đẹp.

Trần Châu không lay chuyển được Lâm Sơ Cửu, chỉ có thể trang điểm một lớp son phấn hơi mỏng cho Lâm Sơ Cửu, để nàng nhìn qua có tinh thần và tinh tế hơn một chút.

Lâm Sơ Cửu lần này không cự tuyệt, thân thể nàng bị độc được miễn tính gây tổn hại, sắc mặt hơi kém một chút.

Lâm Sơ Cửu mang theo Trần Châu, Mã Nãi, tháp diệu đi vào Lạc viện của Tiêu Thiên Diệu, sau khi chờ thông báo, chỉ có một mình Lâm Sơ Cửu có thể đi vào.

Trong phòng, tường nhà đều được sơn màu tối, ngoại trừ màu sắc của bàn ghế, không có màu sắc khác, nặng nề khiến người khó thở.

Tiêu Thiên Diệu một thân hắc y, ngồi ở phía sau bàn, Lâm Sơ Cửu vừa tiến đến, lập tức cảm thấy có một lực lượng cường đại ập vào trước mặt, ép tới nỗi nàng không thể thở nổi.

Lâm Sơ Cửu dừng bước chân lại, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch, ngay cả son phấn cũng không thể che dấu, trán thấm mồ hôi, có thể so sánh với quỳ gối phơi nắng bên ngoài trời nắng tháng bảy.

"Vương... Vương gia." Lâm Sơ Cửu khó khăn phun ra hai chữ, ngầm có ý cầu khẩn, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu người này chưa bao giờ biết thương hương tiếc ngọc, không chỉ không thu hồi uy áp, ngược lại càng ngày càng mạnh, Lâm Sơ Cửu cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình cuộn tròn, vô cùng đau đớn.

Đại hiệp, xin hãy cứu mạng!

Tráng sĩ, cầu buông tha.

Lâm Sơ Cửu hò hét ở trong lòng, nhưng hò hét không tiếng động của nàng không thể truyền đến lỗ tai Tiêu Thiên Diệu. Lâm Sơ Cửu chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng dường như đều sai vị trí, cổ họng có cảm giác tanh ngọt, nhưng muốn cưỡng chế lại như thế nào cũng không thể áp xuống.

Môi khẽ nhếch, máu tràn ra nơi khóe miệng, tách tách tách rơi xuống đất, bắn ra thành từng đóa hoa đỏ nở rộ.

Lâm Sơ Cửu nặng nề giơ tay lên, cô hết sức lau sạch vết máu nơi khóe miệng, sợ bản thân mình sẽ không thể tiếp tục đứng vững, Lâm Sơ Cửu đành phải mở miệng lần nữa, "Vương gia, người tìm ta....."

Mỗi một chữ, đều giống như nói từ trong tim, đau đến nỗi mặt mũi Lâm Sơ Cửu đều nhăn nhó.

Cũng may, Tiêu Thiên Diệu không nghĩ sẽ lấy mạng Lâm Sơ Cửu, nhìn thấy khóe miệng Lâm Sơ Cửu có vết máu tràn ra, Tiêu Thiên Diệu rút cuộc thu hồi uy áp.

"Ngồi." Một từ nặng nề buông xuống, khiến người không dám cự tuyệt.

Lâm Sơ Cửu thở hắt ra, vội tìm một vị cách xa Tiêu Thiên Diệu nhất ngồi xuống.

Người nam nhân này quả thực là tự tìm đường chết, bản thân mình đang có thương tích nhưng còn cố tình phát ra uy áp ép nàng. Đây là hắn đang muốn chết sao? Nhưng nếu nam nhân này muốn chết, nàng lại không muốn chết cùng hắn chút nào, vì thế.....

Vì mạng nhỏ của mình, nàng cần phải cách xa Tiêu Thiên Diệu.

Bầu không khí trong phòng khôi phục lại bình thường, mặc dù vẫn rất nặng nề, ngưng trọng, nhưng vẫn tốt hơn lúc trước rất nhiều. Lâm Sơ Cửu âm thầm điều chỉnh hô hấp, thật vất vả mới ổn định lại hơi thở. Khi nàng đang muốn hỏi Tiêu Thiên Diệu tìm nàng có chuyện gì lần nữa, đã nghe thấy Tiêu Thiên Diệu mở miệng nói: "Sự phụ của ngươi là ai?"

Vấn đề này, lúc trước Lâm Sơ Cửu đã từng suy nghĩ tới nhiều khả năng, nàng cũng không hề nghĩ sẽ mượn tên người nào đó để mở rộng câu chuyện của mình, "Hỏi Vương gia, ta cũng không biết sự phụ ta tên gì, mỗi lần gặp sự phụ đều trong bộ dạng khất cái, mỗi lần sự phụ đều tới dạy ta vào buổi tối, sau đó ném cho ta một quyển sách để ta tự mình học tập. Sau đó, mười ngày nửa tháng sẽ tới khảo sát ta một lần, chờ khi ta học xong lại thu hồi cuốn sách."

Vì thế, đừng tìm tòi để hỏi chứng cứ, tỳ không thể lấy ra để chứng minh cho ngươi.

"Phải không?" Câu cuối vang lên, mơ hồ có một chút hoa lệ, nhưng điều này cũng nói rõ rằng Tiêu Thiên Diệu không tin.

Lâm Sơ Cửu cúi đầu không nói gì. Không tin? Nếu không tin thì ngươi cứ đi điều tra, có bản lĩnh có thể tra ra, tỳ đây sẽ mang họ của ngươi!

Khụ khụ, Lâm Sơ Cửu đã quên, ngay khoảnh khắc nàng gả cho Tiêu Thiên Diệu, nàng đã mang họ của trượng phu, trong những trường hợp chính thức nàng sẽ không có tên, sẽ được gọi là Tiêu thị.

Tiêu Thiên Diệu cũng không tiếp tục ép hỏi, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên tay vịn xe lăn, cạch cạch cạch, thật sự giống như đang gõ vào vào trong trái tim người, nặng nề khiến người không dám hé răng.

Lâm Sơ Cửu rất muốn chạy trốn chết, nhưng nàng không dám!

Ngay khi Lâm Sơ Cửu cho rằng, Tiêu Thiên Diệu sẽ vẫn luôn tiếp tục gõ như vậy, gõ đến khi nàng mất hết tinh thần. Nhưng Tiêu Thiên Diệu đột nhiên buông tha nàng, mở miệng nói: "Thương thế của Tào Lâm người có nắm chắc sẽ cứu trị được?"

"Vốn có bảy phần chắc chắn, hiện tại chỉ có năm phần." Lâm Sơ Cửu rũ mắt đáp.

"Hử?" Tiêu Thiên Diệu bất mãn lên tiếng, rõ ràng không nói câu nào, nhưng Lâm Sơ Cửu cũng biết hẳn đang muốn hỏi vì sao, vì thế Lâm Sơ Cửu "thành thật" đáp: "Vương gia, ta đang bị thương."

Trong khi nói chuyện, không quên ho một tiếng. Một tiếng ho này vừa lúc ho ra máu!

Lâm Sơ Cửu dùng sự thật chứng minh, nàng không hề nói dối, Tiêu Thiên Diệu là cao thủ, áp lực của hắn quá mạnh, hắn phát ra uy áp thật sự không phải người bình thường có thể thừa nhận, Lâm Sơ Cửu vừa rồi thật sự có thể cảm nhận được sát khí.

"Yếu đuối." Tiêu Thiên Diệu lãnh ngạo đánh giá, Lâm Sơ Cửu thiếu chút nữa lại học máu lần nữa.

Tiêu Thiên Diệu cho rằng nàng là da dày thịt béo, thần tình của lão lính dày dạn hay sao?

Nàng chính là một cô nương nhát gan, thân mình còn không tốt lắm!

"Bốn vương lệnh cho người, nhất định phải trị khỏi thương thế cho Tào Lâm, nếu không trị khỏi....." Tiêu Thiên Diệu nói tới đây thì dừng một chút, Lâm Sơ Cửu vội ngẩng đầu lên, vẻ mặt thấp thòm nhìn Tiêu Thiên Diệu: Không phải lại muốn mạng nàng đấy chứ?

Thương thế của Tào Lâm không phải do nàng gây ra!

Không khiến Lâm Sơ Cửu thất vọng, Tiêu Thiên Diệu không mang theo cảm tình nói: "Trị không được, người không cần phải sống, Tiêu Vương phủ không lưu người vô dụng. Nếu người muốn lưu lại, trước hết hãy chứng minh bản thân mình hữu dụng."

Lâm Sơ Cửu đã biết người nam nhân này vô tình, còn vô cớ gây rối, bất đắc dĩ đứng dậy nói: "Ta hiểu được." Nàng không có lựa chọn nào khác, ai bảo nàng không có nhà mẹ đẻ đáng tin cậy, không có người sẽ xuất đầu giúp nàng, chỉ có thể nhận lấy sự khi dễ của tên hỗn đản này.

"Rất tốt, người có thể lăn!" Tiêu Thiên Diệu vừa lòng bởi sự thông minh của Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu không muốn ngốc nhiều thêm một khắc, chuyển hướng rời đi, nhưng chân phải vừa mới bước ra khỏi ngạch cửa, đã bị Tiêu Thiên Diệu gọi lại, "Chờ một chút."

Thân mình Lâm Sơ Cửu dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên Diệu. Nàng đang muốn hỏi có chuyện gì, đã nghe thấy Tiêu Thiên Diệu nói: "Ba ngày sau, tiến cung tạ ơn."

Còn tưởng là sự tình gì lớn, thì ra là tiến cung tạ ơn. Lâm Sơ Cửu ám nhẹ nhàng thở ra. Nàng tin tưởng Tiêu Thiên Diệu sẽ không mặc kệ để người trong cung khi dễ nàng, rốt cuộc khi dễ nàng chính là đánh vào mặt Tiêu Vương hắn, nhưng.....

Lâm Sơ Cửu vui mừng quá sớm, câu tiếp theo của Tiêu Thiên Diệu chính là: "Người đi một mình!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ngây thơ, giám sát Lâm Sơ Cửu

"Người đi một mình!"

"Người đi một mình!"

Những lời của Tiêu Thiên Diệu cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí của Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu không biết mình đã trở lại sân như thế nào, cũng không biết Trần Châu, Mã Nỗ đang nói gì ở bên tai nàng, nàng biết.....

Nàng quá muốn cắn chết Tiêu Thiên Diệu!

Hỗn đản! Đắc tội với Hoàng thượng nên bản thân mình không dám tiến cung, để một nữ tử yếu nhược như nàng đi một mình, đây là nam nhân sao?

Lâm Sơ Cửu thật sự muốn nguyên rủa hấn, nhưng đây là Tiêu Vương phủ, chỉ cần nàng nói một câu không tốt về Tiêu Thiên Diệu, ngay lập tức sẽ truyền tới lỗ tai Tiêu Thiên Diệu, người xấu sẽ chính là nàng. Vì thế.....

Nàng chỉ có thể ôm chăn buồn đầu ngủ ngon.

"Trời tối, gọi ta dậy." Đây là một câu mà Lâm Sơ Cửu ném lại cho bốn nha hoàn. Bốn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu có chuyện gì với Vương phi nhà các nàng.

"Chúng ta phải làm gì với tú nương và thợ thủ công trang sức bên ngoài bây giờ?" Trần Châu, Mã Nỗ buông tay, hai người đồng thời liếc mắt nhìn Lâm Sơ Cửu một cái, nhưng Lâm Sơ Cửu vẫn kiên quyết quay mặt rời đi.

Các nàng chưa từng gặp qua nữ nhân giống như Vương phi các nàng như vậy, Vương gia sai người may trang phục cho Vương phi, còn đặt làm trang sức, Vương phi không những không vui, ngược lại giống như trời sập xuống, quả thực là —— kỳ ba.

Phi Thúy suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: "Đuổi đi đi, bảo bọn họ ngày mai lại đến."

"Người có chắc ngày mai Vương phi không cần ngủ chứ? Vương phi đã nói, đêm nay muốn trông Tào Lâm cả đêm." San Hô nói những lời này, Trần Châu và Mã Nỗ cũng đành bất lực.

"Thôi, chúng ta đi chọn một số đồ hợp với màu sắc và phong cách của Vương phi trước, sau đó Vương phi chỉ cần chọn từ trong đó ra, như thế sẽ tiết kiệm được một chút thời gian." Trần Châu là nha hoàn đứng đầu trong số bọn họ, nàng có hiểu biết về thói quen của Lâm Sơ Cửu nhiều hơn một chút.

Wang phi nhà các nàng rất lười, hơn nữa rất hay sợ phiền toái. Đương nhiên, Trần Châu sợ dĩ nói như vậy, chính là vì Lâm Sơ Cửu sẽ thật sự không bận tâm tới nó.

Bốn nha hoàn phân ra từng người hành động, chờ đến khi Lâm Sơ Cửu tỉnh dậy, bốn nha hoàn đã an bài thỏa đáng, vì chiều theo sự yêu thích của Lâm Sơ Cửu, cũng chọn ra một số phụ kiện bắt mắt.

Khi Lâm Sơ Cửu đứng lên, nha hoàn thấy nàng đã khôi phục như lúc ban đầu, không còn mơ hồ giống lúc trước nữa, lập tức quyết định mời nàng đi chọn quần áo và trang sức.

"Chọn quần áo và trang sức làm gì?" Lâm Sơ Cửu không phải kẻ ngốc cũng không phải cố ý dễ quên, nàng thật sự không biết vì sao.

Nàng đã có rất nhiều quần áo!

"Vương phi, ngài phải vào cung tạ ơn, đến đó cần phải có quần áo thích hợp." Trần Châu cho rằng Lâm Sơ Cửu đang giả ngốc, có chút bất lực nói.

Trên thực tế, Trần Châu thật sự không hiểu biết gì về Lâm Sơ Cửu. Lâm Sơ Cửu nàng mới không thèm giả ngốc, nàng đã nhận mệnh phải đi.

Chuyện bị người lựa chọn, không có tư cách ngây thơ, cho dù nàng nguyện ý hay không, nàng đều phải căng da đầu mà đi.

"Không phải ta đã có quần áo hay sao? Lâm gia mang tới hơn mười rương quần áo, không có quần áo có thể tiến cung?" Lâm Sơ Cửu vẫn có tư tưởng thuần túy của người thường, không muốn lãng phí.

"Vương phi, những quần áo đó của ngài rất đẹp, nhưng không hợp với khí chất của ngài." Nguyên liệu quần áo của hồi môn Lâm gia rất tốt, nhưng kiểu dáng và màu sắc, hoa văn quả thực quá bình thường, nếu mặc vào và đứng ở bên người Vương gia cao quý lạnh lùng, hoàn toàn sẽ bị trở thành nữ tử phong trần.

Trần Châu uyển chuyển giải thích, trong khi nói chuyện còn cẩn thận dè dặt nhìn Lâm Sơ Cửu, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu tức giận. Kết quả.....

Lâm Sơ Cửu căn bản không thèm để ý, ngược lại chế nhạo một câu, "Lâm phu nhân quả nhiên là có bản lĩnh, xuống tay từ chỗ nhỏ nhất."

Wang phi, những lời này trong lòng hiểu là được, không thể nói ra, nếu như bị người khác nghe thấy sẽ cho rằng ngài bất hiếu!

Trần Châu âm thầm nói với mình, hai mắt trống rỗng, giả bộ mình cũng không biết gì.

Lâm Sơ Cửu không có ý gây khó xử với một tiểu nha hoàn, nâng tay lên nói: "Quần áo trang sức gì đó người xem rồi làm, chọn vài đồ thích hợp, chỉ cần không khiến cho Tiêu Vương phủ mất mặt là được."

"Vâng." Trần Châu nhẹ giọng vâng lời.

Lúc này, Phi Thúy và San Hô đã mang đồ ăn tới, Lâm Sơ Cửu rửa mặt, đi tới phòng khách, một mình ngồi ở trên bàn cơm. Nàng nhìn một bàn có tám món ăn khác nhau, có ăn một chút mà không biết mùi vị thế nào.

Lo lắng cho thương thế của Tào Lâm, Lâm Sơ Cửu miễn cưỡng ăn nửa bát cơm, sau đó buông bát đĩa xuống, bốn nha hoàn cũng không nói gì thêm. Lâm Sơ Cửu đợi một lát cho tiêu cơm, lúc này mới mang theo San Hô và Phi Thúy xách hòm thuốc đi tới Tây viện.

.....Edit: Emiy Ton.....

Tây viện.

Tào quân gia và Ngô đại phu vẫn luôn ở đó, hai người trông Tào Lâm cả một buổi chiều, ngay cả cơm cũng đều không ăn. Vừa nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đi tới, Ngô đại phu và Tào quân gia đồng thời tiến lên, "Vương phi."

Hai người cực kỳ cung kính, Ngô đại phu dường như còn mang theo một chút sùng bái. Lâm Sơ Cửu kinh ngạc nhìn hẩn một cái, sau đó tầm mắt rơi xuống trên người Tào Lâm, lập tức hiểu ra.

"Tào Lâm đã hạ sốt?"

Ánh mắt Ngô đại phu sáng lên, liên tục gật đầu, "Tào Lâm đã hạ sốt khoảng một canh giờ (2h) trước, còn có thể tự mình uống chút nước. Vương phi y thuật cao minh, lão hủ vạn phần bội phục. Trong lòng lão hủ còn có vài nghi vấn, muốn thỉnh Vương phi ngài chỉ giáo, chẳng biết có được hay không?"

"Được," Lâm Sơ Cửu sáng khoái đồng ý. Ngô đại phu đang muốn hỏi tiếp, Lâm Sơ Cửu đã nhanh hơn một bước ngắt lời, "Nhưng không phải hiện tại, bây giờ không còn sớm nữa, Ngô đại phu và Tào quân gia đi ăn cơm trước đi, nơi này đã có ta chăm sóc."

Tào quân gia không có việc gì, nhưng Ngô đại phu vẫn không tha, "Nhưng... nhưng....."

"Ngô đại phu cơm nước xong hãy đến." Nàng còn phải cho Tào Lâm ăn được, tiêm, không có thời gian để nói chuyện phiếm với Ngô đại phu.

Sống chết của Tào Lâm, liên quan tới sống chết của nàng, nàng thực sự không dám lơ là.

Mặc dù Ngô đại phu không muốn buông tha nhưng cũng không dám nói gì, lập tức đi ra ngoài cùng với Tào quân gia. Sau đó, Lâm Sơ Cửu lại lệnh cho Phi Thúy và San Hồ, một người đi lấy nước ấm, một người đi lấy muối tinh.

Người đầu đã đuổi đi hết, Lâm Sơ Cửu mới truy cập vào Hệ thống Y Sinh, lấy ra thuốc chống viêm và bình nước muối.

Tiêm vào tĩnh mạch sẽ có tác dụng nhanh hơn, lúc trước Lâm Sơ Cửu không thể làm vì sợ quá lộ liễu sẽ dẫn tới người chú ý, nhưng hiện tại Tiêu Thiên Diệu dùng mạng nhỏ của nàng uy hiếp, nàng không có lựa chọn nào khác.

Sau khi tiêm thuốc vào trong bình nước muối, nàng cẩn thận treo ở chỗ kín đáo trên xà nhà, Lâm Sơ Cửu gắn ống tiêm vào để truyền nước muối, điều chỉnh tốc độ phù hợp và không cần phải quan tâm tới nữa. Hiện tại chỉ chờ thời gian vừa đủ, đổi thuốc là được.

Khi hai nha hoàn tiến vào, nhìn thấy Lâm Sơ Cửu đang ngồi chỗ cửa sổ, trên tay cầm một quyển sách, giống như đang đọc rất nghiêm túc.

"Vương phi?" Nha hoàn thử gọi một câu, Lâm Sơ Cửu làm bộ vừa mới phát hiện ra các nàng đã tới, "Quay lại rồi sao?."

Lâm Sơ Cửu buông sách xuống, đứng dậy đi đến bên bàn, lấy thuốc viên đã chuẩn bị từ trước, cùng với nước muối ấm, tiếp đó đi tới trước mặt Tào Lâm, sau đó.....

Nâng cằm Tào Lâm, nhét viên thuốc và rót nước vào miệng hẩn. Lần này, có chút thô bạo hơn ban ngày một chút, vài dấu tay của nàng còn xuất hiện rất rõ dưới cằm Tào Lâm.

Một lọ nước thuốc đã được truyền xong, Ngô đại phu và Tào quân gia cũng đã trở lại, theo bọn họ cùng tới, còn có ân vệ đang nấp trong chỗ tối. Bọn họ phụng mệnh giám sát Lâm Sơ Cửu.

Tiêu Thiên Diệu biết Lâm Sơ Cửu sợ chết, nhưng hẩn không tin Lâm Sơ Cửu, bởi vì Lâm Sơ Cửu quá khác thường. Hẩn càng tiếp xúc với nàng càng cảm thấy nàng có bí mật, và khi một người trên lưng đeo quá nhiều bí mật, tuyệt đối là người nguy hiểm. Ví dụ như hẩn!

Không biết rõ bí mật trên người Lâm Sơ Cửu, Tiêu Thiên Diệu không thể nào toàn tâm tin tưởng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cầu tình, tin tưởng nàng một lần

Lâm Sơ Cửu không biết có người đang theo dõi nàng, nhưng có Ngô đại phu và Tào quân gia ở đây nàng cũng sẽ không làm xằng bậy. Nàng đã ăn uống bình được, chỉ chờ truyền dịch kết thúc, tìm một cơ hội thu hồi bình được là được.

Tào quân gia lo lắng cho sự an nguy của Tào Lâm, vừa tiến đến lập tức tìm hiểu tình huống của Tào Lâm, sau khi biết được Tào Lâm đã ổn, Tào quân gia mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão thật ra vẫn luôn muốn lưu lại bên người Tào Lâm, nhưng lão là quản gia Tiêu Vương phủ, phần lớn sự tình trong phủ còn đang chờ lão đi an bài, lão không thể tiếp tục lưu lại, chỉ có miễn cưỡng rời đi.

Mặc dù Ngô đại phu cũng có không ít người bệnh cần được chăm sóc, nhưng hiện tại không vội, vì thế Ngô đại phu lấy ghế dựa ngồi ở đối diện Lâm Sơ Cửu, rất có tư thế muốn thấp nền tâm sự suốt đêm cùng nàng.

Có thể trở thành tiến sĩ y học ở quốc gia M, có lẽ thực tiễn lâm sàng Lâm Sơ Cửu không hơn Ngô đại phu, nhưng về lý luận y học tuyệt đối vững chắc, cho dù nói chuyện với Ngô đại phu ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề.

Ngô đại phu và Lâm Sơ Cửu nói rất hứng khởi, điều này chỉ khổ cho hai nha hoàn Phi Thuý và San Hô, các nàng căn bản nghe không hiểu Lâm Sơ Cửu và Ngô đại phu đang nói những gì.

Lâm Sơ Cửu vừa lúc tung ra một lý luận, Ngô đại phu lâm vào trong trầm tư, Lâm Sơ Cửu mượn cơ hội này, bảo hai người Phi Thuý và San Hô thay phiên đi nghỉ, nếu không cả đêm sẽ không thể trụ nổi.

Phi Thuý, San Hô thật ra vẫn muốn kiên trì, nhưng các nàng ban ngày không ngủ, đêm nay thật sự chịu đựng không nổi, đành phải cáo tội một tiếng, thay phiên nhau trở về nghỉ ngơi.

"Người cũng đừng đứng, ngồi đi, thức cả đêm có thể sẽ ra mạng người, có việc gì ta sẽ gọi người." Lâm Sơ Cửu chỉ một ghế nhỏ trong góc, ý bảo San Hô qua đó ngồi.

San Hô cảm tạ một tiếng, rút cuộc nàng có thể hỗ trợ đôi chân của mình.

Người đầu đã đuổi đi rồi, Lâm Sơ Cửu đi tới trước giường bệnh, giả bộ kiểm tra Tào Lâm, dùng thân mình ngăn trở tầm mắt phía sau người, rút kim cho Tào Lâm, đồng thời giấu bình nước muối trống không vào trong Hệ thống Y Sinh.

Ngô đại phu và San Hô không chú ý tới, ẩn vệ bên ngoài thật ra vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Sơ Cửu, nhưng Lâm Sơ Cửu đưa lưng về phía hắn, hắn căn bản nhìn không thấy Lâm Sơ Cửu đang làm gì, chỉ thấy sau khi Lâm Sơ Cửu đứng ở trước giường Tào Lâm một lúc lâu, xoay người lấy ra một cái ống trong suốt từ trong hòm thuốc, lắc lắc tay và nhét vào miệng Tào Lâm.

Sau thời gian một nén hương, Lâm Sơ Cửu lấy cái ống trong suốt kia ra, nhìn thoáng qua dưới ánh nến, nói một câu: "Sốt nhẹ, không có vấn đề gì lớn."

"Lại sốt sao?" Ngô đại phu nghe thấy Lâm Sơ Cửu nói vậy, đột nhiên đứng dậy, lo lắng tiến lên.

"Hiện tượng bình thường." Lâm Sơ Cửu trấn an một tiếng, Ngô đại phu lúc này mới yên lòng, hai người lại ngồi trở lại, tiếp tục cuộc nói chuyện dở dang.

Lâm Sơ Cửu đã ngủ cả buổi chiều, mặc dù ngủ không ngon, nhưng buổi tối cũng không còn buồn ngủ nữa. Ngô đại phu lại khác, ban ngày hắn đã gây người ở đây một ngày, đến nửa đêm Ngô đại phu đã không còn chịu đựng nổi.

Tinh thần đầy đủ, nhưng thân thể ăn không tiêu.

Ngô đại phu còn muốn cố gắng chút nữa, nhưng Lâm Sơ Cửu khuyên bảo hắn nên rời đi, "Là đại phu sao có thể không chăm sóc thân thể mình, ta vẫn ở Tiêu Vương phủ, sau này còn có rất nhiều cơ hội."

Ngô đại phu ngẫm lại cũng đúng, Vương phi hòa đồng và dễ nói chuyện, sau này còn có rất nhiều cơ hội thỉnh giáo, vì thế không còn kiên trì nữa, cáo từ rời đi.

Ngô đại phu rời đi không lâu, Tào quản gia đã tới. Cho dù đã quá mệt mỏi, nhưng Tào quản gia vẫn khẳng khái không muốn đi nghỉ, Lâm Sơ Cửu tự biết khuyên bảo cũng vô dụng, đơn giản không nói câu nào.

Bệnh tình của Tào Lâm đã chuyển biến tốt hơn, không cần đại phu phải trông chừng nữa. Lâm Sơ Cửu bảo Tào quản gia qua hai canh giờ thì đánh thức nàng, sau đó mang theo San Hô qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Lâm Sơ Cửu đi nghỉ, ẩn vệ lập tức quay về phục mệnh, nhưng....

Lâm Sơ Cửu cả đêm cũng không làm bất luận chuyện gì khác người, ẩn vệ căn bản không có gì để báo cáo, đành phải nói hết sự tình phát sinh buổi tối. Nhưng đối với việc nhắc lại toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện giữa Lâm Sơ Cửu và Ngô đại phu?

Thực xin lỗi, ẩn vệ thật sự không thể nhớ được.

Sau khi Tiêu Thiên Diệu nghe xong, ngón tay chỉ gõ nhẹ ở trên tay vịn, ngay sau đó hỏi: "Tô Trà, việc này người thấy thế nào?"

Tô Trà ngồi một bên cực kỳ không có cảm giác tồn tại, nhẹ giọng mở miệng: "Lâm Sơ Cửu thật sự có biết y thuật, có lẽ nàng không hề lừa gạt chúng ta."

"Mấy năm nay, nàng vẫn luôn giả vờ?" Tiêu Thiên Diệu nhíu mày lại, dường như không thể tin được, bản thân mình đã bị một nữ nhân chơi. Lâm Sơ Cửu giả vờ nhiều năm như vậy, hắn cũng không thể phát hiện ra, tâm cơ của nữ nhân này quả là quá sâu.

"Nguyên nhân cái chết của mẹ ruột Lâm Sơ Cửu rất khả nghi, hậu viện Lâm gia cũng không thanh bình giống như bên ngoài nhìn thấy như vậy, có lẽ Lâm Sơ Cửu có nỗi khổ bất đắc dĩ." Tô Trà có ấn tượng rất tốt về Lâm Sơ Cửu.

Sự tình phát sinh đêm tân hôn ngày đó, Tô Trà biết rất rõ ràng. Đối với thời khắc máu chó, nàng có thể ra tay giết người của Tiêu Thiên Diệu hoặc đơn giản không cần quan tâm tới bọn họ, tuy nhiên nàng đã không làm vậy. Kể từ đó, Tô Trà liền có ấn tượng tốt đối nàng.

Tô Trà cẩn thận đánh giá thần sắc Tiêu Thiên Diệu, thấy Tiêu Thiên Diệu không hề tức giận, vì thế thử nói: "Thiên Diệu, nể tình nàng đã cứu người một lần, có thể cho nàng một cơ hội hay không?"

"Bốn vương đã nói, chỉ cần nàng không phản bội, bốn vương sẽ không giết nàng." Tiêu Thiên Diệu tự nhận mặc dù bản thân mình không phải là quân tử, nhưng vẫn là người giữ lời hứa.

"Vậy chuyện tiến cung?" Ánh mắt Tô Trà sáng lên, cồi lòng đầy hy vọng nói.

Sắc mặt Tiêu Thiên Diệu trầm xuống, "Tô Trà, người được một tác lại muốn tiến một thước."

"Khụ khụ, người cứ xem như ta chưa nói gì cả." Tô Trà lập tức cầm miệng, không dám tiếp tục nhiều lời.

Lưu Bạch và Tô Trà làm việc với nhau đã nhiều năm nay, hai người cũng rất ăn ý, Lưu Bạch lập tức mở miệng: "Thiên Diệu, Mặc Thần Y đã chuẩn bị xong, hẳn nói bất cứ lúc nào đều có thể trị liệu cho người, nhưng không biết người muốn chọn trị liệu ở đâu?"

"Cứ trị ở Tiêu Vương phủ." Người của Tiêu Thiên Diệu đã dành rất nhiều tâm huyết để tìm ra Mặc Thần Y, nếu như Mặc Thần Y không có cách nào trị được chân hãn, hẳn chỉ có thể đi tới những nước khác để tìm thầy trị bệnh.

"Mặc Thần Y nói, muốn tìm nơi an tĩnh, dễ bề dưỡng thương." Lưu Bạch nói lại lần nữa, hiển nhiên là không tán đồng việc trị liệu ở Tiêu Vương phủ.

"Tiêu Vương phủ là an toàn nhất." Trải qua sự kiện thích khách vừa rồi, sự phòng thủ của Tiêu Vương phủ đã tăng mạnh gấp đôi, trong ngoài đều thanh lọc một lần, tuy không dám bảo đảm một trăm phần trăm sạch sẽ, nhưng sân của Tiêu Thiên Diệu, gian tế tuyệt đối không thể tiến vào.

Lưu Bạch ngẫm lại cũng đúng, nơi yên tĩnh không an toàn, vậy sẽ không yên tĩnh nữa, "Được rồi, ta sẽ an bài mọi thứ."

"Ân." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, sau khi nói thêm vài câu, liền cho Lưu Bạch và Tô Trà lui ra.

Trên người Lưu Bạch có việc muốn làm, vội vàng trở về, Tô Trà vẫn lảng vảng một chút, Tiêu Thiên Diệu bất mãn nhíu mày, "Có chuyện thì mau nói, đừng giống như đàn bà."

Tô Trà gần như bị nghẹn, nhưng không dám dây dưa với Tiêu Thiên Diệu, chỉ có thể hờn dỗi một mình, "Mặc Thần Y thật sự có thể tin tưởng sao? Ta luôn cảm thấy hắn đồng ý quá dễ dàng."

Tô Trà hằng năm đều giao tiếp với đủ loại kiểu người, biết cao nhân giống như Mặc Thần Y khó chơi bao nhiêu, nhưng lần này Lưu Bạch lại dễ dàng mời được Mặc Thần Y, khiến cho Tô Trà có một chút bất an.

"Bốn vương đều đã có an bài." Tiêu Thiên Diệu không nói tin, nhưng cũng không nói không tin. Tô Trà biết trong lòng Tiêu Thiên Diệu đều đã có tính toán, không cần phải nhiều lời thêm nữa, yên lặng lui ra. Trước khi rời đi còn nhắc nhở Tiêu Thiên Diệu sớm nghỉ ngơi một chút.

"Ân." Tiêu Thiên Diệu lên tiếng, nhưng không đi nghỉ theo như lời Tô Trà, mà lảng lảng ngồi ở trong phòng, tay phải chống đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tới cửa, lừa chết Lâm Sơ Cửu

Thức suốt một đêm, cách mỗi hai canh giờ phải kiểm tra Tào Lâm một lần, Tào Lâm rốt cuộc đã chịu đựng qua được kỳ nguy hiểm, không bị sót lại, nhưng người vẫn chưa tỉnh.

"Người hiện tại đã không sao, chỉ cần tiếp tục chăm sóc, hai ngày này có thể hắn sẽ tỉnh lại." Lâm Sơ Cửu kiểm tra xong, tự tin nói ra những lời tích cực.

Hải mã Tào quản gia hôm lại, mắt đều che kín tơ máu, cả người già nua tiều tụy, nhưng lúc này vẻ mặt vui mừng, chấp hai tay thi lễ, làm đại lễ với Lâm Sơ Cửu, "Đa tạ ân cứu mạng của Vương phi, ân tình của Vương phi cả đời nô tài cũng quên không được. Sau này Vương phi có bất luận điều gì cần sai bảo, nô tài dù chết muôn lần đều không từ chối."

Đây là đang tỏ lòng trung thành sao?

Nếu là người thường, Lâm Sơ Cửu sẽ rất vui, nhưng Tào quản gia là quản gia của Tiều Vương phủ, sao nàng dám vui!

Vạn nhất Tiều Thiên Diệu cho rằng, nàng có dụng tâm kín đáo, thu mua hạ nhân Tiều Vương phủ, nàng liền thăm.

Lâm Sơ Cửu vội nói: "Tào quản gia đừng cảm tạ ta, muốn tạ hãy tạ Vương gia, là Vương gia muốn ta tới đây trị liệu cho Tào Lâm, Vương gia còn cảnh cáo ta, nếu ta trị không được Tào Lâm thì không cần sống."

Lâm Sơ Cửu không hề kể công chút nào, đẩy hết toàn bộ công lao đến trên người Tiều Thiên Diệu, Tào quản gia vừa nghe thấy quả nhiên cảm động đến nổi lão lệ tung hoành, đặc biệt là khi nghe thấy Tiều Thiên Diệu dùng mạng Lâm Sơ Cửu để uy hiếp nàng, càng khóc thành tiếng.

"Tào Lâm có tài đức gì, được Vương gia coi trọng như thế, mạng của Tào Lâm sao có thể so sánh với Vương phi. Vương phi nương nương, ngài ngần ngại đừng để ở trong lòng, Vương gia vài ngày nay tâm tình không tốt." Tào quản gia vừa vui mừng lại vừa lo lắng.

Vui mừng vì Vương gia coi trọng phụ tử bọn họ, lo lắng vì sợ Lâm Sơ Cửu không vui.

Ba mươi năm ở Hà Đông, ba năm ở Hà Tây. Ai có thể đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra nếu Lâm Sơ Cửu không xoay người một ngày? Đừng quên rằng Lâm Sơ Cửu chính là người thánh thượng ban cho Tiều Vương phủ, là nữ chủ nhân của toà vương phủ này.

"Vương gia nói vậy, cũng chỉ muốn ta giúp Tào Lâm khỏe lại." Lâm Sơ Cửu cũng không tức giận, thu dọn xong mọi thứ, sau đó nói: "Tào quản gia, ta phải quay về nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ đến xem Tào Lâm. Nếu có chuyện gì xảy ra với Tào Lâm, người phái người tới nói cho ta một tiếng."

"Vâng, vâng, vâng." Tào quản gia không ngừng vội đáp, tự mình tiễn Lâm Sơ Cửu ra ngoài, khi tới cửa lại không nhận được hỏi một câu, "Vương phi, sau khi Tào Lâm tỉnh lại, có phải có thể vẫn giống như trước hay không?"

"Điều này ta không dám đảm bảo, Tào Lâm sốt lâu như vậy, hết thảy phải đợi hần tỉnh lại rồi nói." Lâm Sơ Cửu có thể chắc chắn cứu mạng Tào Lâm, nhưng thật sự không dám đảm bảo Tào Lâm có thể bị sốt đến nổi biến ngốc hay không.

Tâm tình vui sướng của Tào quản gia phai nhạt mất một nửa, nhưng vẫn rất cảm kích Lâm Sơ Cửu.

Chỉ cần người còn sống, cái gì cũng tốt.

Tiến Lâm Sơ Cửu rồi đi, Tào quản gia xoay người đi gặp Tiều Thiên Diệu, báo cáo tất cả những lời mà Lâm Sơ Cửu đã nói với Tiều Thiên Diệu thiên, không dám dấu diếm nửa câu.

"Thật ra rất thông minh." Sau khi Tiều Thiên Diệu nghe xong, khó có được một câu tán thưởng, ngay sau đó báo cho Tào quản gia, những lời này không được để người khác biết được, nếu người khác biết được, sẽ khinh thường Lâm Sơ Cửu.

Hần uy hiếp Lâm Sơ Cửu chỉ sợ nàng không dốc toàn lực, không phải thật sự dùng mạng Lâm Sơ Cửu để đổi lấy mạng Tào Lâm.

Một người là hộ vệ, một người là Tiều Vương phi. Bọn họ vừa sinh ra, sinh mệnh đã khác nhau.

Trong lòng Tào quản gia biết rõ điều đó, tất nhiên không dám nhận thật, liên tục dạ vâng.

.....Edit: Emily Ton.....

Khi Lâm Sơ Cửu trở lại tiểu viện, Trần Châu, Mã Nãi đã chuẩn bị xong nước ấm và thức ăn, Lâm Sơ Cửu ngâm mình tắm nước ấm, tẩy đi một thân mệt mỏi, sau đó ăn đồ ăn ngon, trong lúc nhất thời không buồn ngủ nữa.

Lâm Sơ Cửu để San Hô và Phi Thúy nghỉ ngơi một ngày, sau đó cùng với Trần Châu, Mã Nãi, lật hết tất cả những thứ hồi môn của nàng ra.

Nàng thật sự muốn nhìn xem, Lâm phu nhân rút cuộc cho nàng những thứ gì, đã khiến cho bốn nha đầu kia hoài nghi phẩm vị của nàng.

Mở hết mười mấy cái rương, Lâm Sơ Cửu phát hiện ra rằng, Lâm phu nhân thật sự rất biết cách chọn, tất cả quần áo, trang sức đều là loại tốt nhất, tuy nhiên.....

Hoặc là hoa hòe loè loẹt, hoặc vô cùng già lão, hơn nữa quần áo và trang sức rất khó tìm được nguyên bộ. Lâm phu nhân đã thật khó khăn khi gom đủ những vật kỳ ba như thế, so với chuẩn bị của hồi môn bình thường còn muốn vất vả hơn.

Lâm Sơ Cửu càng xem càng bất lực. Trần Châu, Mã Nãi không dám để câu nào thoát khỏi cổ họng, chỉ sợ Lâm Sơ Cửu không vui.

"Thôi, không xem nữa, nếu tiếp tục xem cũng vậy." Lâm Sơ Cửu thờ ơ đóng rương gỗ lại, nói với Trần Châu, Mã Nãi: "Những trang sức này đều được khảm đá quý và vàng tốt nhất, chỉ là hình thức quá khó coi, các người nhìn xem có thể lấy ra và sửa lại chúng hay không? Đối với quần áo?"

Lâm Sơ Cửu nhìn trời.....

Tất cả đều dựa theo dáng người của nàng may nên, cũng chỉ là một đồng vải vụn bị hủy, đoán chừng không có cách nào dùng được.

"Quần áo các người có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Nếu có thể tháo gỡ đồ thêu trên đó, hoặc làm thành những vật nhỏ tùy các người, ta từ bỏ." Mặc dù thời hiện đại có thể kết hợp, nhưng nàng thật sự không thích ăn mặc hoa hòe lòe loẹt, nàng cũng không phải là cây thông Noel di động.

"Nô tỳ đã hiểu." Trần Châu, Mã Nãi vội vàng đồng ý, hiện tại mới biết các nàng đã hiểu lầm Lâm Sơ Cửu. Không phải Lâm Sơ Cửu không có ánh mắt, mà là.....

Sự chuẩn bị của Lâm phu nhân, khiến nàng thật sự tỉnh mắt cũng không thể phát huy.

Quần áo trang sức gần như toàn đồ phế, đồ cổ tranh chữ còn được, mấy thứ này Lâm phu nhân không động tay động chân, tuy nhiên.....

Ngoài những thứ đó ra, của hồi môn còn có thôn trang và ruộng tốt. Nhưng, Lâm phu nhân lại lừa Lâm Sơ Cửu lần nữa. Bên ngoài nhìn vào cực kỳ đẹp mắt, bởi vì Lâm phu nhân đã chuẩn bị cho Lâm Sơ Cửu, tất cả đều là đồng ruộng màu mỡ nhất Giang Nam.

Kinh thành có rất nhiều nhà đất mua đồng ruộng Giang Nam, vì đất ở đây thường được bán với giá rất rẻ, chúng được sử dụng như một phần của hồi môn khi cô nương nhà họ xuất giá.

Núi thì cao và hoàng đế thì xa, một cô nương phải xử lý chúng như thế nào? Ngần dặm để đi tới cửa hàng và ruộng tốt?

Cho dù đồng ruộng thôn trang ngàn dặm bên ngoài, nếu tìm được một người đáng tin cậy trông giữ, vẫn có thể trông giữ được. Tuy nhiên, khi Lâm Sơ Cửu đối chiếu với bản đồ, lập tức phát hiện ra ruộng đất mà Lâm phu nhân chuẩn bị cho nàng, tất cả đều nằm ở đường hạ lưu sông, chỉ cần một trận lũ sẽ lập tức ngập hết.

Loại tàn phá thế này cho dù điền trang có thu hoạch tốt, người bình thường cũng sẽ không dễ dàng mua nó, rốt cuộc không ai dám đảm bảo được, khi nào lũ lụt sẽ xảy ra.

Lâm Sơ Cửu bắt lực muốn nôn, vung khế đất trên tay, "Tìm người bán giúp ta, không cần câu nệ được bao nhiêu bạc."

Sau một trận kiểm kê, Lâm Sơ Cửu đã không còn nói chuyện nữa. Trần Châu, Mã Nãi cũng mang về mặt đồng tình, đồng thời ở trong lòng cũng ghi hận Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân thật to gan, ngay cả Vương phi các nàng cũng dám tính kế, thật sự khi dễ người Tiêu Vương phủ bọn họ.

Không được, chuyện này nhất định phải nói với Vương gia, để Vương gia có thể nhìn ra được bản sắc của người Lâm gia một chút, đừng tưởng rằng Vương phi không có người chống lưng!

Trong lòng hai nha hoàn âm thầm quyết định, nhưng không đợi các nàng hành động, bên Lâm gia đã có động tác.

Lâm tướng sau khi bán hết hạ nhân dùng làm của hồi môn mà Tiêu Vương phủ đưa trả trở về, lấy bạc bán được đưa tới Tiêu Vương phủ, cũng nói là bọn họ không tốt, không thể lựa chọn được hạ nhân hợp ý Tiêu Vương và Lâm Sơ Cửu. Tiêu Vương và Lâm Sơ Cửu không hài lòng với hạ nhân của hồi môn Lâm gia, Lâm gia lập tức bán hết toàn bộ, bạc bán mình đều đưa hết cho Lâm Sơ Cửu, để Lâm Sơ Cửu cảm bạc, đi mua hạ nhân hợp ý nàng và Tiêu Vương.

Lâm gia ôm hết sai lầm đến trên người mình, nhưng lời trong lời ngoài lại ám chỉ Tiêu Vương dung túng, không coi ai ra gì, không chấp nhận được hạ nhân Lâm gia, ngay sau ngày đại hôn đã tiễn đi toàn bộ hạ nhân Lâm gia, hoàn toàn không để Lâm gia và Lâm Sơ Cửu vào trong mắt.

Đối với chuyện khế ước bán mình, Lâm gia im bất không hề nhắc tới.

Tin tức truyền tới lỗ tai Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu nháy mắt dựng đứng lông tóc. Lâm gia đắc tội với Tiêu Thiên Diệu tự tìm đường chết nàng cũng mặc kệ, nhưng không thể kéo theo nàng, nàng không nghĩ tới chuyện đắc tội với Tiêu Thiên Diệu dù chỉ một chút.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vả mặt, dán bố cáo bên cạnh hoàng băng

Sau khi Tiêu Vương phủ cao điệu trả lại hạ nhân của hồi môn Lâm gia, Lâm gia lập tức gióng trống khua chiêng bán hạ nhân và đưa bạc tới cửa, điều này nói rõ ra rằng, Lâm gia muốn lên đài đấu võ với Tiêu Vương phủ.

Lâm tướng là người trung thành với hoàng đế, thuộc về phe Thái tử, mặc dù quan hệ với Tiêu Vương là cha vợ con rể, những vẫn là đối thủ một mất một còn. Nếu như Tiêu Vương phủ nhịn xuống lần này, Tiêu Vương sẽ xấu đi trong mắt người ngoài, ngay cả một con chó thuộc hạ của Hoàng thượng cũng sợ.

Nếu nói muốn phản kích lại, nhưng.....

Tiêu Thiên Diệu căn bản không để loại sự tình này vào trong mắt, xoay người gửi Tào quản gia tới ném qua cho Lâm Sơ Cửu, bảo Lâm Sơ Cửu tự mình xử lý. Điều này muốn nói rõ ràng: Sự tình Lâm gia bốn vương không những tay vào, Vương phi muốn làm như thế nào bốn vương đều tán đồng.

Sự tình lại đẩy đến trên đầu Lâm Sơ Cửu, Lâm Sơ Cửu tức giận đến nổi bật lên lời nói: "Tiêu Thiên Diệu, ngươi là hỗn đản, rõ ràng cố ý gây khó dễ cho ta, còn nói đường hoàng như thế."

"Khụ khụ....." Tào quản gia ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Lâm Sơ Cửu nhỏ tiếng một chút, nếu để Vương gia nghe được sẽ không tốt.

Vương gia nhà bọn họ, luôn luôn không coi ai ra gì, khinh thường so đo với những kẻ tiểu nhân, nhưng một khi Vương gia nhà bọn họ nhớ thương, cho dù là sự tình của tiểu nhân, Vương gia nhà bọn họ cũng sẽ nhớ kỹ.

Vương gia nhà bọn họ, nội tâm chỉ lớn hơn một chút so với lỗ kim!

Lâm Sơ Cửu tự biết mình nói lỡ, ngoan ngoãn ngậm miệng lại không nói gì nữa, nhưng nàng không nói cũng không được, Tào quản gia còn đang chờ nàng quyết định.

"Vương phi, việc này chúng ta phải làm sao bây giờ? Người của Lâm tướng ở ngay bên ngoài, bạc này chúng ta nhận cũng không được, không nhận cũng không xong. Nhận chính là chúng ta thừa nhận chính mình đuối lý, nếu không nhận bọn họ cũng không chịu đi. Mặc dù không có người nào dám vây quanh bên ngoài Tiêu Vương phủ để xem náo nhiệt, nhưng nếu vẫn luôn tiếp tục giằng co như vậy cũng không phải là biện pháp."

"Nhận, vì sao không nhận, hạ nhân cũng là một phần của hồi môn của ta, bọn họ bán đi thì bạc đó vốn dĩ chính là của ta." Sắc mặt Lâm Sơ Cửu hơi ngưng trọng lại, mơ hồ toát ra một tia sát khí. Trong lòng Tào quản gia hoảng sợ, vội vàng gạt đầu không dám nhìn nàng.

Lão có thể khẳng định, Vương phi nhà bọn họ thật sự không phải là người bình thường, sau này lão cần phải cẩn thận hơn, tuyệt đối không thể bởi vì Vương gia không coi trọng mà bỏ bê Vương phi.

"Lâm gia mang bao nhiêu bạc tới?" Khoé miệng Lâm Sơ Cửu nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

Tào quản gia không tự chủ được, đứng thẳng thân mình, cung kính nói: "Một ngàn lượng."

"Hừ, Lâm gia thật là hào phóng, thật sự đã bán người sao?" Mặc dù Lâm Sơ Cửu không hiểu biết về giá cả thị trường, nhưng cũng biết những hạ nhân đó bán đi sẽ không đến một ngàn lượng bạc.

"Vâng, thật sự đã bán, mặc dù không thể bán theo mức giá đó theo luật, nhưng người mua có quen biết với Lâm phu nhân." Tào quản gia vừa nói đến đây, mọi thứ đã trở nên rõ ràng.

Lâm phu nhân từ tay trái bán qua cho tay phải, vậy thì người vẫn ở trên tay bà ta.

"Lâm phu nhân quả nhiên rất tử tế, mất một ngàn lượng để mua một đám hạ nhân Tiêu Vương phủ không cần." Lâm Sơ Cửu mang vẻ mặt trào phúng, sau khi trầm ngâm một lát, hỏi: "Nếu như ở trên hoàng băng địa phương, ta muốn dán một thứ có được hay không?"

"A?" Tào quản gia không biết Lâm Sơ Cửu vì sao đột nhiên đưa đề tài tới trên hoàng băng, sững sốt một chút mới nói: "Nếu như đó là chuyện quan trọng, có thể tìm quan phủ để viết và đăng lên, không thể dán ở trên hoàng băng địa phương, nhưng nếu dán ở bên cạnh thì có thể."

"Có thể dán lên là được, tới quan phủ viết một bản bố cáo, nội dung chính là: Hạ nhân Lâm gia quý giá, bốn hạ nhân có thể bán được một ngàn lượng bạc, Tiêu Vương phủ nghèo không nuôi nổi hạ nhân cao quý như vậy. Mặc dù Lâm gia đã bán hạ nhân hồi môn của ta, nhưng khế ước bán mình cũng không nằm ở trên tay ta, bọn họ không thuộc về người Tiêu Vương phủ, bạc bán bọn họ Tiêu Vương phủ không thể nhận lấy. Vì Lâm gia vẫn khẳng khái muốn đưa bạc tới cửa, chúng ta không nhận sẽ không chịu đi, vì vậy Tiêu Vương phủ chúng ta sẽ cố nhận lấy, giúp bọn họ dùng bạc đúng chỗ."

Lâm Sơ Cửu gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nhìn thấy Tào quản gia mang vẻ mặt khiếp sợ, hắng giọng cười nói: "Đương nhiên, thời điểm viết không thể nói trắng ra như vậy, ngươi bảo họ trau chuốt lại một chút, nhưng đừng quá khó hiểu. Nếu không, bá tánh bình thường không hiểu được sẽ không còn thú vị nữa, chúng ta muốn viết ra những điều mà bá tánh bình thường cũng có thể nghe hiểu được."

"Nô tài đã hiểu rõ." Tào quản gia gạt đầu thật mạnh, cúi đầu không dám nhìn Lâm Sơ Cửu.

Lão chưa từng gặp qua nữ nhi xuất giá chơi lại nhà mẹ đẻ giống như Lâm Sơ Cửu như vậy, đương nhiên lão cũng chưa từng gặp qua, phụ thân chơi nữ nhi giống như Lâm tướng như vậy.

"Nhưng, dùng bạc đúng chỗ, là chỗ nào?" Tào quản gia rất muốn đi, tuy nhiên không thể không hỏi một câu.

Một ngàn lượng nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, không thể dùng đúng nơi thích hợp, ngược lại sẽ rước lấy một thân tanh trời.

"Nơi nên dùng còn không phải là: lấy của dân, để dân dùng hay sao?" Lâm Sơ Cửu vừa mới nói xong, Tào quản gia lập tức tròn mắt: Lấy của dân, nên để dân dùng? Có thể như vậy được sao? Đây không phải muốn nói rõ Lâm tướng tham tiền hay sao?

Lâm Sơ Cửu không quan tâm tới Tào quản gia, nếu Tiêu Thiên Diệu đã giao việc này cho nàng làm, vậy nàng muốn làm sao thì cứ làm thế ấy.

"Mặc dù kinh thành quyền quý, quan lớn khắp nơi, nhưng người nghèo khổ cũng có không ít, chúng ta hãy giúp Lâm gia làm việc thiện một lần. Sau khi xong việc, lão hãy lấy một ngàn lượng bạc Lâm gia đưa tới, đổi hết toàn bộ thành đồng xu, sau đó đi tới phố nghèo có tiếng trong kinh thành và rải tiền xu, đối với việc cụ thể phải làm như thế nào, không cần ta phải nói nữa đúng không?"

Cái gì cũng phải để chủ tử nói hết, vậy dùng thủ hạ để làm gì?

Tào quản gia rất muốn Lâm Sơ Cửu nói kỹ càng tỉ mỉ hơn một chút, tuy nhiên lão nhìn thấy Lâm Sơ Cửu rõ ràng đang cười, trong mắt lại không có một chút ý cười, vì thế lão không dám nói thêm một câu.

Đối với cha đẻ còn có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, lão chỉ là một quản gia thì tính là gì?

Tào quản gia vội vàng vỗ ngực, lão nhất định sẽ làm tốt sự tình này, nhất định sẽ khiến cho phần lớn người trong kinh thành đều biết, hạ nhân Lâm gia quá cao quý, và Lâm gia có bao nhiêu tiền.

"Tào quản gia rất có tiền đồ." Lâm Sơ Cửu tán thưởng một tiếng.

Tào quản gia vội vàng nói không dám. Sau khi xác định Lâm Sơ Cửu không có phản phó nào khác, Tào quản gia lúc này mới rời đi, nhưng lão không dám thực hiện kế hoạch của Lâm Sơ Cửu ngay lập tức.

Cách làm của Lâm Sơ Cửu thật sự rất giống như tiểu hài tử cáu kỉnh, Tào quản gia không dám làm xằng bậy, trước hết lão cần trung cầu sự đồng ý của Vương gia.

Tào quản gia vốn tưởng rằng, với tính cách nghiêm khắc của Tiêu Vương, sẽ lên tiếng răn dạy Vương phi hồ nháo, nhưng không nghĩ Vương gia nhà bọn họ lại cười một tiếng, còn nói cứ làm như vậy.

"Vương gia đã bị trúng tà rồi sao? Vì sao lại hồ nháo theo cùng Vương phi?" Tào quản gia ra khỏi sân, phát giác nhìn ánh nắng mặt trời trên đỉnh đầu. Thật lâu sau đó mới lắc lắc đầu, chuẩn bị sắp xếp người để hoàn thành nhiệm vụ Lâm Sơ Cửu giao phó.

Một ngàn lượng bạc đổi thành đồng xu, vậy phải cần bao nhiêu cái giò?

Tào quản gia ngẫm nghĩ liền thấy đau đầu, nhưng Vương phi đã giao phó, sao lão có thể không làm.

Tào quản gia thở dài, bước chân nhanh hơn, vừa mới đi được vài bước đã nghe thấy có người gọi lão phía sau, "Tào quản gia, Tào quản gia, ngài dừng bước....."

Tào quản gia quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một hạ nhân mặc áo xám thở hổn hển chạy tới, lập tức không vui: Đây là Tiêu Vương phủ, chạy loạn gọi bậy còn có quy củ hay không?!

Tào quản gia đang muốn mở miệng răn dạy, hạ nhân áo xám đã chạy tới trước mặt lão, vẻ mặt vui mừng nói: "Tào quản gia, đại hi. Tào Lâm đại ca đã tỉnh, Ngô đại phu nói Tào Lâm đại ca không sao, đầu óc vẫn tốt, không sốt đến nổi hồ đồ."

"Cái gì?" Lần này đổi thành Tào quản gia hô to, "Người nói Tào Lâm đã tỉnh? Thật sự tỉnh? Vẫn ổn? Không có gì xảy ra?"

"Vâng vâng, chính Ngô đại phu đã nói như vậy, Tào Lâm đại ca vẫn tốt, đã ngồi dậy được rồi." Về mặt hạ nhân áo xám rất phấn khởi, giống như người bệnh chính là đại ca hần vậy.

"Tốt tốt tốt, đây là tin tức tốt." Tào quản gia quá vui mừng, không phân biệt phương hướng, tiện tay ném một thỏi bạc cho hạ nhân kia, "Đây là tạ ơn người đã báo tin cho ta."

Nói xong, cất bước nhanh chóng chạy về sân viện phía Tây, vừa chạy vừa nghĩ: Lão nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ Vương phi giao phó, nhất định phải khiến Vương phi vui mừng, để báo đáp ân tình nàng đã cứu Tào Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tiến cung, khẳng định không chết được

Tào Lâm tỉnh lại, người không bị sốt đến nổi phát ngốc, chỉ cần dưỡng thương trên người thật tốt, đừng để xảy ra tình trạng sung đỏ và thối rữa như lúc trước, sẽ không có vấn đề gì.

Tào Lâm không sao, tự đáy lòng Tào quản gia rất cảm kích Lâm Sơ Cửu, đối sự tình Lâm Sơ Cửu đã giao phó càng thêm tận tâm tận lực, cố gắng hoàn thành nó thật hoàn hảo, nhất định phải khiến Lâm Sơ Cửu vừa lòng.

Tài quản gia dân bố cáo, khua chiêng gõ trống phân phát đồng xu, khiến cho chuyện này trở nên ầm ĩ. Chỉ trong vòng một ngày đã truyền khắp nơi, mọi người đều biết. Sáng sớm hôm sau lâm triều, Ngự Sử lập tức buộc tội Lâm tướng tham ô, buộc tội Lâm tướng mua đất bán đất.

Mấy hạ nhân mà bán một ngàn lượng bạc?

Đám hạ nhân nhà người được bọc vàng hay là nạm bạc?

Lâm đại nhân bị Ngự Sử nắc đến nổi máu chó phun đầu, cố gắng hết sức giải thích rằng, hạ nhân không bán được nhiều bạc như vậy. Hắn sợ dĩ đưa cho Tiều Vương phủ một ngàn lượng bạc, là vì sợ nếu ít bạc thì Tiều Vương không chọn được hạ nhân hợp ý, vì thế tự hắn lên trợ cấp thêm một chút.

Lâm tướng biết cách nghiền ngẫm trái tim hoàng đế, hắn biết hoàng đế sẽ không quan tâm tới Lâm Sơ Cửu, mà sẽ chỉ để ý tới Tiều Thiên Diệu. Vì thế, sự tình bán hạ nhân của hồi môn, Lâm tướng khi triều thượng đều không hề nhắc tới Lâm Sơ Cửu, chỉ đề cập tới Tiều Thiên Diệu.

Ngự Sử mắng Lâm tướng, Lâm tướng lập tức khóc lóc kể lể hắn cũng không còn cách nào khác. Thân phận con rể cao hơn hắn, cho dù con rể nói gì, làm gì hắn đều chỉ có thể chịu đựng, hắn chỉ nghĩ làm sao để Tiều Vương vừa lòng, căn bản không biết sự tình sẽ biến thành dạng này.

Đối với chuyện tham ô nhận hối lộ, càng là oan uổng hắn. Hắn làm quan hai mươi mấy năm, ngay cả khi bổng lộc thấp, nhưng một ngàn lượng bạc vẫn có.

Ngự Sử cũng nói, hắn giải thích với bọn họ cũng đều vô dụng, hiện tại toàn bộ kinh thành bá tánh đều biết hạ nhân Lâm gia quý giá, một hạ có nhân giá trị mấy trăm lượng bạc, vậy nếu bọn họ bán nhi nữ thì được mấy lượng bạc?

Lâm tướng nghe được những lời này, suýt nữa phun ra một ngụm máu, hắn không dám tranh cãi, lập tức quỳ xuống tại hiện trường, dập đầu bịch bịch, nói thẳng ra rằng tất cả đều là hắn sai, hắn không nghĩ tới Tiều Vương gia sẽ làm như vậy, nếu sớm biết như thế hắn tuyệt đối sẽ không mang bạc tới Tiều Vương phủ.

Đúng vậy, sớm biết rằng Tiều Vương gia sẽ trực tiếp xé rách mặt với Lâm phủ, hắn thà rằng ăn buồn một kia, để người chỉ vào mũi mắng một hồi, cũng sẽ không mang bạc tới Tiều Vương phủ, ý đồ đánh vào mặt Tiều Vương để mua vui cho Hoàng đế.

Kết quả, đánh không tới mặt Tiều Vương, chính mình lại rước lấy một thân tanh tưởi.

Mặc dù hằng năm Tiều Thiên Diệu đều mang binh ở bên ngoài, nhưng không có nghĩa ở triều đình sẽ không có người nói chuyện giúp Tiều Thiên Diệu. Sau khi Lâm tướng vừa nói hết sức vô sỉ, lập tức có người nhìn không thuận mắt tiến lên, chỉ vào mũi Lâm tướng mắng:

"Đưa hạ nhân hồi môn của khuê nữ tới tới Tiều Vương phủ, nhưng lại giữ khế ước bán mình tại Lâm phủ, Lâm gia các người còn muốn nói lý? Bán hạ nhân của hồi môn xong, quay đầu lại lấy bạc đánh vào mặt con rể, Lâm gia các người còn muốn nói lý? Lâm gia các người vô sỉ đến nước này, còn nói người khác đã làm sai? Lão phu thật sự hoài nghi, Lâm tướng ngài rốt cuộc đã lên làm Tể tướng như thế nào."

Người nói chuyện là lão thần đầu bạc họ Chu tên Chính, nguyên lão hai triều, công chính ngay thẳng có tiếng, ngay cả Hoàng thượng cũng phải nể mặt lão ba phần.

Lâm tướng không nghĩ tới, Chu đại nhân vốn luôn nằm ở phe trung lập, sẽ ra mặt nói chuyện giúp Tiều Thiên Diệu, còn nói hắn thậm tệ như thế, lập tức sắc mặt hắn trở nên không tốt, chột xanh chột trắng xấu hổ với mọi người.

Mấy quan viên thấy Lâm tướng như vậy, lập tức bắt đầu tiến lên giải thích giúp cho Lâm tướng, nói rằng hết thảy đều là hiểu lầm vân vân. Lâm phu nhân xuất từ đại gia tộc, sao có thể sẽ lừa nữ nhi chuyện khế ước bán mình của hạ nhân hồi môn? Trong đó chần chẫn có ẩn tình, Chu đại nhân đừng bị người lừa bịp.

Sau khi Chu đại nhân nghe xong thì chỉ hừ lạnh, những lời lão đã nói đều không cần phải nhiều lời thêm nữa, thành thật lui về chỗ cũ.

Phía dưới, các quan viên ồn ào nhốn nháo, rõ ràng chỉ là một chút việc nhà, nhưng những người này tiếp tục nhắc tới chính trị. Hoàng thượng nhìn một đoàn người tranh cãi phía dưới, trong mắt hiện lên sự lạnh lùng.

Hắn không sợ triều thần cãi nhau, hắn chỉ lo lắng những người này không cãi, hắn thật muốn nhìn xem, có bao nhiêu người đứng về phía Tiều Thiên Diệu.

Vì vậy, cả một buổi sáng lâm triều, không hề nói tới chính sự nào, chỉ cãi nhau về cuộc xung đột giữa Lâm gia và Tiều Vương phủ, không thể phân được ai đúng ai sai.

Nhưng quan thanh liêm khó quản việc nhà, việc này cũng có lý của nó, sao có thể dễ dàng phân biệt như vậy. Cũng may, Hoàng thượng cũng không nghĩ tới việc gián đoạn việc này, đợi cho hai bên bắt đầu tranh cãi ồn ào, Hoàng thượng mới quyết định trừng phạt mỗi bên, phạt Lâm tướng đóng cửa ăn năn nửa tháng, phạt Tiều Thiên Diệu một tháng bổng lộc.

Sau khi Tiều Thiên Diệu nhận được tin tức này, ngay cả lông mi đều không nâng lên một chút.

Bổng lộc thân vương không thấp, nhưng nếu hắn muốn dựa vào bổng lộc để sống, hắn căn bản không nuôi nổi người vương phủ. Phạt bổng lộc là việc nhỏ, khiến hắn mất mặt mới là chuyện đáng nói.

Sau khi nhận được tin tức, Tiều Thiên Diệu gọi Lâm Sơ Cửu tới, nhưng lúc này Tiều Thiên Diệu không dùng uy áp để đe dọa Lâm Sơ Cửu, chỉ nói

chuyện Hoàng thượng xử phạt cho nàng biết.

Sau khi nói xong, Tiêu Thiên Diệu nhìn Lâm Sơ Cửu, nói: "Hỏi hận sao?"

Ngày mai chính là ngày Lâm Sơ Cửu tiến cung tạ ơn, Lâm Sơ Cửu khiến Lâm phủ mất hết thể diện, Thái tử vì muốn mỹ nhân vui, chắc chắn sẽ tìm Lâm Sơ Cửu phiền toái.

"Không hỏi hận." Lâm Sơ Cửu không chút do dự đáp lại.

Nàng không làm gì, Hoàng thượng, Hoàng hậu cũng sẽ không gây khó dễ nàng, ai bảo nàng là Tiêu Vương phi, ai bảo nàng đã gả cho nam nhân là cây gai trong lòng Hoàng thượng.

"Không hỏi hận thì tốt, việc ngày mai tự ngươi biết mà làm, đừng để bản vương có lý do bẻ gãy hai tay ngươi." Tiêu Thiên Diệu đây là muốn nói cho Lâm Sơ Cửu biết, mặc kệ ngày mai Lâm Sơ Cửu xảy ra chuyện gì ở trong cung, hẳn đều sẽ không ra mặt giúp Lâm Sơ Cửu. Nhưng nếu Lâm Sơ Cửu khiến Tiêu Vương phủ mất mặt, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu sớm đã biết Tiêu Thiên Diệu sẽ không giúp nàng, cũng không tỏ ra thất vọng, nhưng nàng vẫn muốn hỏi một chút: "Bị người khi dễ, ta có thể đánh trả hay không?"

"Ngươi tiến cung, chính là đại diện cho thể diện của bản vương." Nói cách khác, Lâm Sơ Cửu làm bất luận điều gì cũng không thể khiến hắn mất mặt, đối với việc Lâm Sơ Cửu phải làm như thế nào, đó chính là việc của Lâm Sơ Cửu.

Tuy nhiên, Lâm Sơ Cửu nghe vào lỗ tai, đó chính là: Ai khi dễ nàng, nàng có thể khi dễ trở về, không thể bỏ qua thanh danh của Tiêu Vương phủ, hậu quả Tiêu Thiên Diệu sẽ gánh vác hết.

Lâm Sơ Cửu gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã hiểu.

"Ra ngoài đi." Tiêu Thiên Diệu không muốn nghĩ nhiều, hắn tin tưởng Lâm Sơ Cửu là người thông minh, cũng là người quý tính mạng mình.

Lâm Sơ Cửu đi ra ngoài, mạnh mẽ thở hắt ra một hơi, nếu không phải trước mặt người khác, nàng phải giữ hình tượng Vương phi, Lâm Sơ Cửu thật sự muốn gào to vài tiếng để phát tiết bất mãn trong lòng.

Tiêu Thiên Diệu thật sự quá khiến người chán ghét, muốn ngựa chạy nhưng lại không cho ngựa ăn cỏ. Không cho phép nàng khiến Tiêu Vương phủ mất mặt, nhưng lại không chịu trợ giúp nàng, thật sự nghĩ nàng là thần hay sao?!

Hơn nữa, ngay cả thân cũng có thời điểm thất thủ. Hoàng cung là địa bàn của người khác, mặc dù thân phận nàng cao quý, nhưng không phải là tối cao, sau khi tiến cung không biết sẽ bị khi dễ như thế nào.

Lâm Sơ Cửu mang theo vẻ mặt buồn bực trở lại sân của mình, nàng phát hiện ra mỗi lần nàng đi gặp Tiêu Thiên Diệu, sau khi trở về sẽ sinh hờn dỗi, nàng và Tiêu Thiên Diệu tuyệt đối có bất tự tương khắc.

Bốn nha hoàn nhìn thấy sắc mặt Lâm Sơ Cửu không tốt, trong lúc nhất thời cũng không biết nên an ủi như thế nào, chỉ có thể lấy quần áo và trang sức đưa tới cho Lâm Sơ Cửu, hy vọng Lâm Sơ Cửu nhìn thấy quần áo và trang sức đẹp, có thể vui vẻ một chút.

Không có nữ nhân nào không thích quần áo và trang sức đẹp, Lâm Sơ Cửu cũng vậy, nhưng nghĩ tới phải đối mặt với những vấn đề có khả năng xảy ra khi tiến cung ngày mai, Lâm Sơ Cửu lập tức cảm thấy đau đầu.....

Tuy nhiên, điều duy nhất đáng ăn mừng chính là, nàng không chết được, bởi vì nàng là Tiêu Vương phi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyển Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gây khó dễ, vui vẻ tiến cung

Lâm Sơ Cửu không phải là thần, sự tình sẽ không thay đổi theo ý của nàng, cho dù nàng không vui bao nhiêu, đều không thể thay đổi được sự thật nàng sẽ phải tiến cung một mình.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Lâm Sơ Cửu đã bị kéo đi trang điểm chải chuốt. Lâm Sơ Cửu biết tiến cung không phải là việc nhỏ, nàng không thể trang điểm quá thất lễ, cho dù không kiên nhẫn cũng cố gắng phối hợp với bốn tỷ nữ, mặc các nàng vẽ tranh lên mặt của mình, mặc các nàng thay từng tầng tầng lớp lớp trang phục trên người.

Sau khi bốn tỷ nữ hoàn thành trang điểm, nàng đã biến thành một mỹ nhân đoan trang, cao quý ưu nhã. Ngay cả Lâm Sơ Cửu cũng không thể không tán thưởng một tiếng: Đẹp!

Nguyên chủ lớn lên rất đẹp, làn da trắng nõn, thân hình thon dài, pháp phòng quyền rũ. Mặc dù khuôn mặt không đẹp nhưng khí chất đoan chính, không có một chút hào nhoáng, vừa nhìn thấy chính là diện mạo cung phi nương nương.

Lâm Sơ Cửu vẫn luôn biết nguyên chủ vốn xuất thân không tệ, chỉ là mẹ kế tốt đẹp kia của nàng, ngày thường chuẩn bị quần áo cho nàng, không phải màu sắc phức tạp thì là lòe loẹt công khai, khác với muội muội kế bạch liên hoa kia của nàng, chỉ mặc trang phục đơn giản đồng màu.

Vì thế, những bộ quần áo đều không thích hợp với nàng, mặc ở trên người che hết ưu điểm của nàng, khuyết điểm phóng to, cùng đứng chung một chỗ với muội kế trang điểm thoả đáng, diện mạo xuất sắc của nàng ngược lại sẽ trở thành vật phụ trợ.

"Vương phi thật xinh đẹp." Trần Châu, Mã Nãi không nhịn được khen.

Ngày thường mặc dù Lâm Sơ Cửu chỉ mặc đơn giản khéo léo, nhưng rốt cuộc vẫn hơi tùy ý, dù khá đẹp nhưng không có khí thế lộng lẫy.

Hiện tại Lâm Sơ Cửu, mới chân chính có bộ dáng khí thế của Tiều Vương phi.

"Xinh đẹp là tốt." Sau khi Lâm Sơ Cửu cẩn thận kiểm tra mình qua gương đồng, xác định chính mình mình điểm động lòng người, khí sắc rất tốt, vừa lòng gật gật đầu.

Nàng hôm nay tiến cung là để tạ ơn, cần phải vui vẻ. Cho dù người trong cung nghĩ như thế nào, hôm nay nàng đều phải khiến người trong cung biết, nàng Lâm Sơ Cửu gả vào Tiều Vương phủ rất hạnh phúc, sống rất tốt.

Vì để hoàn toàn đá kích đối thủ, Lâm Sơ Cửu không chỉ trang điểm xinh đẹp, ra tay còn rất hào phóng, tiện tay đưa cho Phi Thuý một hộp đồng châu, để sau khi tiến cung thì thưởng cho bọn hạ nhân.

Trên tay Lâm Sơ Cửu đều là từng viên đồng châu lớn mượt mà, là mẹ kế tốt của nàng bận tâm lựa chọn mua cho nàng, tuy nhiên lại được khám ở trên trang sức không hợp, Lâm Sơ Cửu sai người hủy đi, hôm nay mang vào cung và thưởng cho cung nữ, thái giám.

Lâm Sơ Cửu chính là một người chết vì sĩ diện như vậy, ngay cả khi nàng ở Tiều Vương phủ nghèo túng tới mức nào, dù Tiều Thiên Diệu đối xử với nàng không tốt bao nhiêu, nàng đều sẽ không nói hay than phiền khổ não với người ngoài.

Ở bên ngoài, đặc biệt là ở trong cung, nàng sẽ cất lực biểu hiện một mặt tốt nhất, để tất cả mọi người đều biết nàng vẫn rất tốt, rất hạnh phúc, Tiều Vương rất coi trọng nàng.

Nàng không có nhà mẹ đẻ hỗ trợ, ở kinh thành nơi duy nhất nàng có thể dựa vào chính là Tiều Thiên Diệu, chỉ có khiến cho đám người trong kinh thành biết Tiều Vương rất coi trọng nàng, nàng mới sẽ không bị người coi khinh ở bên ngoài, nàng mới có thể mang theo giá trị mình là Tiều Vương phi ở hoàng thành, khiến người không dám coi thường.

Mặc dù khóc lóc kẻ lẻ loi lệ có thể có được sự đồng tình, nhưng đồng tình có giá trị bao tiền? Hơn nữa khi đồng tình trôi qua thì còn lại gì?

Nghe hạ nhân tới báo, xe ngựa đã chuẩn bị xong, ánh mắt Lâm Sơ Cửu nháy mắt trở nên sắc bén, tay phải nhẹ nâng, đỡ cánh tay Mã Nãi, thanh lãnh kiêu ngạo nói: "Chúng ta đi."

Nguyên chủ đã học lễ nghi rất tốt, Lâm Sơ Cửu nhặt được chút tiện nghi, mặc dù không đến mức đáng vẻ muôn phương nhưng lại ưu nhã khéo léo, khiến người không kiếm ra được sai lầm. Điều không đúng duy nhất chính là bầu không khí quanh nàng quá mạnh!

"Sao ta có cảm giác, Vương phi giống như đang đi trên chiến trường."

"Vương phi thật là dọa người, ta cũng không dám ngẩng đầu nhìn."

Phi Thuý và San Hô vỗ vỗ ngực, vội vàng đi theo.....

Tào quân gia đứng ở cửa, nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, trong lòng vẫn còn sợ hãi: Khi lão đối diện với Vương phi, lão thật sự có một loại cảm giác gặp được Vương gia, thật là đáng sợ!

Tào quân gia đứng hồi lâu mới bình tĩnh lại, vội vàng đi tới sân của Tiều Thiên Diệu, đứng sự thật bẩm báo từng hành động và lời nói của Lâm Sơ Cửu. Tiều Thiên Diệu hiếm khi lộ ra tươi cười, tán thưởng một câu: "Thật là thông minh." Nàng còn biết cáo mượn oai hùm.

Tào quân gia thấy tâm tình Tiều Thiên Diệu rất tốt, lớn mật nói một câu: "Vương gia yên tâm, Vương phi sẽ không để người bắt nạt, ở trong cung nhất định sẽ không việc gì."

Tươi cười trên mặt Tiều Thiên Diệu lập tức nhạt dần, "Bỏn vương từ khi nào thì lo lắng cho nàng, nhiều chuyện!"

"Vâng, vâng, vâng, là nô tài nhiều chuyện." Tào quân gia lẩm bẩm lập tức im tiếng, vội vàng lui ra ngoài. Sau khi rời khỏi sân của Tiều Thiên Diệu, lão mới dám nhỏ giọng oán giận: Còn nói không lo lắng, không lo lắng sao lại có ý phân phó hạ nhân, chuẩn bị quần áo và trang sức cho Vương phi?

Không lo lắng, sao lại cố ý sai người tiến cung, nhấn tin cho Thái phi?

Không lo lắng, sao lại có ý để Trần Châu, Mã Nỗ cùng tiến cung với Vương phi?

Rõ ràng là trong lòng lo lắng, còn có cái buồn, Vương gia thật sự không đáng yêu chút nào.

Sau khi oán giận xong rồi, trong lòng Tào quân gia cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lắc lư đi thăm Tào Lâm.

Vương phi là người tốt, đẹp người lại dễ nói chuyện, ngày thường thật sự hiền hoà, khi ra khỏi cửa xã giao cũng không mất mặt, lần này Hoàng thượng tứ hôn thật sự đã ban thưởng đúng người.

Người tốt Lâm Sơ Cửu trong miệng Tào quân gia, lúc này đang đứng ở ngoài cửa cung, một khuôn mặt lạnh lùng, giáo huấn thị vệ chặn đường, "Thật to gan, xe giá của bốn vương phi người cũng dám cản?"

"Tiêu Vương phi thứ tội, ti chức chỉ ăn theo quy củ làm việc." Tám thị vệ canh gác cửa cung đồng thời quỳ gối bên xe ngựa của Lâm Sơ Cửu, mặc dù người đang quỳ xuống, nhưng khí thế mười phần, không hề để Lâm Sơ Cửu vào trong mắt chút nào.

"Quy củ? Bảo bốn vương phi xuống xe ở bên ngoài cửa cung chính là quy củ, đây là quy củ gì? Các người học quy củ từ vị tướng quân nào?" Lâm Sơ Cửu thật sự cảm thấy phiền chán, còn chưa tiến vào cửa cung nàng đã bị ra oai phủ đầu. Thứ gì? Thật sự xem nàng là bánh bao mềm, muốn nắn như thế nào thì nắn như thế ấy sao?

"Vương phi bớt giận, nô tỳ sẽ giáo huấn những tiểu binh không hiểu chuyện này." Mã Nỗ nhẹ giọng khuyên bảo, sợ Lâm Sơ Cửu thực sự tức giận, sẽ hành hung thị vệ giống như trước đây.

Khiến chủ tử không vui, căn bản không cần chủ tử tự mình ra tay, đã có hạ nhân các nàng ra tay.

Lâm Sơ Cửu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mã Nỗ một cái, cười không nói gì.

Thị vệ hoàng cung trên người đều có phẩm cấp, ngay cả Vương phi nàng đây còn không để ở trong mắt, sao sẽ để vào trong mắt một nha hoàn của Tiêu Vương phủ.

Quả nhiên, thị vệ không cho Mã Nỗ mặt mũi, khẳng khái muốn Lâm Sơ Cửu phải xuống xe ở cửa cung và trực tiếp đi vào.

Xuống xe trước cửa cung không sai, nhưng đường đường yêu cầu Tiêu Vương phi tự mình đi vào cung?

Đùa sao?

Không hoàn thành được nhiệm vụ, Mã Nỗ mang vẻ mặt xấu hổ thỉnh tội, Lâm Sơ Cửu vẫy vẫy tay, cũng không để ở trong lòng. Khi mọi người ở đây cho rằng Lâm Sơ Cửu sẽ đưa ra thỏa hiệp, nhưng đột nhiên Lâm Sơ Cửu nâng váy lên, nhắc chân đá vào thị vệ trước mặt, "Một con chó trông cửa, cũng dám khó xử bốn vương phi, thật sự xem mình là thứ gì?!"

Thị vệ dám bắt bẻ kia, bị Lâm Sơ Cửu đá đến nỗi ngã lăn ra, vừa kinh ngạc vừa tức giận, che ngực lại và phẫn hận nói: "Tiêu Vương phi, cho dù ngài là Vương phi cũng không thể đánh người lung tung, việc hôm nay ti chức nhất định phải có được lời giải thích rõ ràng."

"Giải thích? Được, bốn vương phi hôm nay sẽ đưa ra lời giải thích cho các người." Lâm Sơ Cửu trầm sắc mặt xuống, "Người tới."

"Vương phi," Thị vệ Tiêu Vương phủ tiến lên, cung kính hành lễ.

Lâm Sơ Cửu hoàn toàn làm lơ, chỉ vào thị vệ đang bắt bình quý trên mặt đất tức giận nói: "Tám người bọn họ có ý đồ hành thích bốn vương phi, hãy trở lại và đưa đến Đại Lý Tự. Đại Lý Tự không nhận thì đưa tới Giám Sát Viện, Giám Sát Viện không nhận thì đưa tới Xu Mật Viện, giống trông khua chiêng đưa người đi cho bốn vương phi. Trên đường đưa đi hãy nói, thị vệ hoàng cung muốn ám sát bốn vương phi."

Dù sao Tiêu Thiên Diệu cũng từng làm ra sự tình như vậy, có thể thấy được Tiêu Thiên Diệu cũng không để Hoàng thượng vào trong mắt. Vậy, nàng cần gì phải sợ!

"Tiêu Vương phi, ngài không thể, không thể vu tội chúng ta." Sắc mặt tám thị vệ đại biến, hoàn toàn không thể tưởng tượng được, Lâm Sơ Cửu sẽ vô si như vậy.

"Không thể? Các người là thứ gì? Dám can đảm nói không thể với bốn vương phi? Bốn vương phi vu tội các người cái gì? Bốn vương phi nói các người hành thích ta, cố gắng ám sát ta." Ở Tiêu Vương phủ có tên hỗn đản Tiêu Thiên Diệu, nàng không thể đưa ra cái giá Vương phi, ra bên ngoài nàng còn sợ ai?

"Động thủ!" Lâm Sơ Cửu lui về phía sau một bước, thị vệ Tiêu Vương phủ tiến lên chuẩn bị bắt lấy người. Nhưng vào đúng lúc này, Thái tử đã mang theo một đám người đi tới.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuynh Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chào hỏi, ta là trưởng bối của ngươi

Lâm Sơ Cửu từ xa nhìn thấy Thái tử đi tới, sợ sự tình có biến, vội vàng thúc giục thị vệ vương phủ động tác mau lẹ một chút, tức tốc bắt lấy người.

Thị vệ Tiêu Vương phủ cũng biết lợi hại, nhanh nhẹn tiến lên bắt lấy tám tên thị vệ, nhưng tám tên thị vệ vừa nhìn thấy Thái tử đang dẫn người lại đây, biết mình có thể được cứu, sao sẽ chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, một đám liều mạng tranh đấu.

Thị vệ Tiêu Vương phủ là những người được huấn luyện từ trên chiến trường, bọn họ bắt lấy thích khách "ám sát" Vương phi là vẫn có thể. Nhưng đây là trước cửa hoàng cung, nếu giết phải người ở cửa hoàng cung, Hoàng thượng có thể sẽ lập tức phản tội phản loạn cho bọn họ.

Vì vậy, thị vệ Tiêu Vương phủ cũng đã tính toán tới khả năng này, xuống tay không quá nhanh, chỉ đảm bảo tàn nhẫn, chuẩn, để hai bên cùng nhau va chạm. Rất nhanh liền khiến cho Thái tử chú ý. Cách cửa cung khoảng hơn trăm mét, Thái tử đã cao giọng hét: "Dừng tay, dừng tay."

Khi nói chuyện, Thái tử lập tức sai hoạn quan tùy thân chạy tới phía trước một bước. Hoạn quan tiến lên cũng không hành lễ với Lâm Sơ Cửu, chỉ hét lên chói tai "dừng tay". Thị vệ Tiêu Vương phủ lặng lẽ nhìn về phía Lâm Sơ Cửu, thấy Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng gạt đầu mới lui qua một bên.

Hoạn quan nhìn thấy sự tình đã ổn định lại, vội vàng tìm vài thị vệ và hỏi đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy thị vệ thủ vệ thêm mắm thêm muối trả lời, khuôn mặt hoạn quan lạnh lùng, nói với Lâm Sơ Cửu: "Thật to gan, trước cửa cung cũng dám nháo sự, một đám không muốn sống nữa phải không?"

Khí thế kiêu ngạo, thái độ bừa bãi, chỉ thiếu không đánh Lâm Sơ Cửu nữa mà thôi.

Ngẩng đầu, nhìn Thái tử còn cách cửa cung khoảng chục mét, môi đỏ Lâm Sơ Cửu khẽ mở, "Và mồm!"

Đúng khi dễ dàng không hiểu quy củ, ở Tiêu Vương phủ mấy ngày nay, nàng chính đã bù lại kiến thức. Nàng thân là vương phi nhất phẩm, quyền lợi to lớn của nàng vượt quá trí tưởng tượng.

Thị vệ Tiêu Vương phủ vừa nghe liền biết muốn đánh ai, tiến lên áp chế hoạn quan. Hoạn quan tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, "Ngươi, ngươi dám đánh ta? Ngươi là thứ gì, thật sự dám đánh ta, ngươi có biết ta là ai hay không, ta là....."

"Bốn vương phi không muốn nghe, đánh cho ta." Lâm Sơ Cửu ngay cả ánh mắt cũng không cho hắn. Thị vệ thấy Vương phi nhà mình cực kỳ tự tin, hơn nữa trước lúc ra khỏi cửa Vương gia đã phân phó qua, hết thảy nghe theo Vương phi, thị vệ còn có gì phải do dự nữa.

"Bốp bốp bốp....." Thị vệ tay nắm tay mười, liên tiếp vung bốn nắm bàn tay lên mặt hoạn quan, đánh đến nổi đôi phượng nước mắt nước mũi đầm đìa.

"Dừng tay, dừng tay..... Lâm Sơ Cửu ngươi thật to gan, ngay cả người của ta cũng dám đánh, trong mắt ngươi còn có vương pháp hay không?" Thái tử tiến lên, nổi giận dùng giọng nói.

Hắn không phải đau lòng hoạn quan bị đánh, hắn tức vì Lâm Sơ Cửu không nể mặt hắn, dám đánh người của hắn ở trước cửa cung, còn không phải là đang đánh vào mặt hắn sao.

Lâm Sơ Cửu lạnh lùng liếc mắt nhìn Thái tử một cái, mệnh lệnh nói: "Tiếp tục đánh!"

"Vâng." Thị vệ đánh đến nổi đau tay, vì vậy đã thay đổi người khác tiếp tục đánh.

Bốp bốp bốp, tiếng bàn tay vang lên, hoạn quan liên tục xin tha, sắc mặt Thái tử vừa xanh vừa trắng, duỗi tay chỉ về phía Lâm Sơ Cửu và nói: "Lâm Sơ Cửu, ngươi được lắm, ngươi rất được. Nháo sự ở trước cửa cung, trước mặt mọi người đánh người của ta, hôm nay ta sẽ giáo huấn ngươi, để ngươi biết được vương pháp là gì."

"Bốp," Lâm Sơ Cửu gợn tay tát roi bàn tay của Thái tử, phốt lờ con thịnh nộ của Thái tử, châm chọc nói: "Quả nhiên là chủ tử nào sẽ dạy ra dạng thủ hạ đó. Chó của Thái tử bắt đầu sủa loạn đối với bốn vương phi, Thái tử cũng giống như vậy."

"Ngươi... ngươi mắng ta là chó?" Đôi mắt Thái tử nháy mắt đỏ ngầu, đang muốn gọi thị vệ tiến lên, nhưng lại bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời.

"Thái tử, lỗi tại ngươi có phải có vấn đề hay không? Bốn vương phi khi nào nói Thái tử có quan hệ tới chó? Thái tử diện hạ, ngươi đừng lên án lung tung. Hoàng thượng là rồng, Thái tử ngươi là rồng con." Dù sao cũng vậy, đều không phải là người.

"Lâm Sơ Cửu, ngươi dám can đảm mắng ta, ngươi cũng biết nhục mạ hoàng tộc sẽ có tội gì sao?" Thái tử vung ống tay áo, vòng bàn tay mới vừa bị Lâm Sơ Cửu đánh lại ra sau người, khí thế khiến người sợ hãi.

Lâm Sơ Cửu vẫn mỉm cười như cũ, "Thái tử, có phải ngươi đã sốt nên hồ đồ rồi hay không? Bản thân ta chính là một thành viên hoàng tộc, ta vì sao lại ngu ngốc tự mắng bản thân mình?"

Không đợi Thái tử nói tiếp, Lâm Sơ Cửu đã nói: "Thái tử, triều đại lập quốc lấy hiếu làm gốc, Hoàng thượng chính là nhi tử có hiếu đệ nhất thiên hạ. Thái tử nhìn thấy bốn vương phi không những không hành lễ vẫn an, ngược lại mở miệng một cái là Lâm Sơ Cửu, ngậm miệng một cái là Lâm Sơ Cửu. Ta đây là Tiêu Vương phi do thánh thượng tự mình hạ chỉ ban hôn, có phải không được Thái tử tán thành hay không?"

Thái Tử dường như không hiểu vì sao Lâm Sơ Cửu đột nhiên chuyển đề tài. Hắn đại ra một lát, sau đó mới nói: "Lâm....."

Nhưng vừa mới mở miệng đã bị Lâm Sơ Cửu ngắt lời, Lâm Sơ Cửu dùng miệng lưỡi trường bối giáo huấn văn bối, nói: "Thái tử, người hẳn nên gọi ta là hoàng thất. Đừng quên, ta là trưởng bối của người." Cảm giác mình là trưởng bối thật sự rất sáng khoái, trước kia nguyên chủ luôn nhận được sủng ái, vẫn luôn chào hỏi Thái tử, hiện tại thì sao?

Lâm Sơ Cửu nhẹ nhàng phủi ống tay áo, cười như không cười nhìn Thái tử, "Thái tử, người và người bên cạnh người, có phải nên thỉnh an bốn vương phi hay không?"

Nghiêng đầu, tầm mắt dừng ở trên người hoạn quan bị đánh, Lâm Sơ Cửu không nói dừng lại, thị vệ vẫn luôn đang đánh, hoạn quan bị đánh đến nỗi trên mặt đầy máu, ánh mắt trở nên đần độn không biết nên nhìn đi đâu.

Lâm Sơ Cửu rộng lượng nói dừng, "Được rồi, dù sao cũng là người Đông Cung, nể mặt Thái tử một chút."

Lâm Sơ Cửu không nói còn tốt, vừa nói xong lại khiến Thái tử tức giận ngập trời. Nàng đã đánh người đến nỗi người không giống người, quý không giống quý, không ngờ còn nói là nể mặt hắn. Đây quả thực là.....

Cường đạo.

Thị vệ Tiêu Vương phủ nhận được mệnh lệnh lập tức lui ra. Hoạn quan bị đánh hoàn toàn sợ hãi. Cho dù trên mặt đau đớn không nhìn được, ngay khi thị vệ buông lỏng tay ra, hắn lập tức quỳ mọp xuống, hàm hồ nói: "Thỉnh an Tiêu Vương phi."

"Người của Thái tử quả nhiên có lễ, đứng lên đi." Lời này Lâm Sơ Cửu chính là nói với hoạn quan, nhưng ánh mắt lại dừng ở trên người Thái tử, ý trong đó cực kỳ rõ ràng.

Gương mặt tuấn tú của Thái Tử đỏ bừng, đôi tay nắm chặt thành quyền giấu ở trong ống tay áo, lưng thẳng rất, nhưng vẫn không chịu hành lễ với Lâm Sơ Cửu.

Lâm Sơ Cửu luôn luôn phải hành lễ với hắn, quỳ trước mặt hắn, muốn hắn khom lưng vấn an Lâm Sơ Cửu, hắn làm không được.

Lâm Sơ Cửu không thèm hé răng, cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó, rốt cuộc rất có tư thế liễu mạng cùng với Thái Tử. Và lúc này, thị vệ thủ vệ dường như bây giờ mới nghĩ đến, Lâm Sơ Cửu đã không còn là nữ nhi của Lâm tướng nữa, nàng hiện tại là Tiêu Vương phi. Cho dù Tiêu Vương có vẻ không coi trọng nàng, nhưng thân phận của nàng đều nằm tại nơi đó, đánh vào mặt Lâm Sơ Cửu chính là đánh vào mặt Tiêu Vương.

"Ti chức tham kiến Vương phi, thiên tuế thiên tuế thiên tuế. Ti chức mạo phạm Vương phi, còn thỉnh Vương phi thứ tội." Thị vệ không phải là Thái tử, thật sự có thể sẽ xảy ra chuyện, chủ tử cũng sẽ không quản tới chết sống sau lưng bọn họ.

"Đứng lên đi." Lâm Sơ Cửu nhìn thấy chuyển biến tốt hơi nên thu liễm lại. Những người này có thể thủ cửa thành ở hoàng cung, sau lưng chắc chắn có chút quan hệ. Ngay từ đầu có thể dùng thân phận mang đám "thích khách" này đi, nhưng hiện tại Thái Tử đang ở đây, rõ ràng mang đi hay không, nàng không cần phải tiếp tục cố gắng.

Chiếm thượng phong là đủ rồi.

"Tạ Vương phi không trách tội." Thị vệ vội vàng đứng dậy, cung kính thối lui qua hai bên. Lâm Sơ Cửu không để ý tới Thái tử, cười hỏi: "Bốn vương phi hiện tại có thể tiến cung sao?"

"Điều này....." Thị vệ nhìn về phía Thái tử, khuôn mặt Thái tử trở nên phức tạp, nhưng tốt xấu cũng biết nặng nhẹ, cố nén tức giận nói: "Lâm..... Hoàng thất muốn vào cung, tất nhiên không có người nào dám ngăn trở."

"Thái tử nói lời này sai rồi, bốn vương phi không phải muốn vào cung, mà là hoàng hậu nương nương triệu bốn vương phi tiến cung." Lâm Sơ Cửu nhân tiện chiếm được tiện nghi còn muốn làm ra vẻ thông minh. Thái tử còn muốn nói gì đó, nhưng Lâm Sơ Cửu đã không cho hắn cơ hội, xoay người bước lên xe ngựa.....

Có đủ thân phận và sự tự tin, hoàng cung cũng không còn đáng sợ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Quyền Khuyết Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.